

Arany Szépfistória

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

GAYLE CALLEN

Szövátétel

ELRENDEZETT ESKÜVŐK

Gayle Callen
Jóvátétel

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Gayle Kloecker Callen, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Redemption of the Duke (Brides of Redemption 3/3.)*

HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Magyarra fordította: Gärtner Zita

Nyomtatásban megjelent: 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-396-7

- *Kép: Harlequin Books S.A.*

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

- *A szerző fotója: © Jim Callen*

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

- *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szület u. 15.*
- *Felelős kiadó: dr. Bayer József*
- *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*
- *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

GAYLE CALLEN

Fóvátétel

ELRENDEZETT ESKÜVŐK

VINTON

1. fejezet

*L*ondoni dolgozószobája magányában Adam Chamberlain gondolatai újfent a hihetetlen tény körül forogtak, miszerint immár ő Rothford hercege – ő, a legifjabb a három testvér közül, akit a saját fivérei is semmirekellő élvhajásznak tartottak. Sok éven át nagy élvezettel felelt meg ennek a jellemzésnek. Ő és a húga az apjuk második házasságából születtek, amit egy jóval fiatalabb nővel kötött, aki legfeljebb a szépségét hozta a házasságba, nem birtokokat vagy kapcsolatokat. A fivérei sosem hagyták, hogy Adam ezt elfeledje, noha arra mindig ügyeltek, hogy az apjuk ne hallja.

Egykor kiérdemelte a társaság rosszallását, még élvezte is, bármire kész volt, hogy megmutassa a fivéreinek, nem törődik a fenyegetéseikkel és a megvetésükkel.

Soha nem volt felelős semmiért és senkiért, mielőtt belépett a hadseregbe. A Nyolcadik Dragonyosezrednél azonban megtanulta, hogy egy férfit nem csupán az ősei és a vagyona, hanem a nemes tettei alapján is megítélhetnek. Lehetősége nyílt, hogy új életet kezdjen, és eltartsa magát, ne csupán visszafojtott lélegzettel várja, mikor hal meg az apjuk, és váltják be a fivérei a fenyegetésüket, hogy egy vasat se kap többet.

Csakhogy nem így történt. Közbeavatkozott a végzet, oly módon, amit senki sem tudott volna megjósolni, és Adam kénytelen volt lemondani tiszti rangjáról. És most neki,

akinek sosem engedték, hogy megismerje egy herceg feladatait, nyakába szakadt az egész: kastélyok, birtokok és szolgák, akiknek a jóléte mind attól függött, hogy nem követ el hibát.

Márpedig a hibák elkövetéséhez nagyon értett.

Hirtelen zajt hallott, mintha felbillent volna valami az egyik polcon. Megdermedt, és arra gondolt, hogy bár Rothford Court, ez a fenséges kőrakás a Belgrave Square-en oly rideg, hogy télen barlangnak is hihetné az ember, patkányok azért mégsem tanyázhatnak benne.

Aztán prüszkölés hallatszott.

Megnyugodva dőlt hátra az apja hatalmas karosszékében.

– Adjak egy zsebkendőt?

A fejcskóját látta meg először, egy hosszú másodperc után: sötét haja copfba fonva, arca sápadt, amiért fölfedezték. Nem lehetett más, csak Lady Frances Chamberlin, az idősebbik fivére tízéves lánya, aki a kanapé mögötti hosszú asztal alatt rejtőzködött. Vidéken tartózkodott, amikor pár hónappal korábban Adam hazatért. Most a Chamberlinek nagy, kék szemével bámult rá. Olyan volt, mintha a fivére szemébe nézett volna, ám megvetés helyett ártatlanság, aggodalom és kíváncsiság tükröződött benne.

Fölállt, és karját maga elé kapva színpadiasan meghajolt előtte.

– Boldog vagyok, hogy újra láthatom, Lady Frances.

A kislány az ajkába harapott, és ha ez lehetséges, szeme még jobban elkerekedett. Ám vidámság is bujkált benne, mintha bolondozásnak tartaná, hogy egy felnőtt hajbókol

előtte.

– Alig emlékszem rád – szólalt meg végül tétova, halk hangon.

Lassan, hogy ne ijessze meg, Adam leült az íróasztal mögé.

– Négyéves voltál, amikor elmentem. Mire emlékszel?

Frances szorongatott valamit a markában, idegesen gyűrögette.

– Anya azt mondja, csúnya dolgokat csináltál, és nem szabad ut... utá...

– Utánoznod?

Frances bólintott.

– De hát nem is tudnálak. Lány vagyok.

– Bölcs megállapítás. Kétségtelenül követtem el hibákat, amikor fiatalabb voltam, de remélem, hogy azóta felnőttem, és megtanultam a leckét.

Frances tett pár lépést a kanapé körül, aztán megállt.

– Akkor is felnőtt voltál, amikor elmentél.

– Nem mindenki gondolja így – felelt Adam fanyarul. – Én magam sem. Elég ostobán tudtam viselkedni. De remélem, veled nem.

A kislány megvonta a vállát.

– Emlékszem, egyszer a válladra ültettél, mint egy lovast.

– Erre én is emlékszem – vigyorgott Adam.

– Aztán Apa elkapott bennünket, és megszidott.

Adam arcáról lehervadt a mosoly.

– *Engem* szidott meg, gyermekem, nem téged!

– Kaptam tőled egy levelet, amikor meghalt. Miss Hervey, a nevelőnőm azt mondta, dugjam el Anya elől, és így is tettem,

bár nem értem, miért. Kedves levél volt.

Hogyan magyarázhatta volna meg neki Adam, hogy az anyja elhitte a férje minden szavát, aki a hercegi cím örököséként gyűlöletet táplált Adam iránt? Egyszerűen azért, mert gyűlölte Adam anyját, és rettegett, hogy Adam az apjuk kedvence, egészen addig, amíg a két idősebb testvér össze nem fogott, hogy az apjukat ellene fordítsák, és szeretete átalakult haraggá, majd mélységes csalódottsággá.

Frances anyja, mint oly sokan mások, értéktelennek tartotta. Adam viszont sosem tartotta magát annak, és mindent elkövetett, hogy jobb emberré váljék. Ennél többet nem tehetett.

– Tudod, én is elkaptam a lázat – mondta Frances komoran, miközben ujját végigfuttatta a falakat szegélyező könyvespolcon.

– Nem tudtam. Örülök, hogy meggyógyultál.

– De Apa nem, meg Godfrey bácsi, meg Nagyapa. Meghaltak mind.

– Nagyon sajnálom, Frances – bólogatott Adam, aki nem tudta, mi mást mondhatna. Még mindig valóságosnak tűnt, hogy ő lett a herceg, a hatalom és a vagyon birtokosa, ő, aki nemrég még azt hitte, egyedül a hadsereg mentheti meg attól, hogy cifra nyomorúság legyen az osztályrésze, ha a bátyja megörökli a hercegséget. A hatalom nem támasztotta fel a holtakat, nem enyhítette az álmaiban kísértő bűntudatot. Még elevenen élt benne a váratlan csata emléke, az érzés, hogy az életéért küzd, a diadal mámora – és aztán a halott és haldokló emberei szívbe markoló látványa.

Igyekezett lezárni a múltat. Bármely percben megérkezhet a nyomozó, akit felfogadott, remélhetőleg olyan hírekkel, amelyek valamelyest békét hoznak neki.

Frances az íróasztal széle mellett állt.

– Szomorúnak tűnsz, Adam bácsi. Apa tavaly halt meg. Theodosia néni azt mondja, nem kell bánkódnunk miatta, mert ő már nyugalomra lelt.

– Derék kislány vagy – mosolygott rá Adam.

Udvarias kopogtatás hallatszott az ajtó felől. Frances megdermedt, és nyugtalanul nézett hátra a válla fölött.

– Nem engedhetem meg, hogy elbújjál – mondta Adam sajnálkozva –, de ha bárki kérdi, azt fogom mondani, én kértem, hogy keress fel.

Frances arca felderült.

– Tessék! – szólt Adam.

Rózsaszín kobakján gondosan keresztbe fésült gyér fehér hajával Seabrook lépett be, és meghajolt.

– Bionyos Mr. Raikes keresi, kegyelmes uram. – Frances felé pillantott, de ha kíváncsi is volt, rég megtanulta, hogy ne mutassa ki.

– Köszönöm, hogy válaszoltál a kérdéseimre, Frances – mondta Adam. – Most elmehetsz.

A kislány ragyogó mosolyt küldött felé, amit Seabrook nem láthatott, aztán kisurrant a szobából.

Amint távozott, belépett Raikes. Magánnyomozó volt, testes, kopasz, gondosan nyírt szakállal, oly hétköznapi megjelenésű, hogy aligha figyelt föl rá bárki is. Adam gyanította, hogy ügyesen ki tudja használni ezt az adottságát.

– Kegyelmes uram – biccentett.

Seabrook becsukta maga mögött az ajtót.

– Üljön le, Raikes! – Adam előrehajolt. – Megtalálta Miss Coopert?

Raikes megengedett magának egy kis elégedett vigyort, miközben leült.

– Igen, uram.

Adam kifújta a levegőt, aztán csendesen hozzátette:

– Elég sokáig tartott.

Raikes zavartalanul mosolygott tovább.

– Valóban. Nem volt könnyű meglelni.

– Pedig megadtam magának a fivére nevét, és a megyét, ahonnan jött.

– Katonatársaként elég szomorú, hogy ennél többet nem tudott, kegyelmes uram.

Adam felvonta a szemöldökét. Tetszett neki, hogy a fickó kiáll magáért, és ezt nem is leplezte.

– Nos, igen, bajtársak voltunk, nem közeli barátok.

– És az sem ártott volna, ha a hölgy ott marad, ahol van. De hát nem tehette, kegyelmes uram. – Raikes megköszöri a torkát, hirtelen zavart lett. – Munkát kellett vállalnia, hogy eltartsa magát és az édesanyját Cooper őrmester halála után.

Adam megdermedt, döbbenet és mardosó büntudat rohanta meg. Az ő vétke, hogy egy nemes hölgy odáig süllyedt, hogy maga keresse meg a kenyerét.

– Milyen munkát? – kérdezte, és igyekezett nem a legrosszabbra gondolni. Egy elkeseredett fiatal nő még képes...

– Társalkodónő, uram. Lord Warburton Durhamból nemrég vette fel a lánya mellé.

Adam tudta, mit jelent társalkodónőnek lenni, vég nélküli órákon át egy másik személy szeszélyeit lesni. Theodosia néni nemegyszer emlegette rosszallóan, hogyan bánnak a barátnői a szerencsétlen alkalmazottakkal. Ellazította az ujjait, mert meglepő módon vadul szorongatta a szék karfáját.

– Nem a legrosszabb állás, amit egy ifjú hölgy találhat.

– Nem, uram. És szerencséje van: a család Londonba jött a szezonra.

Végre valami jól alakul.

– Adja meg a címét!

Miss Faith Cooper úgy érezte, figyelik, amióta csak rálépett a Hyde park kanyargós ösvényeire szokásos slampos, ormótlan öltözékében, amely huszonöt éves ifjonti korát volt hivatott elrejtetni. Összébb húzta köpenyét, hogy kivédje a szezon eleji London csípős levegőjét, miközben lelkesen igyekezett a Gardedámok és Társalkodónők Egyletének találkozására – ahogyan tréfásan nevezték magukat. Hisz ki lehetne megértőbb és együttérzőbb, mint olyasvalaki, aki szintén idős hölgyek szeszélyeit kénytelen eltűrni, akik örökké fáznak, vagy önző ifjú lányokét, akik szerint a megfelelő férj megtalálása a létező legnagyobb nehézség, amivel egy nő szembenézhet? Az ember néha nem állhatta meg nevetés nélkül.

Faith átélte valós nehézségeket: anyagi szükséglet, hozomány vagy azt helyettesítő bájos vonások nélkül. Túljutott rajtuk saját erejéből, olyan módszerekkel, amelyek egyszerre voltak

botrányosak és szükségesek. És bár nem volt egyszerű feladat egy önmagával elfoglalt ifjú hölgy lépéseit egyengetni az első londoni szezonzja folyamán, Faith lelkesen vállalta a kihívást, hogy megmutatja neki az érettséghez és boldogsághoz vezető utat. Néha úgy érezte, a bárót és a nejét is neki kell irányítania. Csendes kis falujukban a társaság vezéralakjai közé számítottak, ám itt, a nagyvárosban elbizonytalanodtak.

Ilyenek jártak az eszébe, amikor hirtelen egy arcátlanul jóképű férfi lépett elébe az úton, és Faith meglepetten megtorpant. Magas ember volt, ám nem is a magassága volt lehangoló, hanem a kisugárzása, mint aki tudja, hogy felkelti az emberek figyelmét, és ezt képes a maga hasznára fordítani. Testhezálló nadrágot, fényes csizmát viselt, és remekbe szabott kabátot, amelyről Faith gyanította, hogy nem kellett bele válltömés. Legnagyobb meglepetésére a férfi megemelte kürtőkalapját, és kurtán meghajolt, amitől Faith annyira megdöbbsent, hogy majdnem körülnézett, van-e mögötte valaki. A férfi világosbarna, már-már szőkés haját művészién összekuszálta a szél. Szoborszerű arcán markáns vonások látszottak ott, ahol egy nőén lágy görbületek, figyelemre méltó orra volt és apró ráncok a szeme sarkában, mintha sokat nevetne. Kék szeme vidáman és érdeklődéssel csillogott, ahogy végigmérte Faitht.

A lány összefogta a köpenyét, és bár furdalta a kíváncsiság, megpróbált elmenni mellette.

– Elnézést, uram. – Mert főrangú uraság lehetett, afelől nem volt kétsége.

– Miss Faith Cooper, ha jól sejtem – vigyorgott a férfi.

Faith megborzongott, de kihúzta magát.

– Nem ismerjük egymást, uram. Ez illetlenség. Kérem, engedjen utamra!

– Akkor hadd mutakozzam be. Rothford vagyok. Talán hallott már rólam.

E várakozásteljes pillanatban mintha szemernyi bizonytalanság érződött volna rajta. De ez csak tévedés lehetett. Hisz ő volt Rothford – Rothford *hercege* –, aki a társadalmi ranglétra, a Lordok háza, és úgy általában az élet csúcsán áll.

Faith pukedlizett, de közben nem állhatta meg, hogy ne lessen rá újból a pillái alól. Miért mutatkozik be egy ilyen ember egy gardedámnak?

– Bizonyára összetéveszt valakivel, kegyelmes uram.

– Ön Miss Cooper?

– Igen, de... honnét ismerne? Csak nemrég érkeztem Londonba a munkaadómmal és a családjával.

Faith körülnézett, biztosra vette, hogy emberek bámulják őket. Ám meglepő módon úgy tűnt, egyedül vannak az ösvényen. Mivel a férfi állítólag ismeri, ez nem lehet véletlen.

– Feladatombnak tekintetem, hogy megtaláljam önt – folytatta a férfi ugyanazon a kedves hangon.

Nem jött közelebb, így Faith nem érezte szükségét, hogy elszaladjon, de csak egyre nagyobb zavarral bámult rá.

– *Engem*, kegyelmes uram? De miért?

– Együtt szolgáltam a fivérével a Nyolcadik Dragonyosvezredben. – Ellágyult a hangja a szomorúságtól.

Faith levegő után kapott, ahogy bánat és keserűség jól

ismert kettőse hasított belé. Mathias halála két és fél évvel azelőtt megfosztotta őt és az anyját minden megélhetési forrásuktól. Aztán felderengtek előtte a bátyja ritka levelei. Nem is egyszer szerepelt bennük a herceg név szerint.

– Az arckifejezése alapján ön az a Miss Cooper – mondta a férfi barátságosan. – Fél éve próbálom megtalálni, amióta hazajöttem Indiából. Tudtam, melyik északi megyéből származott Cooper, de az egyházközséget nem ismertem, így némi időbe telt, mire az emberem megtalálta a falujukat. Addigra, persze, ön már nem volt ott.

A falujukat? Faith köpenye alá bekúszott a hűvös szél. Vajon miket mondtak ott róla?

– Nincs miért tartania tőlem – erősködött a férfi.

Faith közömbösséget erőltetett az arcára, ami általában sikerült is neki.

– Megszólított egy közparkban. Ez már önmagában gyanús, kegyelmes uram.

– Igaz – ismerte el a herceg bűnbánóan. – Ám amikor megtudtam, mivel foglalkozik, úgy ítélt, feltűnést keltene, ha megkeresném Lord Warburton egyik alkalmazottját. Vagy az jobb lett volna? – kérdezte fanyar hangon, és Faith tudta, hogy csipkelődik.

– Efféle viselkedés az ön részéről nagy valószínűséggel veszélybe sodorta volna az állásomat – felelt hűvösen. – De az, hogy négyszemközt találkozom egy férfival a Hyde parkban, nem kevésbé.

A herceg körülnézett.

– Igaz, bár nem gondoltam, hogy ennyire egyedül leszünk.

– Akkor fogjuk rövidre. Még mindig nem felelt a kérdésekre, kegyelmes uram. *Miért* keresett meg?

– Hogy részvételemet nyilvánítsam, természetesen.

Faith pislogott.

– Írhatott volna egy levelet.

A férfi tekintete elkomorult.

– Az túl egyszerű lett volna, Miss Cooper, és semmiképp nem lett volna méltó a fivére emlékéhez. Együtt szolgáltunk, és én olyan szerencsés voltam, hogy életben maradtam. Néha – tette hozzá gunyorosan – úgy vélem, túlságosan is szerencsés vagyok.

Faith csak bámult rá. Egy főnemes, aki a saját jó sorsát kérdőjelezi meg – miközben vakon kockára teszi az ő jó hírét?

– Köszönöm a kedvességét, uram. Ha más nincs... – Fölnyalábolta a szoknyáját, hogy elsiessen mellette.

– Várjon! – nyújtotta ki a kezét a férfi, mintha meg akarná fogni a karját.

Faith összevont szemöldökkel elhúzódott, a herceg pedig föltartotta mindkét kezét.

– Nem akartam udvariatlan lenni, Miss Cooper, vagy gondot okozni önnek. Ami azt illeti, segíteni szeretnék. Szeretném följánlani a szolgálatomat, bármit, amivel hasznára lehetnék.

– A szolgálataát? – visszhangozta Faith, és majdnem leesett az álla. Az egész annyira hamisnak tűnt! – Nincs szükségem semmire öntől, habár értékelem az ajánlatot. – Nincs szüksége egy férfirra, aki megmenti. Az a múlt. Immár megáll a maga lábán. Fölszegett fejvel elsietett a férfi mellett, és az nem próbálta visszatartani, csak utána szólt:

– Még nem végeztünk, Miss Cooper.

Faith megállt, és visszanezett a válla fölött.

– Márpedig úgy kell lennie, kegyelmes uram. Minden további találkozás kettőnk részéről roppant illetlen és fölösleges lenne. Köszönöm a részvétnyilvánítást. Szép napot.

Ismét elindult fürge, határozott léptekkel, amelyek jobban illettek egy gyakorlott szolgálóhoz, mint egy nemesember lányához, akinek született. Az ösvény kanyarulatában lopva hátrapillantott. A férfi nem követte, ugyanott állt, és nézett utána figyelmes, elszánt arccal. Talán aggódnia kellett volna a látványos elszántsága miatt, de Faith nem tudta elhinni, hogy komolyan kellene vennie.

A kíváncsiságát ellenben felébresztette. A lovasságnál szolgált, elmélkedett, miközben léptei és gondolatai visszatértek a megszokott ütembe. Miért vett egy herceg – vagy egy hercegség örököse – katonatiszti kinevezést?

Igyekezett félretenni a kíváncsiságát, miközben megközelítette a padot, ahol a barátnői várták. Földerült arccal fogadták, és Faith megkönnyebbülést érzett.

Nemes származású, de elszegényedett nők voltak, akárcsak ő. Jane Ogden, aki gyermekkorra óta enyhén sántított, társalkodónő volt egy idős hölgy mellett, a negyvenes éveiben járó Charlotte Atherstone pedig megbecsült gardedám, aki kiváló érzéssel óvta a reá bízott portékát, miközben a megfelelő házasság felé kormányozta.

Faithnek Charlotte munkája tetszett különösen, és maga is hasonlóvá kívánt válni. Segíteni egy ifjú hölgynek megtalálni a tökéletes férjet, a tökéletes életet – mintha az anyja vagy a

nővére lenne. Valami hasonló szerepet töltött be Adelia mellett, ám messze nem ismerte olyan kiválóan a nemesek világát, mint Charlotte. Hosszú beszélgetéseik gyakran váltak előadássá, ahol Charlotte magyarázott, Faith és Jane pedig igyekeztek magukba szívni a tudást. A nemesi családok kapcsolatai bonyolultak tudtak lenni, de Faith élvezte az efféle rejtvényeket.

Mindháromuknak a szerda délutánja volt szabad, és véletlenül ismerkedtek meg a Hyde parkban, amikor egy hűvös fuvallat elsodorta Charlotte kalapját, a két fiatal nő pedig utánaeredt. Mindháromuknak felüdülést jelentett, hogy rokon lelkekre bukkantak. Bár csak két hónapja ismerték egymást, szinte mintha testvérek lettek volna.

Charlotte derűs mosollyal fogadta:

– Már attól tartottunk, nem is látunk ma délután, de a jelek szerint Miss Warburton mégiscsak képes nélkülözni a társaságodat.

Faith leült a padra a két nő mellé, és ellenállt a kísértésnek, hogy visszanézzon az útra, amin jött. Ha a herceg követte, nem akarta fölhívni rá a figyelmet. És így, tanúk előtt, a férfi sem fogja újból leszólítani – remélhetőleg.

– Miss Warburton zenedélutánon vesz részt a nagynénjénél – felelt –, ahol bőven akad rokon, akivel társaloghat. Este viszont Greenwich grófjának báljára hivatalos a család velem együtt. Miss Warburton érthető módon izgatott, ez lesz az első ilyesforma rendezvény, amin részt vesz. Sok dolgom volt délelőtt, mielőtt eljöhöttem.

– A társalkodónője vagy, nem a komornája – jegyezte meg

Jane rosszállóan. – Hihetetlen, hogy nem hoztak magukkal elég szolgálót Londonba.

Faith vállat vont.

– Örülök, hogy van munkám, még akkor is, ha néha sok. És mondtam már nektek, nagy elégedettséget fog jelenteni, ha sikerül hozzásegítenem a lányt, hogy révbe érjen, és boldog legyen.

– Csak a fizetséget nem kapod meg érte – csóválta a fejét Charlotte.

Faith hálás volt az együttérzésért, de másra terelte a beszélgetést. Kitérőtárgyalták, hogy több mint egy hónap után egy rokona végre meglátogatta Jane idős munkaadóját – néha ők hárman mentek el hozzá, hogy felvidítsák kissé –, és hogy Charlotte ifjú védencének már másodjára kérte meg olyasvalaki a kezét, akit vissza kellett utasítania.

– Kétségbe van esve, természetesen – magyarázta Charlotte. – Nem érti, hogy ezek a férfiak nem felelnek meg a családjá elvárásainak, alattuk állnak vagyonilag és társadalmilag. Hallottam, hogy szegényke sírt az ágyban múlt éjjel. Fél, hogy sosem talál férjet, és hallani sem akarja, amikor mondom neki, hogy csak legyen türelmes. Egy ilyen fiatal lány szemében én csak egy öregedő nő vagyok, akinek sosem sikerült férjhez mennie.

Habár együttérzőn bólogattak, Faith alig bírt odafigyelni. Nem ment ki a fejéből a furcsa találkozás Rothford hercegével. Szeretett volna tudakozódni felőle a barátnőinél, de miként hozza szóba anélkül, hogy gyanút keltene?

– Szerintetek ki lesz ott a bálban, ennyire a szezon elején? –

kérdezte, miközben egyszerre érezte magát bolondnak és kíváncsinak. – Azt hallottam, Rothford hercege a városba jött.

– *Ennyit a diszkrécióról*, gondolta, és elfojtott egy fintort.

Charlotte megdermedt.

– Rothford hercege? Mit tudsz róla?

– Nem sokat – felelt Faith őszintén.

– Noha évekig Indiában katonáskodott, az emberek még mindig sutognak a kicsapongó ifjúságáról – szólt közbe izgatottan Jane.

Lévén napjai nagy részét egyedül töltötte, Jane imádott pletykálni, ámbár nem rosszindulattal. Az is igaz, egy társalkodónőnek vagy gardedámnak ismernie kell minden szóba jöhető férfi hátterét, akivel a védenca esetleg megismerkedik.

– Elfelejtettem, hogy nem régóta vagy Londonban – magyarázta Charlotte Faithnek. – Lehet, hogy hozzátok, a messzi északra nem jutott el az istentelen fiatalember híre, aki szerencsejátékra szórta a pénzt meg cifra ruhatárra, és aztán azzal kérkedett, hogy csak egyszer vagy kétszer volt rajta, mielőtt eldobta volna. Részeg párbajokon vett részt, vad lóversenyeken, és legendás partikat adott.

És egy ilyen ember felkutatja az elhunyt katonatársa hűgát, hogy felajánlja a segítségét? Ennek semmi értelme. Hacsak, persze, nincsenek más céljai...

– Na, és persze a nők – vette át a szót Jane fojtott, rekedt hangon. – Romlott nők, akik a szeretői lettek... na, nem mintha bármelyik mellett sokáig kitartott volna.

Faith csontjaiban hidegség áradt szét, ahogy azokra a

kétségbeesett nőkre gondolt, akiket a herceg kénye-kedve szerint eldobott.

– De hát... ha ilyen vad fiatalember volt, a hercegi cím örököse, miért állt be a hadseregbe?

– Mert akkor még nem ő volt az örökös – magyarázta Charlotte türelmesen. – Volt két bátyja, akik előtte álltak az öröklésben.

– Szerintem az apja akarta, hogy katonának álljon. Biztos vagyok benne – jelentette ki Jane határozottan. – Másként hogyan lehetne megzabolázni egy ilyen fiatalembert? Papnak mégsem mehetett el.

– De ha van két fivére, hogyhogy ő örökölte a címet? – tudakolta Faith.

Charlotte arca elkomorult.

– Szomorú história. Tavaly a láz végigsöpört a Chamberlin-házon, és a herceg meg a két idősebb fia alig pár óra különbséggel meghaltak, miközben a legkisebb fiú még Indiában volt.

A három nő egy pillanatra elcsendesedett, bár körülöttük csiripeltek a madarak, és a távolból hangok hallatszottak, mintha a szél fújná oda őket. Faith tudta, milyen érzés, amikor valakivel közlik, hogy az egyetlen testvére meghalt. Vajon Rothford is olyan bánatot érzett, mint ő? De hát miért érzett volna? Ő lett a herceg, az ország és a világ távoli csücskeibe nyúló hatalmas birtokok ura.

Miközben Faith olyan döntésre kényszerült, amely örökre elűzte az otthonából.

2. fejezet

A következő szerdán azonban, a szabad délutánján, amikor Faith már gyakorlatilag meg is feledkezett a hercegről, a férfi ismét ott várt rá a Hyde parkban. Egymagában, két kezét a sétapálcája végére támasztva állt, és őt figyelte.

Faith messziről észrevette. Ugyanott állt, ahol előzőleg találkoztak. Felgyorsult a szívverése – az idegességtől, mondta magának. A herceg magas volt és csinos, a napfény megcsillant hímzett vörös mellényén, csíkos zsakettje kihangsúlyozta széles vállát, karcsú derekát. Szája sarkában mosoly bujkált, ám kék szemében elszántság csillogott. Faith majdnem sarkon fordult és elszaladt.

Csakhogy sosem hátrált még meg egy kihívás elől, megadással, de eltökélten fogadott minden csapást. Bármit is akar tőle a herceg – bármilyen játékot javasol –, meg fogja értetni vele, hogy nem vesz részt benne.

Elegáns, apró léptekkel odament hozzá, és pukedlizett.

– Kegyelmes uram – szólt hűvösen. – Nem hiszem, hogy ez az ismételt találkozás a véletlen műve.

– Bizony nem az, Miss Cooper.

Hangjából magabiztosság és határozottság áradt, egy olyan ember hangja, aki megszokta, hogy megkapja, amit akar, aki parancsoláshoz szokott. Faith megpróbálta életveszélyes helyzetben elképzelni, de nem sikerült.

– Gondolkozott az ajánlatomon, hogy segíték önnek? –

folytatta a férfi.

Faith felvonta az egyik szemöldökét.

– Nem volt mit gondolkodni azon, amit már köszönettel visszautasítottam. Elfelejtette?

– Nem, Miss Cooper, de azt sem felejtettem el, hogy a fivére halála miatt ön, egy nemesember lánya, kénytelen munkát vállalni. Felelősnek érzem magam.

Faith nagyot sóhajtott.

– Teljesen felesleges, kegyelmes uram. Hacsak nem saját kezűleg sütötte el a puskát...

– Akár azt is megtehettem volna – szólt közbe a férfi halkán, komolyan.

Faith toka elszorult a döbbenettől és szomorúságtól.

– Miről beszél? – suttogta, és arról is megfélemedezett, hogy egyedül van egy férfival egy közparkban.

A herceg állta a tekintetét.

– Immár több mint két éve abban a tudatban élek, hogy hibát követtem el, Miss Cooper. Bánat és lelkifurdalás gyötör mindennap.

– Hibát?

– Két tisztársammal döntést hoztunk, ami három ember halálához vezetett. Egyikük az ön bátyja volt.

– Miféle döntést? – firtatta Faith zavartan. Nem tudta, mit gondoljon. Mindaz, amin keresztülment az elmúlt két és fél évben, hirtelen értelmetlennek tűnt. Lehet, hogy a fivére a semmiért halt meg? Dühítő, csúf gondolat volt, és oly nagyon-nagyon szomorú!

– Szavaim sérthetik egy hölgy fülét – kezdte a férfi.

– Folytassa! – sziszegett Faith összeszorított foggal. – A halál nem tapintatos téma.

A herceg egy pillanatra lehajtotta a fejét.

– Való igaz. Talán azt fogja gondolni, kifogásokat keresek, de az igazságot akarta hallani. Az egységünk foglyokat kísért egy börtönbe, ahol... kihallgatás várt rájuk.

– Vallatás, úgy érti. Netán kínzás – szólt közbe Faith türelmetlenül.

– Igen, így gondoltuk.

– Tudok olvasni, uram, és mivel a fivérem is érintett volt, megtanultam felismerni, mi rejtőzik a szép szavak mögött.

– Háborús időkben az ilyen módszerek szükségesek – magyarázta a férfi –, ám ezek az emberek éhező falusiaknak látszottak, és nők és gyerekek is voltak velük. Biztos voltam benne, hogy a feletteseinket félretájékoztatták, és erről meggyőztem a barátaimat is. Hagytuk, hogy a foglyok megszökjenek. Csakhogy erősítést szereztek, visszatértek, és megtámadtak bennünket. Az ön fivére és még két ember az én tévedésem miatt halt meg.

– A tévedése? – visszhangozta Faith elfúlтан. Próbálta a helyébe képzelni magát, de nem éhező parasztokat látott, hanem gyilkosokat, akik elvették tőle Mathiast. – Nem egy ember van Londonban, aki kételkedik az ön döntéseiben, uram. Nem vonták felelősségre?

– Furcsa módon, Miss Cooper, az emberek makacsul hisznek benne, hogy vannak tévedések. Ami túlságosan könnyű kibúvó.

– És most próbálja megnyugtatni a lelkiismeretét? – vágott

vissza Faith, és elkeseredetten hallotta, hogy remeg a hangja. Ám jóformán fojtogatta a tudat, mi minden következett ennek az embernek a tetteiből. Az egész élete megváltozott miatta.

– Újabb könnyű kibúvó?

– Nem gondolhatja, hogy nekem ez könnyű, Miss Cooper.

Szomorúság csengett ki a hangjából, de Faith nem tudta sajnálni.

– Mit akar tőlem? – kérdezte rekedten. – Bocsánatot? Azt nem fog kapni. A fivérem meghalt, maga ellenben él, és itt páváskodik Londonban.

– Nem, nem bocsánatot. De engedje meg, hogy segítsek valahogy!

Faith mély lélegzetet vett.

– Segítsen? Nem tud. Nem tudja visszahozni a bátyámat, nem igaz?

A férfi állán megrándult egy izom, ám a hangja szelíd volt, amikor megszólalt:

– Nem, és ettől a tudattól nem szabadulhatok. Önnek viszont segítségre van szüksége, és én tudok segíteni, a fivére emlékére.

Segítségre? Azt soha többé nem fogad el férfitől.

– Nem, köszönöm – mondta Faith mereven, és elsietett a herceg mellett.

És aztán meglátta a barátnőit, akik döbbsen bámultak rá, és nem tudta, mióta figyelik vagy mit hallottak. Nem régóta ismerte őket – mit fognak gondolni róla? Mit fognak mondani?

Jane bicegve elébe jött.

– Faith, az a férfi... – elakadt a hangja.

Faith hátranézett a válla fölött, de csak a herceg távolodó hátát látta.

– Rothford hercege – mondta lassan Charlotte, aggódalmasan összevont szemöldökkel.

– Tudom. Bemutatkozott.

Jane-nek leesett az álla.

– Bemutatkozott...

Faith nem akarta elhallgatni az igazságot a barátnői előtt, különösen, mivel a férfi viselkedése gyanúba keverte. Amellett nem kért tőle titoktartást.

– Úgy véli, a katonaságnál az ő rossz döntése vezetett a bátyám halálához, úgyhogy együttérzéséről biztosított, és felajánlotta a segítségét.

Charlotte szeme összeszűkül.

– Ejha!

– Természetesen visszautasítottam. Csak veszélybe sodorná a munkámat.

Jane megnyalta az ajkát.

– Azt akarja, hogy legyél a... szeretője?

Faith és Charlotte felháborodott pillantást vetettek rá.

– Természetesen nem! – jelentette ki Faith. – Nem tud nekem segíteni, és egyébként sem fogadnám el.

– Mindazonáltal – elmélkedett Charlotte – el kell ismerni, hogy legalább van lelkiismerete.

– Rossz lelkiismerete – pontosított Faith. – A fivérem... a fivérem tisztában volt vele, hogy az életét kockáztatja a Koronáért, de ha arra gondolok, hogy még ma is élhetne... – El-

csuklott a hangja a bánattól. Nem álltak közel egymáshoz a bátyjával, miután a szüleik, mondhatni, nemtörődöm módon nem sokat foglalkoztak a nevelésükkel. Mathiasnak megvoltak a barátai, a saját élete, és nem törődött a húgával. Senkivel nem beszélt meg, amikor hirtelen ötlettől vezérelve belépett a hadseregbe. Faitht jószérivel meglepte, hogy havonta elküldte nekik a zsoldja egy részét. Ettől megenyhültek iránta az érzései. Ám a bátyja váratlan halála kioltott minden reményt, hogy esetleg felnőttként összemelegedhetnek.

– Nem lelhetsz békét, amíg azon tépelődsz, bárcsak más lett volna a múlt – intette Charlotte.

– Tudom. De magam mögött hagyhatom, és továbbléphetek. Örülnék, ha a herceg is képes lenne rá.

Jane megbillentette a fejét.

– Ez úgy hangzik, mintha makacsnak tartanád.

– Mert az is – ismerte el Faith kis habozás után. – Már múlt héten felajánlotta a segítségét, és úgy tűnik, nem érdekli, nekem mi a véleményem az ügyről.

– Ó, jaj – rebegte Jane, és aggodalmasan nézett Charlotte-ra.

– Nem számít – erősködött Faith. – Kénytelen lesz belátni, hogy Istentől kell megbocsátást kérnie, nem tőlem.

– De hát... egy herceg! – emlékeztette Charlotte. – Az ilyenek azt hiszik, mindig az van, amit ők akarnak.

– Hát, most nem az lesz – jelentette ki Faith.

De a barátnői nem úgy néztek ki, mint akiket meggyőzött.

Adam egy kis liget rejtekéből figyelte Miss Coopert és a barátnőit. Az eszével felfogta, hogy segítséget ajánlott neki –

kétszer is –, és a nő visszautasította.

Nem vette zokon – de nem is tudta elfogadni. Talán azt hitte, egyszerű lesz. Ad neki egy jókora összeget, és megnyugszik a lelkiismerete. Ám minden rezdülésén látszott, hogy nem fogad el ilyesfajta segítséget.

Volt valami Miss Faith Cooperben, ami... lenyűgözte. Higadt és kecses volt a mozgása, ahogy odament a barátnőjéhez, amiben Adam nagy önuralom jelét vélte felfedezni. A három nő komoly, majd aggodalmas arccal beszélgetett, és tudta, ennek ő az oka. Pedig Miss Coopernek nincs miért tartania tőle, sem a barátnőinek. Meg fogja találni a módját, hogy megértesse vele: csupán segíteni akar.

Ámbár úgy tűnt, elfogadja a sorsát, a sorsot, amelynek alakulásában Adamnak is szerepe volt. Nos, ő nem fogadja el!

Fiatalabb, mint amilyennek először gondolta, és eltűnődött, vajon szándékosan akarja-e idősebbnek mutatni magát, mint amilyen valójában. Éjfékete haját, amely különösen komollyá tette sápadt arcát, egyszerű kontyba fogta a tarkóján, nem viselt kibodorított fürtöket a füle körül, mint a fiatal lányok szoktak. Keskeny arca volt, testét gondosan elrejtették a terjedelmes ruhaneműk, amik megvédték a londoni tél hidegétől – vagy más dolgoktól.

De az az arc: kiugró járomcsont, ívelt, sötét szemöldökök a világosszürke szemek fölött, amelyek ezüstösen villogtak, ha dühös lett. Nem volt különösebben szép, de elragadóak tudtak lenni a vonásai, ha éppen nem uralkodott magán.

Ám valószínűleg legtöbbször uralkodik.

A barátnőjével elsétáltak, és Adam nézte őket, míg el nem

tűntek a szeme elől. Utána nem volt más választása, mint hazamenni.

A három szintet átfogó, üvegkupolával befedett előcsarnokban Seabrook elvette a felöltőjét, a kalapját és a sétapálcáját.

– Jó napot, kegyelmes uram! A hölgyek a szalonban vannak, várják a látogatókat.

– Akkor jobb lesz, ha eliszkolok – próbált mosolyt kicsikarni az öregből Adam.

Ám Seabrook immár a harmadik generációt szolgálta a családban, és ha volt is valaha humora, az rég kiveszett belőle.

Adam sóhajtott.

– Akkor jobb lesz, ha üdvözlöm őket, ahogy az egy jó fiúhoz és testvérhez illik.

A szalon mennyezetét freskók díszítették, több kandalló is nyílt a hosszanti falán, és szétszórt csoportokba rendezett kerevetek és székek népesítették be. Nem volt nehéz észrevétlenül megállni a küszöbön, különösen, mivel nem jelentették be formálisan.

Az anyja még mindig szép nő volt, olyan világosszőke hajjal, hogy a korával járó fehér fürtök egyszerűen beleolvadtak. Volt olyan hiú, hogy immár arcfestéssel hangsúlyozza ki a vonásait, de ügyes komornája figyelt rá, hogy ez ne legyen feltűnő. Mosolyra termett, telt ajka volt, és kék szeme, mint Adamnek, csak még igazóbb és ártatlanabb. Nem mintha olyan ártatlan lett volna, de ügyesen játszotta a szerepét. Még most is rendszeresen megkérték a kezét, ám hercegnéként egyeduralkodó volt. Adam tudta, hogy soha nem fog újból

férjhez menni, bár sejtette, hogy nem zárkózik el a hódolók elől.

A húga, Sophia jól nevelt leányként viselkedett, nem annyira azért, mert olyannyira szoros lett volna a kapcsolata az anyjkkal, sokkal inkább, mert tudta, hogy ez a kötelessége. Sophia is szőke volt, mézszőke, szeme zöld, mint az apjuké, érzéken formás alakját az anyjuktól örökölte. A természete viszont a sajátja volt, szelíd és kedves, élénk szellemű és figyelmes. Kitartóan írta a leveleket Indiába Adamnek, aki nyirkos sátrakban, pislákoló gyertya mellett újra és újra elolvasta őket. Amikor megörökölte a hercegi címet, más hölgyszerősei is elkezdtek írogatni, de nem sokra tartotta őket, ellentétben a húgával, akit szívből szeretett. Sophiára még a fivérei sem tudtak haragudni, és békén hagyták gyerekkorában. Nem jelentett veszélyt rájuk nézve, és volt pénz bőven hozományra. Természetesen a szépsége és az adottságai előnyös házasságra jogosították föl. Most, hogy Adam lett a családfő, gondoskodni fog róla, hogy ahhoz menjen hozzá, akihez akar, és ne olyanhoz, aki a családnak legjobban megfelel.

– Ó, Rothford, hát időben visszatértél, hogy üdvözöld az érted rajongó hölgyek hadait.

Adam az íróasztal felé fordult. Ez volt Theodosia nagynénje kedvenc helye a szalonban, ahonnan az egész kontinenst behálózó kapcsolatait ápolta. Ő volt Adam apjának egyetlen nővére, gyermektelen özvegy, aki kedve szerint élhette az életét. Senki nem parancsolt neki, és legendák szóltak a különbségéről az éjszakai kertészkedéstől kezdve, hogy védje

a bőré (amihez szegény szolgálknak kellett világítani), a hideg patakokban való fürdőzésig, hogy erősítse a szívét. A vidéki birtokukon a szolgálak, ha hírért vették a jöttének, be se merték tenni a lábukat az erdőbe, mert féltek, hogy összetalálkoznak a meztelen idős hölgygel.

Gyermekkorában az anyja távoli, szépséges hölgy volt, akit Adam vacsora után látott esténként, ellenben a nagynénje volt az, aki felügyelte az oktatását, megszidta a hibáiért, nevetett a bolondságain, akit bántott a meggondolatlan viselkedése fiatalemberként. És ha tudná, milyen következménnyel járt a tévedése Indiában, talán örökre elveszítené a jóindulatát.

– Theodosia néni – felelt –, te is jól tudod, hogy a rajongóim nem sok hasznát látják, ha csupán anyámat és a hűgomat keresik fel.

– Vannak kelekótya ifjú hölgyek – erősködött Theodosia néni, fején a turbán, mint egy korona, nyakában annyi egymásra tornyozott nyaklánc, hogy tán el is húzták volna, ha nem tartja magát szálegyenesen. – Nem róhatod fel nekik.

– És fiatal férfi is akad kelekótya.

A rosszul palástolt keserőséggel csengő hang gazdája nem lehetett más, csak a sógornője, Marian, Tunbridge márkinője, az idősebbik bátyja özvegye, aki szinte már gyerekkorától arra készült, hogy ő lesz az uralkodó hercegné. Csakhogy Cecil egy órával korábban meghalt, mint az apjuk, így sosem örökölhette a címet. Adam talán sajnálta volna, amiért ilyen borzasztó csalódás érte, ha nem lett volna folyvást leplezetlenül rosszkedvű. Marian túlságosan sovány volt, mint

aki halálra koplalja magát, csak azért, hogy irigylésre méltóan karcsú dereka legyen. Sötét haját díszes, bonyolult csigákban viselte, olyan volt, mint egy torta dekorációja, és elkészítése időnként megríkatta a szobalányokat. Marian viszont minden tőle telhetőt megtett, hogy fenséges és közönyös benyomást keltsen, mint egy regény tragikus hősnője.

Adam ajka mosolyra húzódott, ahogy ránézett.

– Ne vegyél egy kalap alá minden férfit, drága nővérem, és én sem teszek így a szebbik nemmel.

– Ó, nem vonom én kétségbe, hogy vannak kelekótya nők, Adam. Nézd csak meg, hányan akarnak téged felkeresni – vágott vissza Marian édeskés hangon. Soha nem használta a címének kijáró megszólítást, és Adam tudta, hogy ez nem véletlen. Őt nem zavarta, ami titokban bosszantotta Mariant.

Hirtelen értelmetlennek és jelentéktelennek tűnt az egész, főleg, ha Miss Cooperre gondolt, akinek a megélhetésért kell fáradoznia. De már nem sokáig, ha Adamen múlik.

Sophia jött oda hozzá, belekarolt, és az ablakhoz húzta.

– Komor az arcod, Adam. Mi a baj? Régebben sosem láttalak komornak.

Adam megpaskolta a kezét.

– Ezt teszi egy férfival a rang és a vele járó felelősség.

– Meg a háború. – Sophia őszinte aggodalommal nézett rá.

– Nemigen beszélsz róla. Nem is írtál. A leveleid alapján azt hittem volna, azért vagy ott, hogy a dzsungelt tanulmányozd.

Adam elmosolyodott.

– Ez már a múlt, nem akarok vele foglalkozni. És főleg nem

akarom, hogy a bájos húgom megismerje az élet sötét oldalát.

– Nem vagyok olyan naiv! – tiltakozott Sophie. – Theodosia néni magával visz a jótékonyági akcióira, és azok nem csak arról szólnak, hogy kavargatjuk a teát, és megbeszéljük, milyen bált rendezzünk. Jártam az East Enden, tartottam az ölemben kisgyerekeket, akiknek az anyja haldoklott. Voltam...

– Miféle helyeken mászkálsz, Sophia? – vontta össze a szemöldökét Adam. – Ha Theodosia néni azt hiszi, helyénvaló, hogy egy ifjú hölgy...

– Számomra fontos, hogy segítsek másokon, Adam! És mivel megvan hozzá a hátterem, még erősebb a késztetés. Meg kell értened, hogy nem tudsz mindentől megóvni, ahogy én sem tudlak téged mindig megvédeni. Pedig szeretnék... – Elhallgatott, és csak áthatóan fürkészte, mintha a lelkébe látna.

Adam kinézett az ablakon az alant eldöcögő hintókra. A kishúga meg szeretné védeni. Összeszorult a gyomra ennyi kedvességtől. Eszébe jutott, amikor Sophia tízéves volt, ő pedig húsz, és kiment a szobából, hogy ne vágja orra a bátyját. Aztán később megtudta, hogy a húga, aki hallgatózott, odarohant, és bokán rúgta Cecilt. Cecil erre jól elfenekelte, Sophia pedig némán tűrte – legalábbis így mesélte kajánul a másik testvérük, Godfrey, Adam pedig tombolt, amiért a hűgán verték el az iránta érzett ellenszenvüket.

– Szeretnék megmenteni a világot – mondta csendesen –, de néha egyetlen apró jó cselekedetnél többre nincs módunk.
– Újból Miss Cooper jutott az eszébe, és tudta, Sophia

megértené az igyekezetét, a vágját, hogy helyrehozza, amit ez a magányos teremtés őmiatta elszenvedett.

– Lord Shenstone itt hagyta neked a névjegyét, Adam – szólalt meg Marian, mintha csak most jutna eszébe. – Sokat bolondoztatok régen. Azt mondja, most nem reagálsz a meghívásaira. De hát tudjuk, csak idő kérdése, hogy újfent kedvet kapj a London nyújtotta élvezetekhez – tette hozzá könnyedén, talán nem egészen jóindulatúan.

Adam Shenstone-ra gondolt. Hányszor keveredtek slamasztikába, hány nőt elcsábítottak, miféle bűnbarlangokban időztek! Nem akart visszamenni ezekre a helyekre, ám bizonyos értelemben az volt élete ártatlan, izgalmas korszaka. Most kötelességtudón kísérgeti a nénikéjét meg az anyját bálokra és zenedélutánokra, ahol felér egy lánykéréssel, ha csak megérinti egy nő csupasz kezét. Régebben senki sem törődött vele, mert kisebbik fiú volt. Most a férjvadász mamák és lelkes leányaik figyelmének középpontjába került, miközben mások összesúgnak a háta mögött. Szinte visszakívánta a régi, kalandokkal és kihívásokkal teli életét.

De nem lesz többé olyan ember. A hadseregben megtanulta, mi a becsület – legalábbis így gondolta, amíg azt a szörnyű hibát el nem követte. Amellett a társaságon kívül is vannak lehetőségei. Elfoglalta a helyét a Lordok Házában, és rövidesen megmutatja, hogy jól ismeri a világot, és a tapasztalata hasznos lehet. Meg fogja találni a módját, hogy értelmet adjon az életének, hogy ne érezze a hiányát... valaminek.

– Mennyire aggódsz másokért, Marian – szólalt meg Theodosia néni, anélkül, hogy fölnézett volna a levélből, amit lassú, fáradt kézzel írt. – A saját életed nem kínál elég feladatot? Lehet, hogy a lányod örülne, ha több időt töltenél vele.

– Tudod, hogy ilyenkor tanul – felelt Marian. – Délután, ha majd a nevelőnő elengedi, nagyot sétálunk a parkban. Sokat beszélgetünk a jövőjéről.

– Vagy inkább a szigorú szabályokról – dünnyögte Sophia, hogy csak Adam hallja.

Adam elszomorodott. Nem szeretne volna, ha az unokahúga olyanná válik, mint az anyja, aki csak magával törődött, és tele volt önsajnálattal. Hiába telt le a gyászév, még mindig a múlt felé fordult, és ez aligha tett jót a lányának.

Sophia egy sóhajjal Adam vállára hajtotta a fejét.

– Mások is sokat beszélnek rólad.

– Ó, nem szoktál le a hallgatóságról? – csipkelődött a bátyja.

– Nem hallgatóság, amikor fennhangon beszélnek. De nem csak nekem tűik föl, mennyire megváltozott a bátyám, amióta visszatért Indiából. Az emberek egyre azt kérdezzetik, mikor kerül elő az igazi Adam.

– Soha.

– Nem tudom. Szerintem még nem találtad meg az igazi Adamet.

Adam szeretne volna megkérdezni, mire gondol, ám ebben a pillanatban az inas bejelentette az első látogatókat, és föl kellett öltenie a herceg álarcát. Az anyja büszkén és boldogan

odavitte bemutatni, mintha ma született bárány lenne. Sosem akarta tudni, ha valami rosszat tett, már régen sem. Akkor szertelennek nevezte. Vajon most minek nevezné gondatlan elbizakodottságát, ami Indiában emberek halálához vezetett – csak azért, mert öntelten azt hitte, ő okosabb másoknál?

3. fejezet

Két nappal később Adam a Bond Streeten állt, várta, hogy a húga kijöjjön egy szabótól, amikor megpillantotta Miss Cooper ismerős kalapját. Egyből elszállt az unalma, és azon törte a fejét, miként közelítse meg. Nézte, ahogy bemegy egy könyvesboltba, és bár tudta, hogy a nő nem örül, ha újból leszólítja, abban is biztos volt, hogy téved, amikor visszautasítja a segítségét. Neki kell jobb belátásra bírnia.

Miss Cooper kijött a boltból egy törékeny ifjú hölgy társaságában, aki egyből a kezébe nyomott egy zsineggel átkötött csomagot, noha már több hasonló himbálózott a karján.

Mintha Miss Cooper egy cseléd lenne, nem pedig társalkodónő! – háborgott magában Adam, büntudatosan, mert e helyzet részben neki volt köszönhető, és annál nagyobb elszántságot érzett, hogy javítson rajta. Az ő húga sosem bána így a társalkodónőjével...

Itt a tökéletes megoldás – ismerte föl. Miss Cooper nem fogad el pénzt vagy a tágan értelmezhető segítséget, de talán elfogad egy jobb állást, egy kellemesebbet, amit még élvez is Adam húga mellett – ő pedig biztos lehet felőle, hogy nem zsigerelik ki.

Nézte, ahogy a nő bepakolja a csomagokat egy hintóba a kocsis segítségével, majd ifjú védenca után sietett, aki egy kalapszalomba igyekezett.

Adam úgy helyezkedett, hogy Miss Cooper észrevegye, még mielőtt belép az üzletbe. Vállát a téglafalnak vetette, karját összefonta a mellén, és vigyorgott. Miss Cooper megtorpant, amikor meglátta, szeme nyugtalanul elkerekedett, ő pedig megbillentette a kalapját.

A nő összeszorított szájjal az ajtó felé fordult, mint aki be akar menni, aztán hirtelen megfordult. Szó nélkül elment mellette, megállt az utca szélén, mintha valakit keresne, és csendesen hátraszólt a válla fölött:

– Mit keres itt, kegyelmes uram? Követ?

Amikor Adam kiegyenesedett, egyből rászólt:

– Ne merészeljen úgy tenni, mintha velem beszélne!

Adam ismét nekidőlt a falnak.

– Rendben. De biztosíthatom, Miss Cooper, hogy nem követtem. A felbukkanása számomra is teljesen váratlan. – Biccentett két nőnek, akik elhaladtak mellettük, és elpirultak, amikor meglátták.

– Ha nem követ – felelt Miss Cooper halkán –, azt javaslom, forduljon sarkon, és távozzék!

– Nem tehetem. Van egy lezáratlan ügyünk.

– Téved, uram. Semmi szükségem lagymatag bocsánatkérésekre meg az ajánlatára, hogy segítségemre lesz. Mintha elfogadnám a pénzét! – Levegő után kapott, és körülnézett, amikor rájött, hogy fölemelte a hangját.

Adam értette a haragját – teringgettét, ő is haragudott magára! De nem hagyhatta, hogy ez a harag elvakítsa.

– Ígérem, Miss Cooper, hogy nem pénzt kínálok, hanem esélyt a jobb életre. Látom, hogyan bánik magával Miss War-

burton: mintha a komornája lenne.

Miss Cooper háta minden szónál egyre feszesebb lett, végül már jóformán összeért a két lapockája.

– Semmi köze a munkámhoz!

– Leszámítva, hogy módomban áll jobbat ajánlani. Dolgozzon nekem! A húgomnak ez az első szezonja, és sokszor érzi magányosnak magát, távol a vidéki birtokunktól. – Ez túlzás volt, a húga pillanatok alatt barátokat szerzett, bárhova is ment. – Személyzet van bőven, aki a haját meg a ruháit rendben tartsa.

Miss Cooper elpirult, bizonyítva, hogy neki sokszor kijut az efféle munkából.

– Látom, pontosan tudja, mi a jó a húgának – felelt kimérten –, és azt hiszi, azt is tudja, mi a jó nekem. De biztosíthatom, hogy téved. Szép napot, kegyelmes uram. – Azzal bemasírozott a kalapszalomba anélkül, hogy egy pillantásra is méltatta volna, és Adam nehezen állta meg, hogy ne menjen utána. De egy ilyen meggondolatlan lépéssel nem nyerné el a bizalmát.

– Adam?

A hang hallatán rájött, hogy majdnem megfeledkezett a húgáról.

Faith megragadta a vasaló rongyba tekert fogantyúját, és végigsimított vele Adelia ruhájának szoknyarészen. Felszisszent, amikor megégette magát. Óvatosan visszatette a vasalót a helyére a kályha mellett, noha legszívesebben eldobta volna.

Nem égette volna meg magát, ha nincs a herceg ajánlata. Ki

gondolta volna, hogy felbukkan egy új álláslehetőség, ami egyszerre csábító és tiltott?

Egész nap, miközben Adelia egy vacsorameghívásra készülődött, és újabb meg újabb ruhát, kesztyűt és topánkánt szedett elő vele, Faithnek egyfolytában a herceg ajánlata járt a fejében.

Valószínűleg a férfi jobban megfizetné, és a rossz lelkiismerete megakadályozná, hogy agyondolgoztassa.

Megnyálazta megégetett ujját, és józanságra intette magát. Nem engedheti, hogy ismét egyetlen férfitől függjön. Igaz, hogy Lord Warburton a munkaadója, de az nem ugyanaz, mintha egy jóképű, nőtlen férfi veszi át az irányítást az élete fölött.

Jóképű? Ez meg hogy jött ide? Mit számít, hogy néz ki, ahhoz képest, mennyi bajt hozott őrá a viselkedésével? És most még tovább akarja rontani a helyzetet.

Ámbár abban a hitben, hogy jól cselekszik.

Aznap este majdnem kimenőt kért, hogy otthon maradjon, ám valamilyen okból Adelia, így a szezon elején, még nagyon igényelte a társaságát, és Faith nem bírta ellenállni, ha valahol szükség volt rá. Életüknek ebben a szakaszában a fiatal nők olyan érzékenyek tudnak lenni. Előfordult, hogy Adelia elvétette valakinek a rangját, vagy nem jutott eszébe, ki kivel rokon, és Faith egyre gyarapodó tudására kellett támaszkodnia. Igen egyszerű kis családjának ő volt a kincse, általa reméltek felemelkedni, és ez az elvárás nagy súllyal nehezedett rá. Faith sajnálta a lányt, és úgy vélte, tud neki segíteni.

Saját felemás státuszát néha kínosnak érezte, de kezdte megtanulni, hogyan kezelje. Ha komorna lett volna, a szolgálkkal étkezik, társalkodónőként viszont a vendégek közt foglalt helyet, ahol sokszor senki se szólt hozzá. Nem bánta. Az étel rendszerint finom volt, és úgy tanulhatta a legtöbbet a társaságról, ha a beszélgetésüket hallgatta. Azt tűzte maga elé célul, hogy ő lesz a legkeresettebb gardedám.

Ám aznap éjjel minden másképp alakult, mert miközben egy idősebb hölgy mellett üldögélt Randolphék kis szalonjának sarkában, és kézimunkáról beszélgettek, egyszer csak Rothford herceget jelentették be. Ahogy napkorongból a fénysugarak, úgy áradt szét körülötte a suttogás. Charlotte, aki a védenca mellett álldogált, aggodalmas pillantást küldött Faith felé.

– Nem gondoltam, hogy érhet még meglepetés – elmélkedett Miss Bury, amikor meglátta a herceget. – Ámbár azt sem gondoltam, hogy ez a vacsora más is lehet, mint unalmas.

Könyökével kuncogva oldalba bökte Faitht, aki kínos mosolyt erőltetett az arcára.

– Annyira próbál jó lenni – folytatta olyan hangosan suttogva, hogy egészen biztosan hallották a szomszédjaik. – Nem fog sokáig tartani. Sosem tart sokáig ezeknél a fiatal hímeknél. Az is lehet, hogy csak próbál feleséget találni magának.

Vagy bizonyítani akar magának valamit, gondolta Faith. Vajon igaza van Miss Burynek? Tényleg csak idő kérdése, hogy valami rossz történjék? Ha munkát vállalna náluk, Faith

egyből belekeveredne.

Három nő érkezett a férfival, két szőke és egy barna.

– Az anyja, a húga és a sógornője – magyarázta Miss Bury, mintha kitalálta volna a gondolatát.

– Ó – motyogta Faith elkerekedett szemmel.

A legfiatalabb nő bizonyára a húga, tűnődött, és nézte, ahogy más fiatal nők köré sereglenek, és nevetve továbbmegy velük.

Neki lenne szüksége társalkodónőre? – tűnődött fanyarul.

És ekkor a férfi pillantása végigsiklott a tömegen, és egyenesen őrajta állapodott meg. Faith elpirult, és forróság járta át, mintha megérintette volna. Nem, bizonyára csak az aggodalom teszi, hátha mások is észreveszik. Hogyan magyarázná ki magát?

De még a mellette ülő öregasszony sem vett észre semmit, olyannyira lekötötte a herceg személye. Faith nem is mert Charlotte felé nézni, aki mindent tudott a parkbeli, illőnek nem nevezhető találkozásokról.

– Faith! – suttogta a sietve odaérkező Adelia. – Beakadt a szoknyám, és leszakadt a szegélye. Gyere, meg kell tűzni!

Faith megkönnyebbülten ment ki vele a hölgyek öltözőszobájába. Mire visszatértek, a herceg már a háziasszonyt kísérte át az ebédlőbe, és a többiek rangjuknak megfelelően követték. Faith a sor végén ballagott valakinek az ifjú, vidéki unokaöccse mellett, aki fülig vörösödött, amikor szórakozottan rámosolygott.

A herceg és családja az asztal másik végén ült, távol tőle, és Faith nem hallotta, miről beszélnek, csak a nevetést, amit

szavai kiváltottak. Ahhoz képest, hogy állítólag a háború hevében elkövetett hibái nyomasztották, ügyesen színlelt, szórakoztatta a vendégeket, ártatlanul flörtölt az idősebb hölgyekkel, és visszafogottan viselkedett az ifjabbakkal. Faith hallotta, ahogy az anyja méltatja a jó tulajdonságait, hogy mennyire megkomolyodott, amióta visszatért Indiából. Persze, a hercegnének nem kell keményen dolgoznia, gondolta Faith epésen. Amikor vacsora után a hölgyek visszatértek a szalonba, és otthagyták a férfiakat a portóival, másról sem tudtak beszélni, csak Rothford hercegéről. Mindenki kész volt elhinni, hogy megváltozott, és méltó a rangjára.

Faithnek viszont voltak fenntartásai, különösképp, amikor Adelia elküldte a retiküljéért, és a folyosóra kilépve a herceg bukkant elő a sötétből.

Faith levegő után kapott, és szívére szorított kézzel körülnézett, hogy egyedül vannak-e, mielőtt rosszálló arccal a férfihoz fordult volna.

És egyedül voltak, még inkább egyedül, mint a parkban vagy a Bond Streeten. Veszélyesen egyedül.

– Van még munka, amit Miss Warburton nem lőcsöl önre? – kérdezte a férfi halkán.

Faith hátrált egy lépést.

– Higgye el, kegyelmes uram, a hűgornak vagy a barátnőmnek is elmennék a táskájáért. Túlértékeli az Adeliának nyújtott segítségemet.

– Nem hinném. Láttam a kezét vacsoránál.

Faith önkéntelenül összekulcsolta a kezeit, bár most kesztyű

rejtette őket.

– Lehetetlen. Túl messze ült tőlem.

– Nem annyira messze. Szégyelli, milyen érdes a keze. Szégyelli, milyen munkát kell végeznie.

– Lehet, hogy nem vagyok elégedett a kezemmel – erősködött Faith –, de a becsületes munkát nem szégyellem.

– *Jobb* munkát ajánlok önnek.

– És én visszautasítom.

A herceg közelebb lépett.

– Erőltethetem.

Faith felnyögött, és legszívesebben toppantott volna, mint egy kisgyerek.

– Akkor sem fogadom el! Nem az én tisztem, hogy kibékítsem önmagával.

– Nem is erről van szó. Hanem hogy jobbá tehetem az életét.

Faith zavartan bámult rá, és azon tűnődött, mennyi időbe telne, mielőtt a férfi szaván fogná. És aztán ráébredt, hogy túlságosan közel állnak, hogy a herceg felé hajol, hogy ha bárki meglátja őket...

És ami a legrosszabb, hogy lelke mélyén hízelgőnek találja a kitartását.

Nevetséges érzelgősség! Bosszúsan összeszedte minden méltóságát, odébb lépett, és hűvösen felelt:

– Köszönöm, kegyelmes uram, de nem. – Mi ütött belé? Ennek az embernek a könnyelműsége okozta a fivére halálát, miatta lett őbelőle az, ami. – Úgy vélem, ideje visszatérnie londoni diadalútjához. Önről beszél az egész város, amit

bizonyára élvez.

A herceg vállat vont, és bőszítő nemtörődömséggel a falnak dőlt.

– Ön is tudja, hogy nincs semmi jelentősége, és hamarosan el is fog múlni. Fontos dolgokról senki nem beszél velem, végtére is India előtt csak egy semmirekellő voltam, és csupán az érdekes, hogy hercegeként tértem vissza, nem az, mit tapasztaltam meg egy távoli ország őserdejében.

Faith habozott.

– Mit tapasztalt... vagy mit tett.

– Igen, amint tudja, vannak dolgok, amiket nem szívesen idézek fel – mondta a férfi komoran.

Faith nem akarta hallani, hogy szenvedett a tette miatt. Nem érezhet szánalmat iránta.

Távozott, de nem szabadulhatott a hercegtől, aznap este biztosan nem, amikor a szalonban fölgöngyölték a szőnyeget a tánchoz. Adelia majd kibújt a bőréből az izgalomtól és az örömtől, lelkesedve áradozott Faithnek, hogy talán egy herceggel fog táncolni. Faith végül otthagya Lady Warburtont és a lányát, és visszavonult az egyik fal mellé fölállított székekhez. Ez volt a petrezselyemárusok sora, ahol azok a lányok ültek, akiknek nem volt partnerük, meg az idősebbek, a gardedámok és a társalkodónők. Charlotte már ott volt, és Faithnek is fenntartott egy helyet.

Miss Bury, a ritkás hajú, kedves idős hölgy, akivel vacsora előtt beszélgetett, megpaskolta a maga melletti széket, és Faith mosolyogva helyet foglalt, miközben bocsánatkérő mosolyt küldött a barátnője felé. Nem mintha Charlotte

sokáig ülve maradt volna. Munkaadói rendszeresen jöttek hozzá, hogy kikérjék a véleményét partiképes férfiakra, a legjobb családokról, meg mindarról, amit Charlotte egy élet során megtanult Londoban. Szükség volt rá, és tisztelték – erre vágyott Faith is.

– Lám, a kis védencét, Miss Warburtont is egészen lázba hozza a herceg – jegyezte meg Miss Bury cinkosan.

– Valóban. – Még a vak is láthatta Adelia izgalmát.

– Nem mondom, jóvágású – csettintett a nyelvével Miss Bury, és fejszóvalva nézte a herceget, aki az est legszebb lányával a karján suhant el előttük.

Faith bólintott, és azon kapta magát, hogy önkéntelenül a férfit figyeli. Ismerte a francia négyes lépéseit, mintha nem a hadseregben töltött volna éveket – Faith nem is tudta pontosan, mennyi ideig volt távol.

Bájos pár voltak, és sokan figyelték őket, noha mások is beálltak táncolni. Aztán a herceg „kegyesen” felkért más lányokat is, többek közt Adeliát, akinek arcába szökött a vér, és olyan szaporán szedte a levegőt, mint aki mindjárt elájul.

És aztán a herceg a petrezselyemárusok felé fordult, és minden egyes táncos közelebb jött Faith székéhez. Miss Bury el volt ragadtatva ennyi figyelmesség és nagyvonalúság láttán, és fennhangon elmélkedett, milyen boldogságot okoz minden leánynak e kitüntető figyelem.

Ám Faith csak egyre izgatottabb és nyugtalanabb lett a közeledtével. Nem, nem fogja, nem meri őt felkérni...

Egy másodpercre boldogság járta át. Oly ritkán volt része abban az érzésben, hogy egy férfi figyelme őrá irányul...

Aztán észrevette Charlotte sápadt arcát, ahogy rosszállóan összeszorítja a száját. A herceg botrányos viselkedése miatt? Vagy azt gondolja, Faith valamivel okot adott rá?

Két székkel odébb őkegyelmessége egy kövérkés leányzó keze fölé hajolt, akinek az anyja a férje karjai közé ájult ekkora megtiszteltetés láttán.

A herceg elkapta Faith döbrent tekintetét, és elmosolyodott. Faith levegő után kapott, és kimenekült a szobából abban a pillanatban, amint elkezdődött a tánc.

A folyosón, a hölgyek öltözője közelében nekidőlt a falnak, és csak mélyeket lélegzett, miközben lehunyta a szemét az érzelmi és szellemi kimerültségtől.

Miért üldözi a figyelmével a herceg, miért évődik – jószérivel *flörtöl* – vele? Persze, el akarja érni a célját, megnyugtatni a lelkiismeretét. Gátlástalanul beveti a vonzerejét, hogy keresztülvigye az akaratát.

Faith sem volt ártatlan hajadon léte. Kamaszkorában közeli kapcsolatba került a szomszédjukkal, Timothy Gilpinnel, egy báró fiával. Gyerekként a könyvtárukat derítette fel, aztán később mást is felfedezett Timothyval. Nem volt hozománya, nem volt szép, nem sokat várhatott a jövőtől, és a kíváncsisága – meg Timothyé – egy titkos délutánt eredményezett a folyóparton.

Lehajtotta a fejét, és nagyot sóhajtott. Mindig is túlságosan kíváncsi volt. Ám a herceggel kapcsolatos gondjait nem lehetett a kíváncsiságra fogni. Nem, arról a férfi tehet. De bizonyára hamarosan rá fog unni.

Végül visszatért a szalonba, és csatlakozott Adeliához –

ahol a herceg nem meri a zaklatni, ellenben ő nyugodtan figyelheti. A következő óra nagy részét a férfi az anyjával és a húgával töltötte. A húgát bájos élenkség lengte körül, ami sok férfi figyelmét fölkelte. Az anyjuk is láthatóan rendelkezett még hasonló vonzerővel, nem lehetett matrónának nevezni. Mindazonáltal anya volt, aki büszke rajongással prezentálta a fiát a barátainak és a lányaiknak.

Faith örült, amikor Warburtonék végül úgy döntöttek, hazamennek, és nem kellett tovább néznie a herceget meg a családját. Ám később, éjszaka, miközben kimosta Adelia ingét, önkéntelenül is elábrándozott, milyen lenne, ha szolgálk hada venné körül, akik segítenek az ilyen feladatokban.

Nem, ilyen kísértő gondolatokat nem engedhet meg magának.

Másnap délután Adamnek nem sikerül elmenekülnie a húga elől a családi palotában. Sophia kíváncsian figyelte az előző esti vacsorán is, de azóta nem volt lehetőségük beszélni. Adam korábban reggelizett, és Sophia nem otthon ebédelt. Ám amikor Sophia Mariannal, a sógornőjükkal együtt hazaérkezett, összefutottak az előcsarnokban, és Adam nem tehetett mást, hagyta, hogy a húga bevonszolja a kis családi szalonba, ami meggyőző mérete és berendezése folytán inkább alkalmas volt bizalmas beszélgetésekre.

Adam viszont nem kívánt bizalmas vallomást tenni, főleg nem Marian jelenlétében, aki művésze volt annak, hogy egyszerre tűnjék unottnak és roppant kíváncsinak.

- Sokat táncoltál tegnap este – mondta Sophia.
- Hat Indiában meg Afganisztánban töltött év után talán

nem vetheted szememre, hogy élveztem a mulatságot. – Adam odasétált az ablakhoz, és szórakozottan kinézett, éreztetve a hölgyekkel, hogy rövidesen távoznia kell.

– Azt mondják, tűrhető a brit társasági élet Indiában – jegyezte meg Marian.

– Bombayben és Calcuttában vannak táncestek meg koncertek és a szokásos mulatságok, ám sajnos én nem sok időt töltöttem ezekben a városokban.

– Különleges nevű helyekről írtál nekem, mint... Mehmoodabad – idézte fel Sophia kicsit akadozva – és Dubba.

– Hidd el, a nevük az egyetlen különleges velük kapcsolatban. Nem szeretnél hallani ezekről a helyekről – intette Adam, és a mocsokra, a vérre és a halálra gondolt, az afgán hegyekre és az indiai dzsungelre, mindarra, amit igyekezett elfelejteni.

– Akkor mesélj inkább a táncpartnereidről – javasolta Sophia bájosan.

Ügyes, gondolta Adam elismeréssel.

– Volt belőlük jó pár – Marian kutatón nézett rá –, de egyik sem olyan, aki méltó lett volna az érdeklődésedre.

– Marian! – szólt rá Sophia enyhe megrovással.

– Ez az igazság – vont a vállát az asszony.

Sophia az ajkába harapott.

– Hölgyeim – avatkozott közbe Adam –, azokkal táncoltam, akiken látszott, hogy a leginkább szeretnének táncolni.

Sophia összecsapta a kezét.

– A férfiak nem örültek, amiért így rájuk pirítottál. Ilyet is ritkán látni. Kedvesnek találtam, hogy a petrezselyemárus

lányokat is fölkérted.

Adam magában elfintorodott. A húga kedvesnek tartja, pedig valójában csak Miss Coopert akarta bosszantani, rávenni, hogy vegye fontolóra az ajánlatát. Tulajdonképpen tényleg kedves volt, legalábbis őhozzá.

Vagy kezd megszállottá válni?

Ismét kinézett az ablakon, miközben azon tűnődött, vajon mikor hagyja abba Sophia a csipkelődést – és megpillantotta fáradozása tárgyát. Miss Cooper sétált el lassan Rothford Court előtt, tátott szájjal bámult föl az épületre, de nem állt meg.

Diadalmas érzés járta át, és vonzalom, amin már meg sem lepődött. Miss Cooper nem volt hétköznapi nő, még akkor sem, ha a londoni társaságnak a peremére szorult.

– Bocsássanak meg, hölgyeim! – mondta, és sebesen elindult az ajtó felé.

– De, Adam – szólt utána Sophia –, beszélni akartam veled Miss Fogge-ról!

– Majd később!

Elsietett az inas mellett, akinek meglepetését csupán elkerekedő szeme jelezte.

– Hozzam a köpenyét, kegyelmes uram? – szólt utána, miközben Adam kinyitotta az ajtót.

– Nem maradok sokáig.

Odakint lesietett a márványlépcsőn, aztán végig a kapuhoz vezető járdán. Az utcán föltámadt a szél, áthatolt a kabátján, de nem bánta a hideget, mert Miss Cooper észrevette. És gyorsított. Kezdetét vette a vadászat.

Még egyszer visszanézett a házra, és látta, hogy a kis szalon ablakán mozog a függöny. Amilyen sebességet Miss Cooper diktál, szerencsére kikerülnek a húga látóteréből, mielőtt utolérné.

Mert ki tudja, mit látna Sophia.

És Adam érezte, hogy visszatér belé az élet.

4. fejezet

Üldözőbe vette a herceg! – Faith komplett bolondnak érezte magát. Mi ütött belé, hogy Rothford Court előtt sétafikál?

Ugyanakkor veszedelmes izgalom ébredt benne, felgyorsult a légzése, kalapált a szíve, miközben válla fölött hátranézve látta, ahogy a férfi átvág a járókelők között, és az emberek megállnak, elképedve bámulnak utána. Nem őt üldözi, vigasztalta magát. A szörnyű hibáit kergeti, amiket a múltban elkövetett. Faith csak eszköz számára.

Ha az eszével ezt felfogja, miért érzi mégis így magát?

Mert egy férfi, aki érdeklődést mutat. Faith csalódott magában. A herceg rá irányuló figyelme felébresztette benne az izgalmat, a vágy sötét világát.

Papírba tekerve, zsineggel átkötve egy tucat zsebkendő volt nála, amit Adeliának vitt. Ezzel el is intézte a vásárlást. Hová mehetne még? A herceg lassan közeledett hozzá, mint aki élvezzi a játékot, ördög vigye!

Az egyetlen biztonságos hely Warburtonék városi háza volt. A bejárati ajtóban megfordult, hogy diadalittas mosolyt küldjön a férfi felé, ám lehervadt az arcáról, amikor azt látta, hogy a herceg benyit a kapun. Faith levegő után kapott, és bemenekült, majd sikerült nyugodt léptekkel elmennie a komornyik mellett, fel a lépcsőn, Adelia szobája felé, miközben hallotta, ahogy kopognak a bejárati ajtón.

Nagyot nyelt, de nem tudta elképzelni, hogy a férfi őt

keresné. Az annyi szóbeszédre adna okot, ami még egy hercegnek is sok.

Kopogtatott, és amikor Adelia válaszát hallva belépett a szobába, ott találta a lányt a tükör előtt két nyaklánccal a kezében.

– Ó, Miss Cooper, adjon tanácsot! Mamával ebédelek meg a barátaival, és egyikük egy gróf édesanyja, és...

A szóáradatnak újabb kopogtatás vetett véget, és Faith vonakodva ajtót nyitott.

A szobalány pukedlizett, és izgatottan elnézett mellette:

– Miss Adelia, nagyon fontos látogatója jött! Egy herceg!

Faith a fogát csikorgatta, miközben Adeliának leesett a szája, és kezéből kihullottak a nyakláncok.

– Mondjam neki, hogy jöjjön vissza, amikor az édesanyja is itthon van? – folytatta a szobalány.

– Ne! Egek, Miss Cooper, most mit tegyek? Mama megöl, ha elszalasztok egy ilyen lehetőséget. Mi lesz, ha soha többé nem jön el, mert most nem fogadom? Ó, igen, már tudom: ön is csatlakozik hozzánk, jó? – mondta lelkesült mosollyal. – El se tudom hinni: egy herceget fogadhatok!

Mit mondhatott volna erre Faith? Alattomos trükknek tartotta szegény lánnyal szemben, és úgy érezte, neki is szerepe van benne, ami mérhetetlenül bosszantotta. Ki akarta játszani a herceget, de megbűnhődik érte.

Mert büntetés volt. Rövidesen ott pukedlizett Rothford előtt, és hagyta, hogy Adelia bemutassa őket, mintha sosem találkoztak volna. Arcába szökött a vér, és sejtette, hogy Adelia azt hiszi, zavarában, amiért ilyen fenséges személlyel

találkozhat.

És mit gondolhat a herceg? Bizonyára elégedett a kiscselével – talán úgy véli, ennyi elég is ahhoz, hogy beadja a derekát. No, azt várhatja!

Jó társalkodónőhöz illően, Faith megpróbált a kézimunkájával visszavonulni egy távoli karosszékbe az ablak mellett.

– Hova gondol, Miss Cooper! – szólt Rothford. – Udvariatlannak érezném magam, ha önt kihagynánk a társalgásból, nem igaz, Miss Warburton?

– Hát hogyné! – lelkesedett Adelia. – Miss Cooper kedves barátnőm.

Faith kelleetlenül leült a kerevetre a védenca mellé, aki mesterkélt mosollyal igyekezett leplezni idegességét, míg a herceg egy széken foglalt helyet velük szemben. Adeliával váltottak pár mondatot az időjárásról, miközben a szobalány behozta a teát, amit Adelia kecsesen kitöltött. Annyira igyekezett, és Faith egyre rosszabbul érezte magát, mert gyanította, hogy a herceg csak kihasználja.

De az is lehet, hogy őt használja arra, hogy Adeliát láthassa – miért érzi bosszantónak ezt a gondolatot? Mindenesetre köztudottan szertelen, mindenféle csínyre képes, lehet, hogy nem érdekli, ha megbántja egy fiatal lány érzéseit. Mindenkinek vannak hibái. Faithnek is. Az övé a jelek szerint az, hogy vonzódik az ilyen férfiakhoz. Ezt eddig nem tudta magáról. Eddig nem találkozott élvhajhász gazfickókkal.

Ugyanakkor oly őszintének tűnt a bánkódása Faith bátyja miatt, oly komolynak a szándéka, hogy jóvá akarja tenni a

hibáját. Vajon melyik az igazi arca?

– Ez az első szezonya Londonban, Miss Warburton? – érdeklődött a férfi, miután ivott egy korty teát.

– Igen, kegyelmes uram. Ha nincs a vasút, talán sosem értünk volna ide. Hát nem csodálatosak a modern találmányok?

– Határozottan egyetértek. Pár évvel ezelőtt, amikor még nem voltak gőzhajók, hat hónapba telt, hogy valaki eljusson Indiába. Elképzélheti, mennyire örültem, amikor most visszafelé csupán hat hét kellett hozzá.

– India gyönyörű ország lehet – jegyezte meg Adelia ábrándosan.

Faith önkéntelenül a férfi arcába nézett, tudván, milyen tapasztalatokat szerzett abban az országban.

– Nem voltam felkészülve a szépségére – mondta ünnepélyesen. – Mangóligetek mélyén megbúvó rejtelmes templomok, éjszakai csónakázás a folyón, lampionokkal feldíszített ladikok, mint színes szentjánosbogarak. A helybeliek nemegyszer táncbemutatóra invitáltak, ahol a színes kendőkbe burkolt bajadérok csilingelő ékszerei villogtak a fáklyafényben.

Faitht megbabonázták a szavai nyomán kibontakozó képek, és látta, hogy Adelia teljesen elandalodott.

Aztán a herceg tekintete kitisztult, és megköszöri a torkát, mielőtt ismét belekortyolt a teába.

Netán zavarban volt? Faith nem tudta róla elképzelni, róla, aki merész, incselkedő szavakkal és makacs elszántsággal akarja keresztülvinni az akaratát – függetlenül attól, hogy

neki mi a véleménye. És a férfiak nem csak a lovaikról és hintóikról társalognak? Az tűnt bevett témának a fiatalembereknél, akik néha felkeresték Adeliát.

Ám Rothford talált valamit Indiában, ami csodálattal töltötte el, noha a barátai életébe került – ámbár Faith nem igazán tudta elképzelni Mathiasról, hogy jó barátságba kerül egy *herceggel*.

– Önt hallgatva kedvem támad ellátogatni Indiába – szólalt meg Adelia udvariasan.

– Sok ifjú hölgy tesz így. Calcuttában és Bombayben nagy brit társaság van.

– Csak hát a hőség... nem bírom jól a meleget. Nyár derekán sokkal kellemesebb a vidéki Anglia.

– És ön hogyan vélekedik erről, Miss Cooper? – kérdezte a herceg.

Faith összerezett, és ujjába szaladt a tű. Gyorsan zsebébe süllyesztette a kezét, a zsebkendője mellé. A férfi megértően mosolygott.

– Bocsássa meg a figyelmetlenségemet, kegyelmes uram, de mit is kérdezett?

Adelia elszörnyedve pillantott felé, mintha rá hozna szégyent a viselkedése.

– Az iránt érdeklődtem, mit szeret jobban, a nyári forróságot vagy a hűs angol klímát?

– Nos... azt hiszem, nem teszek különbséget. Egy hideg tél után jól tud esni a nyári meleg, jóllehet a női ruházat nem könnyíti meg az élvezetét.

Adeliának arcába szökött a vér, és Faith rájött, hogy talán

nem illő női ruhákról társalogni egy férfival.

– Hm... úgy értem... azt akartam...

– Nem, nem, tökéletesen értem – intette le a férfi jókedvűen. – Egy férfi öltözékét is pokoli kellemetlenné tudja tenni a gyapjú. Üdítő az őszintesége. Miss Cooperrel könnyű társalogni, nem igaz, Miss Warburton? De hát nyilván ezért választotta őt társalkodónőjéül.

– Való igaz, kegyelmes uram – felelt Adelia halkán. – Tölthetek még teát?

Az illem diktálta negyedóra elteltével a herceg távozott, annyi hajbókolás közepette, hogy Faith nehezen állta meg, hogy ne forgassa a szemét. Miután a komornyik kiengedte, a szobalány odatapadt a kis előtér ablakához, és onnan leste a távozó férfit, míg a komornyik rosszálló homlokráncolással el nem küldte.

Adelia is az ablaknál állt a szalonban, és Faith többé-kevésbé arra számított, hogy dorgálásban részesül. Ehelyett a lány ábrándosan felsóhajtott:

– Meglátogatott Rothford hercege...

– Nagyon udvarias ember – mosolygott rá gyöngéden Faith. Adelia szúrós pillantást vetett rá.

– Még az ön balgaságával is, Miss Cooper. De komolyan, egy társalkodónőnek nem lenne szabad ilyen könnyen zavarba jönnie, nem igaz?

Faith komoran bólogatott.

Adam nem szándékozott feladni a tervét, hogy segít Miss Coopernek, még akkor sem, ha hirtelen ötlettől vezérelt látogatása Warburtonéknél arra indította Lady Warburtont,

hogy egész Londonban szétkürtölje a hírt, mintha legalábbis elszántan udvarolna a lányuknak. Három nappal később ismét bálba ment, ezúttal a nagynénjével, aki az operáról mondott le a kedvéért, mikor erősködött, hogy kísérje el. Összehúzott szemmel méregette, de nem kérdezett semmit, viszont nem volt hajlandó átöltözni, noha Marian szerint az öltözete kicsit sem felelt meg egy bálba. De hát Theodosia néni sosem csinált ügyet a divatból.

A hintóban leplezetlenül méregette, mint aki gyenge pontot keres, hogy kipuhatolja a szándékát. Adam ezt mulatságosnak találta, de nem mutatta.

Nem lenne szabad ennyire élveznie Miss Cooper becserkészését, különösen, mivel az egészszet egy tragédia indította el, amit részben ő okozott. Nem olyan volt, mint egy szerető cselszövésével és vággyal teli meghódítása, de majdnem, és ezt még Adam is furcsának találta.

A bálban a nagynénje mellett maradt, noha a hölgyet a barátnői a büfébe próbálták csábítani, míg őt a férfiak a kártyaasztalhoz. Lord Shenstone is figyelte, aki göndör gesztenyeszín fürtjeit hajolajjal igyekezett megzabolázni. Nem szólt semmit, csak önelégülten mosolygott, mint aki tudja, csupán idő kérdése, hogy Adam ismét kegyvesztetté váljék. Adam udvariasan biccentett neki, de még nem állt rá készen, hogy szembenézzon a baráttal, aki egykor társa volt London legrosszabb hírű helyein.

Miss Coopert egy csoport ódivatú öltözékű nő között fedezte fel az egyik fal mellett. Most is igyekezett idősebbnek látszani a koránál. Adam behúzódott egy oszlop mögé, és a nagynénjét

is magával húzta.

Theodosia néni a karjára csapott a legyezőjével.

– Mi olyan fontos, hogy rejtőzködnünk kell?

– A segítségedre van szükségem egy ifjú hölgygel. – Föladta azt a tervet, hogy a húgát használja csalétekül. Sophia gond nélkül szerez barátokat, és ezt Miss Cooper is észrevette.

– Kiről beszélsz? – Theodosia néni pislogva nézett rá, aztán vette a monokliját, és úgy tanulmányozta, mint egy bogarat, aki bemászott a lepkegyűjteménybe, amit a Rovartani Társaságba belépve készített.

– Miss Faith Cooperről. De ha rájön, hogy én béreltelek föl, vissza fog utasítani, és azt nagyon nem szeretném.

– Csak azt ne mondd, hogy valami szívügy!

– Nem! – emelte fel mindkét kezét Adam. – De van hozzá közöm, ám visszautasít minden segítséget.

– Még szép. Roppant illetlen dolog egy nő részéről egy férfi segítségét elfogadni, hacsak nem nyújt valami szolgáltatást cserébe.

Adam összerándult.

– Ezt nem szeretném a nénikémmel megvitatni. Csak hadd mutassam meg őt neked, de ne lássa, hogy velem vagy!

– Egy eladólány, akit följebb akarsz juttatni?

– Theodosia néni, már nem kell mindig a legrosszabbat feltételezned rólam! – jelentette ki Adam játékos szigorral.

A nagynénje csillogó szemmel nézte.

– Nem feltételezem, hidd el. De mindig nagy csibész voltál, és amióta Indiából visszajöttél, eltűnt belőled a... spiritusz. Most először mutatsz egy kis izgalmat. Talán meg kellene

magyaráznod.

Adam sóhajtott.

– Először csak nézd meg, jó? Nem eladólány, egy nemesember lánya északról, aki nehéz helyzetbe került miattam. Társalkodónő Warburton báró lánya mellett. Ismered őket?

– Ismerem a családot, de a báró ritkán jön Londonba, nem ismerném föl, ha látnám.

Adam kikukucskált az oszlop mögül.

– Ott ül a többi petrezselyemárussal, a saroktól számolva a harmadik, nevetséges ruha, sötét haj, szigorúan összefogva, hogy idősebbnek látsszék, mint amennyi.

Theodosia néni kitérte a legyezőjét, és az arca előtt lebegtette, hogy csak a szeme látszott ki a turbán alatt.

– Aha, látom, kire gondolsz. Elég átlagos teremtés a te ízlésedhez mérten.

– Mondtam már, hogy csak az érdekel, hogy segítek neki. Őt viszont nem érdekli, amit mondani akarok számára.

Theodosia néni az oszlopnak dőlt, és fölnézett rá.

– Miért? – kérdezte egyszerűen, és ráncos arcáról eltűnt a vidámság.

Csak, azért, mert megkérlek rá – szeretete volna mondani Adam, de tudta, hogy nem teheti. Ehelyett kibukott belőle az igazság, és elmondott mindent. A nagynénje szeme elhomályosult, de nem sírt.

– Ó, Adam – rebegette végül –, a szíved mélyén te is tudod, hogy ilyen a háború. Akkor és ott, annak alapján, amit tudtál, a legjobb döntést hoztad, amit lehetett.

– De ez mit sem számít, nem igaz? – felelt Adam keserűen.
– A bátyja meghalt, és ő elvesztette a jövedelmét. Miattam nem tudott férjhez menni, és kénytelen egy olyan családnak dolgozni, akik cselédnek használják, miközben egy nemes lánya, az ég szerelmére! Hárman haltak meg. A barátaim, Knightsbridge és Blackthorne a másik két áldozat családjának igyekeznek tőlük telhetően segíteni. Én is így akarok tenni, csak hogy Miss Cooper ellenáll minden próbálkozásomnak.

– Tudja, miért akarsz neki segíteni? – tudakolta Theodosia szelíden.

– Elmondtam neki az igazságot, és természetesen dühös rám, de... szerintem nem csak emiatt elutasító, habár az igazi okát nem ismerem.

Theodosia néni bólíntott, és ismét kikukucskált a zsúfolt bálterembe, ahol Miss Cooper változatlanul ott ült idősebb nők és csúnyácska, szomorú lányok társaságában.

– Örülök, hogy végre elmondtál mindent, Adam. Fekete felhőként lebegett feletted. Talán most majd lassan eloszlik.

– Három ember meghalt miattam, néném. Szerintem ez nem olyasmi, amin az ember túllép, mint azon, hogy elfelejtette egy barátja születésnapját.

Theodosia vállat vont.

– Hosszú életem során sok olyan tragédia ért, amiről azt hittem, sosem fogom kiheverni, de végül is a természetünk olyan, hogy az elme képes feledni, és képesek vagyunk újból boldogságra lelteni.

Adam vállat vont, nem győzték meg a szavai.

– Gondolom, egy házastárs elvesztése is ilyen tragédia.

Tudom, hogy szeretted Lord Duncant.

– Igen, de az oly bánat, amiről a nők tudják, hogy többségüknek nagy valószínűséggel szembe kell néznie veled. Viszont, Adam, öt gyermeket szültem, akik vagy halva jöttek a világra, vagy pár órán belül meghaltak.

Adam döbbenettől elkerekedett szemmel bámult le rá.

– Sajnálom, Theodosia néni! Ezt nem tudtam.

– Kicsi voltál még, és ezekről a dolgokról nem beszéltünk. És később újból megtaláltam a boldogságot. Te is meg fogod.

Adam nem szólt semmit, mert ebben nem hitt. De ha segíthet Miss Cooperen, az nagyban hozzá fog járulni ahhoz, hogy visszanyerje a lelki nyugalmanak legalább egy részét.

– Szóval segítesz?

– Természetesen. Derék ifjú hölgynek látszik. Halljam: mi a terv?

Adam elmondta.

Theodosia néni ismét megpaskolta a legyezőjével.

– Akkor megyek is. De én döntöm el, mikor beszélek veled, úgyhogy ne sürgess!

Adam mosolygott,

– Bízom benned.

Theodosia csatlakozott a barátaihoz, Adam pedig azon kapta magát, hogy mindenfelől anyák és leányaik mosolyognak rá hívogatón. Nem úgy az atyák – amíg a nejük oldalba nem bökte őket. Nem vette zokon. Ő sem szeretne volna, ha egy olyan ember udvarolna a lányának, amilyenek őt tartották a múltja alapján.

Megfogadta, annyit táncol, amennyit csak lehet, hogy

felvidítsa az ifjú hölgyeket – és mintegy mellékesen idegesítse Miss Coopert. A jelek szerint azt hiszi, képes lenne kínos helyzetbe hozni azzal, hogy felkéri. Adam tisztában volt vele, hogy rossz ötlet, de szívesen megtette volna. Kíváncsi volt, milyen érzés lenne a karjában tartani, úgy képzelte, könnyed léptű, annak alapján, ahogy a minap menekült előle. Nem is igyekezett utolérni, annyira élvezte, hogy nézheti ringó szoknyáját hátulról, és rájött, hogy az esetlen ruha ugyanolyan álca, mint a szigorú frizura. Amikor először találkozott vele, azt hitte, Cooper nővére lehet, de azóta megváltozott a véleménye.

– No, végre nem bújsz a családod szoknyái mögé – hallatszott egész közelről Shenstone halk, fanyar hangja. Megfordulva Adam szemben találta magát a legrégebb barátjával, aki összefont karral állt mögötte, arcán gúnyos, csúfondáros és vidám kifejezéssel.

Egy pillanatig úgy érezte, megállt az idő, most is ők uralják a londoni alvilágot, ahol nincsenek szabályok.

Csak hogy hat évvel ezelőtt Adam elhagyta a családját abban a hitben, hogy megélhetést kell találnia, mielőtt eljön a nap, amikor a bátyja megörökli a hercegi címet, és megmutatja, hogyan vélekedik a félttestvéréről. Ehelyett Adam lett a herceg, szörnyű hibákat követett el, és most igyekszik más emberré válni.

Határozottan megrázta Shenstone kezét, és összevigyorogtak.

– Örülök, hogy látlak, öregfiú – mondta neki.

– Rothford. – Shenstone végigmérte. – Sosem gondoltam

volna, hogy így foglak szólítani. E fenséges cím annyira nyomja a válladat, hogy nem bírsz eljönni az egyszerűbb barátaidhoz?

– Tudod, hogy nem így van.

– Tényleg? – vágott vissza Shenstone könnyed hangon, de a szemében nem volt vidámság. – Úgy hallottam, már hat hónapja visszajöttél.

Adam pislogva nézett rá.

– Észre sem vettem, hogy ennyi idő telt el. Fontos ügyeket kellett elintéznem, miután hazajöttem, és egy ideig fönt voltam északon. – És egy nőt hajkurászott. Hogy nevetne Shenstone, ha tudná, főleg, mert nem a szokásos ok vezérelte.

– Értem én, hogy megváltozott az életed – mondta Shenstone szinte kelletlenül. – Nem arra neveltek, hogy a hercegi rangot viseld. El tudom képzelni, hogy van mit felfedezned.

Adam megvonta a vállát.

– Apámnak elve volt, hogy minden feladatra a legjobb szakembert alkalmazza, az intézőket, jószágigazgatókat és tisztartókat is beleértve. Most is végzik a munkájukat, és nekem nem sok feladat marad.

– Úgy mondd, mintha bánád.

Ami igaz is volt. Adam még nem találta ki, miként vehetne részt a hercegi birtokok életében. Nem pusztán profitálni akart a pénzből és a rangból. Biztos akad számára valami feladat. Azért lépett be a hadseregbe, hogy célt találjon, és most, hogy ezt fel kellett adnia... nos, még ki kell találnia, mivel helyettesítse.

Leszámítva, természetesen, a Miss Cooperrel kapcsolatos megszállottságát. Erőt vett magán, hogy ne nézzen az irányába. Shenstone figyelmét semmi sem kerülte el, és Adam nem akarta elárulni neki az érdeklődését – akkor se, ha mégoly gyakorlatias és segítőkész szándékú.

– Együtt sok mindent kitalálhatunk, amivel elűtjük az idődet – emlékeztette Shenstone. – Ami azt illeti, ma este is ott lenne a helyünk az egyik lebuiban.

Adam emlékezett a füstre a sötét szobákban, a rikító dekorációra, a rulett- és kártyaasztalokra – meg a nőkre. Volt idő, amikor, hogy az apját bosszantsa, napokra bevette magát egy ilyen intézménybe. Még most sem emlékezett minden részletre.

Időközben azonban ő lett a család feje, feladatokkal, amiket el kellett látnia, hölgyekkel, akiket védelmezni és kíséretetni kellett, beleértve a hajadon húgát. Nem akarta, hogy Sophia olyasvalakihez menjen férjhez, amilyen ő volt – vagy Shenstone. Megérdemel egy becsületos, tanult, tiszteletteljes férfit, aki nem fecsérelt el éveket az életében a legalantasabb mulatságokkal. Gondja lesz rá, hogy így legyen.

– Nem tudom, mikor látogathatok el újból a régi helyeinkre – mondta.

– Nehéz a korona?

Adam nevetett, de Shenstone mosolya hűvös maradt.

– A húgom jövőjével kell törődnöm, a család becsületével. Úgy tűnik, más emberré kell lennem. – Indiában és Afganisztánban kezdődött az átalakulás, de miként érthetné ezt meg Shenstone, akinek a legnagyobb kellemetlenség az életében

az volt, amikor kirúgták Oxfordból, az apja nagy bosszúságára? – De attól, hogy a kártyabarlangokban nélkülözni kell, még szívesen csatlakozom hozzád a klubban vagy a vívóteremben.

– White-nál? Az öregek között?

– Nem mind öregek – mondta Adam csendesen.

– A következő az lesz, hogy feleséget keresel.

– Előbb-utóbb kénytelen leszek, nem igaz? Örökös, miegymás.

– Ez a te választásod, Chamberlin... Rothford – helyesbített Shenstone. – Emlékszel még a szép Louisára, a színésznőre, akit kitüntették a figyelmeddel?

Adam emlékezett, és az emlékek roppant érzékiek voltak.

– Ő már a múlté.

– Nem hagyom, hogy ezt tedd magaddal! – erősködött Shenstone.

Adam kutatva nézett rá.

– Nem hiszem, hogy van választásod.

– Majd meglátjuk.

5. fejezet

Faith kényszerítette magát, hogy megnyugodjék, amikor nem látta Rothford hercegeét. Látta a húgát, a sógornőjét, az anyját, de ha a férfi ott is volt, a kártyaszobában időzött a többi úrral. Így miközben szemmel tartotta Adeliát, és kötelességtudón társaságot nyújtott neki, meg hallgatta csicsergését – a leányzó nem bírta sokáig egyedül –, a táncosokat nézegette, a hölgyek ruháit különös lelkesedéssel. Talán érdemes lenne a divatot is tanulmányoznia, ha keresett gardedámmá akar válni...

Hirtelen a terem másik végében megpillantott egy ismerős arcot. Aki őt figyelte.

Timothy Gilpin, gyermekkori játszópajtása, aki aztán több is lett.

Elment hozzá, a fivére halálakor, amikor a festményeket adták el a falról, és a szegénység kopogtatott. Megkérdezte, mit szólna hozzá, ha ajánlólevelet kérne az apjától, egy köztisztelőben álló bárótól, akinek a könyvtárában egész délutánokat töltöttek gyerekkorukban.

De Timothy, aki akkor épp nősülni készült, úgy vélte, a kérés ráirányítaná a figyelmet hajdani kapcsolatukra. Faith meghajolt az akarata előtt, tartozott neki ezzel, miután a férfi titokban tartotta egykori viszonyukat. Ám ajánlólevél nélkül nem tudott olyan állást szerezni, ami egy nemes hölgyhöz méltó lett volna.

Vajon Timothy elgondolkodott, hová lett, amikor elhagyta a falujukat? Vajon sejtette, milyen áldozatokat kellett hoznia a túlélésért?

Most enyhe döbbenettel bámult rá szokásos sápadt arcával borzas, vörös üstöke alól. Aztán biccentett, és Faith ugyanígy tett. A jelek szerint ezt Timothy engedélyként értelmezte, hogy odajöhet. Azok után, milyen sokat jelentettek egymásnak valamikor, nem igazán tudta, mit érez most, hogy újból találkoznak. Az óvatosságot leszámítva.

Fölállt, hogy üdvözölje, és halványan elmosolyodott.

– Jó estét, Mr. Gilpin.

– Önnek is, Miss Cooper. – A férfi körülnézett. – Nem gondoltam volna, hogy Londonban találkozunk.

Egy ilyen előkelő bálban – nem mondta, de nyilván ez járt a fejében.

– Lord Warburton lánya mellett vagyok társalkodónő.

– Ó, értem.

A mosolya elárulta, hogy tudatában van, a bárói rang örököseként mennyivel fölötte áll Faithnek. Azok után, hogy valamikor jó barátok voltak, szomorú volt ezt látni.

– Úgy emlékszem – jegyezte meg Faith, amikor hosszúra nyúlt a csönd –, hogy jegyben járt.

– Meg is nősültem.

– A felesége is itt van?

– Nincs – jelentette ki a férfi gyorsan, és összevonta a szemöldökét.

Mintha nem akarná, hogy Faith találkozzék vele. Rendben, ez érthető.

Vagy netán tudja, mire kényszerült a fivére halála után?

Nem, honnét tudhatná? Egy másik egyházközségben történt, és az anyja biztosan nem mondta el senkinek.

– Nos, adja át neki jókívánságaimat.

Timothy bólintott.

– Köszönöm. Szép estét, Miss Cooper!

Odébb ment, Faith pedig leült. Különféle érzések kavarogtak benne, de a legerősebb a megkönnyebbülés volt. Mi lett volna, ha feleségül kellett volna mennie ehhez az emberhez?

Ó, de ifjúkorában jó cimbora volt, akivel lelkesen barangoltak a falujuk határában, tanulmányozták a békás tavakat, érdekes formájú kavicsokat gyűjtöttek. Mindketten imádtak olvasni, és a könyvtárukban töltött órák Faith legkedvesebb emlékei közé tartoztak.

Aztán serdülőkorukban kezdték egymásban a férfit és a nőt látni. Az első csók jószerivel véletlenül csattant el, egy könyv fölé hajoltak a könyvtárban, és összekoccant a fejük, amikor fölnéztek, hogy megbeszéljék. Faith még abban sem volt biztos, melyikük csókolta meg először a másikat. Utána megváltozott a viszonyuk, tudatára ébredtek a vonzalomnak, alig várták, hogy egyedül lehessenek, beszélgessenek, fogják egymás kezét, újabb csókokat lopjanak.

Nem sok idő kellett hozzá, hogy a csókokból több legyen.

– Miss Cooper?

Faith pislogott, és visszatért a jelenbe. Apró, idős nő állt előtte, aki éppen csak az álláig ért, amikor föllállt. Ódivatú, empire szabású ruhát viselt, feje köré tekert turbánt,

nyakláncái halkán összecsörrentek teste finom remegésével. Díszes láncra erősített monoklin keresztül tanulmányozta Faitht.

– Jó estét, asszonyom – pukedlizett Faith. – Ismerjük egymást?

– Nem, még nem, ifjú hölgy, és úgy döntöttem, ezen változtatok. Ülőhelyet kerestem, és valaki figyelmembe ajánlotta az ön melletti üres széket.

Valaki? – gondolta Faith, de nem szólt semmit.

– Lady Duncan vagyok. Jöjjön, üljön ide mellém, beszéljünk!

Faith megvárta, míg az idős hölgy lassan, a botjára támaszkodva leereszkedik a székre, mielőtt ismét helyet foglalt.

Lady Duncan nagy sóhajjal kinyújtózta az egyik lábát.

– Ó, így már jobb. Ezeken a társasági eseményeken akkora a tolongás, és már nem esik jól annyit állni. Az emberek a fejem fölött beszélnek, persze, és roppant fárasztó folyvást visszakérdezni a hangos zene mellett. Ha a jó fülemben beszél, Miss Cooper, remekül megleszünk.

Faith rámosolygott.

– Hozhatok önnek egy italt, asszonyom?

– Ó, nem, akkor egyfolytában az öltözőbe kellene szaladgálnom.

Faith majdnem hangosan fölnevetett üdítő őszintesége hallatán.

– Á, most nézze meg ezt a sok balga leányzót, majd meghalnak egy táncért, és én sajnálom őket.

– Miért?

– A mai fiatalember csak önmagával van elfoglalva, csakis a lóverseny, a kártya meg az ökölvívás körül forog az esze. Nem az érdekli, hogy kedves feleséget találjon, kizárólag szórakozni akar, amíg aztán túl öreg lesz ahhoz, hogy jó férje legyen egy lánynak.

Faith kuncogott.

– Ó, de lehet, hogy a lelkébe gázolok, Miss Cooper. Nincs férjné, és talán szeretné, ha nem így lenne.

– Realista vagyok, asszonyom. A vonásaim fiatalkoromban sem vonzották a fiatalembereket, és hozomány híján dolgoznom kell, hogy eltartsam magam. A jelen levő fiatalemberek egyikét sem érdekelné egy társalkodónő.

– Fiatalkorában? Akkor most vén?

Faith végignézett a sok fiatal lányon.

– Néha úgy érzem.

– Hát mennyi idős?

– Huszonöt vagyok.

– Ugyan már, én majdnem harminc voltam, amikor hozzámentem Lord Duncanhez. Hét kérőt utasítottam vissza előtte, és párat még utána is.

– Hét kérőt? – álmétkodott Faith nevetve.

– Egy nő legyen körültekintő, hogy megtalálja azt a férfit, aki elnéző a ténykedésével. És a ténykedés nálam mindig messze meghaladta a délelőtti viziteket és az operát.

– Mivel foglalkozik hát, asszonyom? – érdeklődött Faith.

– A nők jogaival! – csapta össze a tenyerét Lady Duncan, mire többen is meglepetten néztek felé. – Olvasta Mary Woll-

stonecraft *A nők jogainak követelése* című könyvét?

– Igen, asszonyom. Lenyűgöző tanulmány arról, hogy a nők lehetőségeit nem a nemük, hanem az oktatás és a neveltetés szűkíti be.

– Tudtam én, hogy rokonszenves teremtés! – paskolta meg a térdét Lady Duncan.

A következő fél órában sok mindenről szó esett, a nők jogaitól kezdve az iparosodás földbirtokosokra gyakorolt hatásán keresztül a legújabb regényig. Faith megfeledkezett a bálról, a feladatairól, és csak élvezte a különöc idős hölgy haladó szellemű nézeteit és okos megállapításait.

– Ó, otthon nem lehet ilyen jókat beszélgetni – sóhajtott végül nagyot Lady Duncan.

– Én is így vagyok ezzel, asszonyom.

– Arrafelé is túl sok a butácska nő?

Összenevettek.

– Azt hiszem, kedvesem, nekem kellene dolgoznia.

Faith arcáról lehervadt a mosoly, és zavartan nézett az idős asszony csillogó szemébe.

– Ó, asszonyom, nagyon kedves, de...

– Ne gondolja, hogy a levegőbe beszélek. A családomnak nem vallanám be – közelebb hajolt –, de egyre nagyobb terhet ró rám, hogy megírjam azt a sok levelet és beszédet, amit elvárnak tőlem. Hamar kifárad már a kezem, meg a szemem is. Átkozott öregség! Ámbár inkább legyek vén, mint halott. Nem sietek annyira boldogult férjem után.

– Lekötelez az ajánlata, Lady Duncan, és hízelgő, de semmiképp nem hagyhatom ott a védencemet a szezon

közepén.

– Miért nem? Rokonuk talán, akit fölkaroltak?

Faith nevetett.

– Nem, asszonyom, az adott szavamon kívül nem tartozom semmivel.

– Boldog náluk?

Faith habozott, aztán nem mondott semmit.

– Szóval nem boldog, és ahogy a Warburton lányt elnézem, nem megfelelő társaság egy magafajta szellemnek.

Faith elpirult.

– Ez hízelgő bók, asszonyom, de még kezdő vagyok... hogy úgy mondjam.

– Kezdő? Ezt fejtse ki!

– Megbecsült gardedám szeretnék lenni, nem csupán társalkodónő. Nyilván úgy helyes, ha egy ifjú hölgy mellett sajátítom el, amit kell.

– Szeretem, ha egy lánynak vannak tervei. Egy gardedámnál az az első és legfontosabb követelmény, hogy ismerje a *Társaságot*, és én megtaníthatom mindenre, amit tudnia kell. Bízva csak rám, ifjú Miss Cooper! Gondoskodom róla, hogy mindketten boldogok legyünk.

Botjára támaszkodva nekilátott föltápáskodni, és amikor Faith fölugrott, hogy megtámassza a könyökét, rásandított:

– Egyet máris megtanulhat: ha nem kérek segítséget, nem kell felajánlania.

Faith gyorsan visszahúzta a kezét.

– Bocsásson meg, asszonyom!

– Hogyne bocsátanám meg a jó szándékot. A viszontlátásra.

Bicegve átvágott a táncparkett kellős közepén, még csak körül sem nézett. Az emberek utat nyitottak neki, akár azon az áron is, hogy egymásnak ütköztek keringőzés közben.

Faith a szája elé kapta a kezét, hogy leplezze a nevetését. Lassan, kábultan visszaereszkedett a székre. Remény ébredt benne, de megszokta, hogy ne várjon túl sokat. Aztán eszébe jutott valami: nem említette, kinek dolgozik, honnan tudta akkor Lady Duncan?

Ó, biztos az mondta, aki őt is megmutatta neki.

– Miss Cooper, jöjjön velem, kérem, az öltözőbe! – Adelia suhant el mellette, még csak meg sem állva.

Faith fölállt, és elfojtott egy sóhajt.

És emlékeztette magát, hogy Lady Duncan másnapra valószínűleg megfeledkezik az egész beszélgetésről.

Ám ahelyett, hogy megfeledkezett volna róla, Lady Duncan megjelent másnap a délelőtt közepén, még mielőtt a Warburton hölgyek elmentek volna vásárolni, látogatókra pedig pláne nem számítottak. Faith épp Adelia hajával foglalkozott, amikor hírért vette az érkezésének.

Lady Warburton nyugtalan arccal jött be a szobába.

– Látogatónk jött, Adelia. Duncan grófné. Igyekezzen, kérem, a frizurájával, Miss Cooper!

Faith keze megállt, amikor meghallotta a látogatójuk nevét, de aztán gyorsan feltűzte az utolsó fürtöket, csupán néhányat hagyott szabadon, hogy csábosan táncoljanak a lány füle mellett. Felgyorsult az érverése az izgalomtól, hiába intette nyugalomra magát.

Adelia elégedetlenül ráncolta a homlokát, de az anyja

felcsattant:

– Megteszi. Hölgyek? A grófné vár bennünket!

Viszont nagy meglepetésükre Lady Duncan nem volt a szalonban, ahova a komornyik bevezette. Faith kifújta a levegőt, bár nehezen tudta róla elképzelni, hogy hirtelen meggondolta magát, miután egészen idáig eljött.

Aztán hangokat hallottak, és követték őket a földszintre, Lord Warburton dolgozószobájába.

Lady Duncan az íróasztal előtt ült, két kezét a botján nyugtatta. Hátranézett, és elmosolyodott.

– Ó, a kedves családja. Mutasson be, Warburton!

A báró fölállt, megköszörülte a torkát, és összevont szemöldökkel fordult a felesége felé:

– Hadd mutassam be a nejemet, Lady Warburtont és a lányunkat, Miss Adelia Warburtont. Ahogy említette, Miss Cooperrel már találkozott – tette hozzá hűvösen.

Faith az ajkába harapott, és a másik két hölgyvel együtt pukedlizett.

– Nem is tudtam, hogy ismeri a lányunk társalkodónőjét, Lady Duncan – mondta Lady Warburton.

– Bizony, így van, tegnap este ismerkedtünk meg a bálban. Remekül elbeszélgettünk. Épp azt ecseteltem a férjének, hogy azt akarom, dolgozzon nekem.

A döbrent csöndet csupán csak Lord Warburton krákogása törte meg. Lady Warburton összehúzott szemmel fordult Faithhez.

– El akar hagyni bennünket, Miss Cooper?

– Ó, nem – avatkozott közbe Lady Duncan. – Nagyon

hűséges. Én erőltettem. Elég jó a kapcsolatom az állásközvetítővel, már értesítettem őket, hogy számítsanak önökre. A legjobb társalkodónőt fogják ajánlani, meg egy komornát is, ha szeretnék.

Faith majdnem összerándult. Nem akarta, hogy a munkaadói azt higgyék, panaszkodott a sok munka miatt.

– És még a fizetség is kedvező lesz, mint nekem, aki olyan sok alkalmazottat kértem tőlük.

Warburtonék sokatmondóan összenéztek.

– De én megkedveltem Miss Coopert! – szólalt meg durcásan Adelia.

– Ezt meg tudom érteni, kedvesem – felelt az idős hölgy. – Csakhogy Miss Cooper a női jogok lelkes híve, és nekem pont ilyenre van szükségem.

– Női jogok? – hördült föl Lord Warburton reszkető orrcimpával.

– A lányomat is megfertőzte a nézeteivel? – méltatlankodott Lady Warburton.

– Nem, asszonyom – felelt Faith csendesen. – Úgy gondoltam, nem óhajtaná, hogy az eszméimről társalogjak vele.

– Jól gondolta! – vágott vissza az asszony. Aztán a férjéhez fordult. – Úgy vélem, Miss Cooper jó szolgálatot tehet Lady Duncannek.

– De... – próbált ellenkezni Adelia, ám az anyja leintette.

Faith sajnálkozó pillantást vetett rá. Lehet, hogy a lány tényleg értékelte a segítségét és a véleményét. Csakhogy Faith keze érdes volt, és fájt, és esténként kimerülten zuhant az

ágyba.

– Ugye, nem bánják, ha egyből magammal viszem Miss Coopert? – kérdezte Lady Duncan.

– Ó, nem, asszonyom, az lehetetlen – tiltakozott Faith. – Miss Warburton este a Vauxhall Gardensbe megy a barátaival, segítenem kell neki a készülődésben.

– Ön, a társalkodónő, segít neki öltözködni? – csodálkozott a grófné, és hitetlenkedve nézett Lady Warburtonre.

– Nem, nem, természetesen nem – sietett kijelenteni Lady Warburton. – Ha már ma este igényt tart Miss Cooper társaságára, Lady Duncan, akkor természetesen megoldjuk.

– Remek – mondta Lady Duncan, és fölállt. – Délután elküldöm a kocsimat Miss Cooperért és a holmijáért.

Azzal kibicegett a szobából, meg sem várva, hogy kikísérjék, és otthagya Faitht egyedül a Warburton családdal. A báró arcán bosszúság tükröződött, mintha csupán a kényelmetlenség bosszantaná, hogy új szolgát kell keresen, a hölgyek viszont mindketten gyanakvónak és csalódottnak látszottak.

Adelia sértett horkantással kimasírozott a szobából.

– Ennyire elégedetlen volt a munkájával, Miss Cooper? – kérdezte Lady Warburton mereven.

– Asszonyom, nem én kerestem másik állást – felelt Faith őszintén. – Lady Duncan ajánlata engem ugyanúgy meglepett, mint önt. Semmi esetre sem akartam megbántani önöket.

– Mondhatnám, hogy el is utasíthatta volna az ajánlatát, de Lord Warburton nem szíveli, ha egy szolga az egyenlőség híve. Menjen, pakolja össze a holmiját!

Faith még a szolga szón sem bosszankodott. Egyszerűen örült, hogy nem kíséri ennél nagyobb dráma a távozását.

– Köszönöm a kedvességét, asszonyom – pukedlizett.

Nem egészen hat órával később – és miután Adelia egész nap tudomást sem vett róla – egyedül ült egy drága hintóban, és az új otthona felé tartott.

Voltak kétségei, leginkább azért, mert nem tudakozódott Lady Duncan felől, elhitte, hogy az, akinek látszik. Ám Warburtonék láthatóan ismerték, és egy előkelő bálon találkoztak. Ha mégis rosszul sül el a dolog, Faith csak magát okolhatja.

A hintó azonban hamarosan Belgraviába ért, majd megállt magán a téren. Faith lelkesen kinyitotta az ajtót, még mielőtt a kocsis megtehetné volna – és Rothford Court magasodott előtte. Leesett az álla, és csak reménykedni tudott, hogy csupán a nagy forgalom miatt álltak meg, nem ez az úti céljuk.

Aztán rájött, hogy a kocsis azt várja, hogy kinyissák a kaput, és be kellett húznia az ajtót, miközben behajtottak a herceg otthonának udvarára.

Rosszullét környékezte a tudattól, hogy kicselezték. Lady Duncan nyilván a herceg érdekében járt el. Talán rokonok? Többet kellett volna tanulmányoznia a Debrett-féle kézikönyvet a nemességről. Csak hát mindig annyi dolga volt. Ha a férfi az öreg hölgyet is rászedte, az egyenesen borzalmas.

Mindez a gondatlansága gyümölcse: elvesztett egy teljesen elfogadható – ámbár strapás – állást. Úgy érezte, a herceg csapdába csalta, és erős volt a késztetés, hogy merő büszkeségből azonmód felmondjon. De persze ott az anyja,

akit támogatnia kell, és bár még megvolt az első ajánlólevele, Warburtonéktól biztosan nem kap, miután így otthagya őket. Ha pedig könyörögne nekik, hogy vegyék vissza, csak tovább rontana a helyzeten.

Nem szívesen, de úgy döntött, legjobb lesz belemenni a játékba. Majd kiderül, Lady Duncan mit hoz fel melegségére.

A kocsis, ha nem is a személyzeti, de az oldalsó bejáratához hajtott, nem pedig a palota oszlopos főkapujához – mert az volt, palota, hiába állt London közepén. Odabent egy középkorú, mosolygós asszony üdvözölte, aki egyszerű, csipkegalléros fekete ruhát viselt, és nagy kulcsosó himbálódzott az övében.

– Mrs. Morton vagyok, a gazdaasszony. Lady Duncan szólta, hogy számítsunk az érkezésére, Miss Cooper. Isten hozta Rothford Courtban!

– Köszönöm, Mrs. Morton. Lady Duncan itthon van?

– Nem, elment látogatásokat tenni, de biztosított felőle, hogy együtt fognak vacsorázni. Röviden megmutatom a házat, amíg az inas fölviszi aládáját, aztán pihenhet a szobájában, amíg eljön a vacsora ideje.

– Feltehetek egy furcsa kérdést?

– Természetesen. Tőlem telhetően válaszolok rá.

– Milyen rokonságban van Lady Duncan a herceggel? Erről sosem beszélt. Talán csak távoli rokona, annak alapján, amit tudok.

Mrs. Morton bólintott.

– Bölcs kérdés. Lady Duncan a megboldogult herceg nővére, tehát a mostaninak nagynénje.

– Értem. Sosem jutott eszembe megkérdezni – tette hozzá Faith, és igyekezett nem elpirulni.

Utána pedig igyekezett nem tátott szájjal álmélnkodni, miközben a gazdaasszony végigvezette a különféle nyilvános termeken, szalonokon, galérián, társasági és privát ebédlőn, reggelizőszobán és még annyi másan, hogy belesajdult a feje, ha megpróbálta megjegyezni az elrendezésüket. Márványoszlopok, freskók, aranyozás, legyezőboltozatos mennyezet és középkori falikárpitok mindenütt.

És a könyvtár – kétszintes, meghitt, félreeső ablakülésekkel és kényelmes karosszékekkel. Mrs. Morton mosolygott, ahogy Faith mélyen belélegezte a bőrkötéses könyvek mámorító illatát.

Már várta, hogy kicsit egyedül maradjon a szobájában, amikor a gazdaasszony bevezette egy kényelmes, baldachinos ágygal, aranyozott bútorokkal berendezett, megnyugtató, kék és krémszínű kárpitokkal otthonossá tett szobába, ami még csak közelében sem volt a személyzeti traktusnak. Faith nem akart falusinak látszani, és megkérdezni, komolyan ez lenne az ő szobája, hisz Mrs. Morton nyilván tudja, hol akarja elhelyezni. Mindazonáltal valószínűleg látszott rajta a döbbenet, mert a gazdaasszony rámosolygott.

– Különleges ifjú hölgy lehet ön, Miss Cooper, mert Lady Duncan eddig még csak hallani sem akart társalkodónőről.

Vagy a herceg meggyőző tud lenni, gondolta Faith bosszúsan.

– Jó bánásmódban lesz része, Miss Cooper, majd meglátja. Habár van néhány nagy egyéniség a családban. Időben

fölküldök valakit, aki lekíséri vacsorához, és megismerheti őket. Velük fog étkezni.

Hát persze, gondolta Faith, és igyekezett nem összerándulni.

- Fölküldjek egy szobalányt, hogy segítsen kipakolni?
- Nem szükséges, de köszönöm a kedvességét.
- Akkor jó pihenést.

Faith rövidesen egyedül maradt. Lassan odasétált az ablakhoz, és kinézett a palotát körülölelő, fallal övezett kertre. Leült az ablakülésre, és szemügyre vette mindazt, ami elébe tárult.

Ami egy bűntudatos ember lelkiismeretét hivatott megnyugtatni.

Mondogatta magának, hogy ez sem más, mint Lord Warburton szolgálatában állni – sőt, valószínűleg jobb is, mivel a herceg segíteni akar neki.

Csak hogy nem sok jót mondanak a múltjáról. Mi lesz, ha nem változott meg? Számíthat rá, hogy Lady Duncan megvédi? Mindenki idegen volt számára ebben a családban, senkinek a törődésére nem számíthat.

És senki nem tudja, milyen botrányos dolgot követett el a múltban. Minden teketória nélkül kidobnák a házból, ha tudnák.

Behunyta a szemét. Időnként borzalmas súllyal nehezedett rá a titok.

6. fejezet

Faith mindig ügyelt rá, hogy ne viseljen csinos ruhákat – egy korosodó vénlány benyomását akarta kelteni, ezért szándékosan divatjamúlt holmikat hordott, meg minél több alsószoknyát, hogy vastagabbnak tűnjék a dereka, és csupa olyasmit, amit egyedül is könnyen fel meg le tudott venni. Most tiszta felsőruhát vett, és úgy várta, hogy érte jöjjenek.

A szobalány Ellenként mutatkozott be, de nem nézett a szemébe. Alacsony, sápadt teremtés volt, szinte fehérnek tűnő, gyér haját összefogta a főköttő alatt. Világos volt a szempillája is, szeme világoszöld – kísértetnek is beillett volna, különösképp a fehér szobalányruhában meg kötényben. Némán végigvezette a házon, miközben Faith magában ujjongott, hogy emlékszik az útvonalra. Az egyik kisebb szalonhoz mentek, amit a jelek szerint a család használt, és Faith rájött, hogy nyugtalanul várja a bemutatkozást, az első találkozást a herceggel.

Ellen a nyitott ajtó felé intett, és félrehúzódott. Faith nagy levegőt vett, belépett, és megállt. Épp csak egy másodperce volt rá, hogy szemével befogja a jelenetet: vacsorára váró hölgyek kis csoportja, egyikük egy kereveten hevert, mások ülve beszélgettek, egy pedig az ablaknál állt. Rothford hercege nem volt látható, hála Istennek. Faith félt, hogy nem tudná leplezni a haragját.

– Miss Cooper! – kiáltott fel Lady Duncan, és a botja

segítségével nehézkesen felállt. – Annyira örülök, hogy minden gond nélkül megérkezett. Jöjjön, jöjjön be, hadd mutassam be a családnak!

Faith tartott tőle, hogy haragja Lady Duncan ellen fordul, ehelyett elpárolgott az idős asszony vidám, elégedett arca láttán. Csak a herceg óhaját teljesítette, márpedig ő a ház ura.

Lady Duncan a sezlonon elnyúlt nőhöz fordult, aki szórakozottan letette a könyvet, amit olvasott. Faith a herceg anyját ismerte fel benne.

– Damaris – szólt Lady Duncan –, kérlek, fogadd szeretettel az új társalkodónőmet, Miss Faith Coopert. Faith, a hölgy ökegyelmessége, Rothford hercegnéje.

Faith a tőle telhető legszebb pukedlit produkálta.

– Örülök, hogy megismerhetem, kegyelmes asszonyom.

– Úgyszintén – felelt a hercegné, aztán halvány kíváncsisággal pillantott Lady Duncanre: – Az új társalkodónőd?

– Itt fog lakni velünk, igen. Már megbeszéltem a fiaddal.

– Azt hittem, sose fogod bevallani, hogy segítségre szorulsz, Theodosia néni – szólalt meg az ablak mellett álló törékeny nő, akinek cifra frizurája ellentmondani látszott a fizika törvényeinek.

– Bemutatom Miss Coopert, Marian. Lady Tunbridge a herceg sógornője.

– Örvendek, asszonyom – motyogta Faith, és sajnálatot érzett a nő iránt, akinek meghalt a férje.

Lady Tunbridge hűvösen biccentett, aztán bámult ki tovább az ablakon. Utolsóként a herceg hűgát mutatták be, aki fölállt,

és megragadta Faith kezét, mintha egyenrangúak lennének.

– Lady Sophia vagyok, Miss Cooper. Szívből örülök, hogy megismerhetem.

Faith önkéntelenül elmosolyodott.

– Én úgyszintén, Lady Sophia.

– Aztán nehogy fölöslegesnek érezze magát! – folytatta Lady Sophia cinkos hangon, és huncutkásan Lady Duncanra sandított. – Theodosia néném roppant büszke az önállóságára. Lehet, hogy kénytelen lesz olvasással tölteni a napjait, míg arra vár, hogy a segítségét kérje.

Lady Duncan csak legyintett, hogy „ugyan!”, de láthatóan kedvére volt a megjegyzés.

– Akkor örömmre szolgál, ha pusztán társaságot nyújtok neki – jelentette ki Faith. – És hátha közben mégis szüksége lesz valamire.

– Ó, milyen szolgálatkész! – szólt közbe Lady Tunbridge. – De hát persze, megfizetjük érte.

– Marian – szólt rá Lady Duncan kimerően. – Nem mindenki olyan szerencsés, mint te.

– Én, szerencsés? – csattant föl az asszony. – Özvegyasszony vagyok, aki tragikus körülmények között elveszítette a férjét. Hol van itt a szerencse?

A hercegné összevonta a szemöldökét, és olvasott tovább, miközben Faith iparkodott közömbös arcot vágni.

– Úgy rémlik, volt jó pár szép évetek az unokaöcsémmel – felelt Lady Duncan szigorúan –, amelyek gyümölcse a gyönyörű kislányod. Élvezhetjük a társaságát vacsoránál?

– Természetesen nem – felelt Lady Tunbridge ingerülten. –

Gyermek még, akinek a tanulás tölti ki a napjait. A nevelőnővel vacsorázik. Majd lefekvés előtt felkeresem.

Lady Duncan és Lady Sophia sajnálkozva összenéztek. De Lady Tunbridge mindebből semmit sem vett észre, mert ismét az ablak felé fordult.

És ekkor, bármiféle harsonaszó vagy bejelentés nélkül, belépett a szalonba Rothford hercege. Faith azt se tudta, hova nézzen, olyan erővel rohanta meg illetlen, négyszemközti beszélgetéseik emléke, az önkényes viselkedése miatt érzett harag – és férfias kisugárzása a nőekkel teli szobában. Világosbarna haja kuszán állt, mintha beletúrt volna a kezével. Kizárt, hogy a viszontlátás feletti idegességében – ugyan, hisz elérte, amit akart.

Hogy ne rezzenjen össze, mikor a férfi kék szeme ráirányult, újabb mély pukedlibe menekült.

Lady Tunbridge horkantásszerű hangot hallatott, aztán újfent az ablak felé fordult.

– Új taggal bővült a háztartás, Adam – mondta Lady Duncan. – Bemutassalak benneteket?

Semmi valószínűsége, hogy nem a herceg mozgatta a szálakat, ám lehet, hogy Lady Duncan nem tudja, hogy már ismerik egymást. Faith magához ragadta az irányítást, mielőtt a férfi tovább ront a helyzeten.

– Futólag találkoztunk már a herceggel, asszonyom. Egyszer meglátogatta Miss Warburtont. Én voltam a társalkodónője – tette hozzá a többiek kedvéért. Nem a teljes igazság, de nem is hazugság.

– Adam – folytatta Lady Duncan –, Miss Cooper az új

társalkodónóm.

Rothford kurtán biccentett, felszínes mosoly kíséretében, mint aki pusztán az udvariasság követelményeinek tesz eleget. Mintha valójában észre sem venné. Faith valahol megkönnyebbült – ha fenn tudják tartani ezt a látszatot, talán nem kell itt hagynia ezt az állást, miközben nincs másik –, ugyanakkor valahol sértve érezte magát.

De miért is van megsértve? Igazán nem akarja, hogy a herceg mást lásson benne, mint a nagynénje társalkodónőjét, egy nőt, aki semmit nem jelent számára. Soha nem akart a büntudata jelképévé válni, amit a férfi faragott belőle.

Vagy azért vágyik a figyelmére, mert vonzó férfi? Nevetséges! Sok vonzó férfival találkozott, akiknek még látóterébe sem került, ő, a jelentéktelen teremtés a petrezselyemárusok sorából. Rothford egy herceg, az ég szerelmére, a legmagasabb rangot viseli az uralkodó után. Most, hogy úgy érzi, megnyugtatta a lelkiismeretét, észre se fogja venni. Amint az máris látható.

Mielőtt még egy szó eshetett volna, bejelentették a vacsorát – a komornyik nyilván csak a hercegre várt –, és a család átvonult a privát ebédlőbe. Lady Duncan karon fogta Faitht, az asztal távolabbi végéhez vezette, és intett neki, hogy mellette lesz a helye. Az asztalfőn a herceg ült, természetesen, jobbán az anyja, balján a húga. Lady Duncan Lady Sophia mellett ült, Lady Tunbridge-dzsel szemben. Az asztal másik vége üres maradt, ennek közelében foglalt helyet Faith.

Egymás után szolgálták fel a fogásokat, és Faith

elragadtatottan kóstolta végig őket, miközben a beszélgetést hallgatta. Messze jobb volt a koszt, mint Warburtonéknél. Gyerekkorában sosem voltak bővében a pénznek, és amikor felnőttként kikerült a világba, csak akkor fedezte fel az ételekben rejlő változatosságot. Lord Reyburn, a pártfogója, nagyszerű szakácsnőt szerződtetett neki. Diszkrét teremtés volt, amellelt egy zseni a konyhában. Faith kénytelen volt hosszú sétákat tenni, hogy megőrizze az alakját.

Ezzel együtt elkápráztatták az étkek a herceg asztalánál, a vagdalt tőkehal osztrigaszószban, a pirított gomba és fogolysült.

– Miss Cooper?

Hirtelen rájött, hogy maga a herceg szólt hozzá, és riadtan nézett föl a tányérjából.

– Igen, kegyelmes uram?

Valószínűleg nem is egyszer szólíthatta, mert Lady Duncan barátságos, biztató mosollyal igyekezett ellensúlyozni Lady Tunbridge rosszálló pillantását.

A herceg kék szemében, amely nemrég csibészes elszántsággal mosolygott rá, most csupán udvarias érdeklődés látszott.

– Bizonyára nagy benyomást tett Theodosia nénémre, Miss Cooper, ha olyan merészségre vetemedett, hogy egy másik családtól elcsábítsa. Mert egyébként kicsit sem merész – tette hozzá, és rámosolygott a nagynénjére.

Faith kínosan érezte magát, mivel gyanította, hogy épp ő biztatta fel Lady Duncant. És a jelek szerint a hercegre nem olyan benyomást tett, mint szeretett volna.

– Theodosia néni a legmerészebb nő, akit ismerek – sietett a segítségére Lady Sophia. – Járt Egyiptomban, kétszer is! Semmi sem állhatja útját, ha egyszer fejébe vesz valamit.

– Remekül elbeszélgettünk Miss Cooperrel a nők társadalmi helyzetéről – szólalt meg Lady Duncan a dekoltázsába gyűrt szalvéta fölött. – Rögtön tudtam, hogy jól megértjük egymást.

– Még mindig ez a vesszőparipád, a nők jogai? – vontá össze a szemöldökét Lady Tunbridge.

– Téged nem érdekel, hogy nem rendelkezhetünk a saját javainkkal? – vágott vissza Lady Duncan. – Hogy nem szavazhatunk az ország jövőjét illetően, hogy nem sért törvényt, ha egy férfi megveri a feleségét, de letartóztatják, ha ugyanezt a cimborájával teszi?

– Mindig is ez volt a dolgok rendje – ellenkezett Lady Tunbridge a kanalával hadonászva –, és mégis, mi, nők mindig megtaláltuk a módját, hogy elérjük, amit akarunk.

– De nem a szavazatot – vetette ellen Lady Duncan –, nem a javakat, amelyek az enyémekek voltak. Amikor férjhez mentem, minden tulajdonom a férjemre szállt. Az özvegyi jussomat kivéve – tette hozzá mintegy mellékesen, Faith felé. – Aztán meghalt utód nélkül, és az összes föld, ami az enyém volt, az örököséé lett. Való igaz, gondoskodhatott volna rólam jobban, de sosem gondoltuk, hogy ilyen fiatalon meghal.

– Hatvanéves volt – szólt közbe most először a hercegné. – Annyira nem volt fiatal.

Lady Duncan felsóhajtott, ráncos arcán nosztalgikus mosoly terült szét.

– Én fiatalnak láttam.

– Mindenki más hebehurgyának.

Faith esküdni mert volna, hogy Lady Tunbridge ezt dűnnyögte, de Lady Duncan csak a füléhez emelte a kezét:

– Tessék?

– Semmi – pislogott Lady Tunbridge.

A hercegné zavartan bámult elhunyt mostohafia özvegyére, de aztán Lady Duncanhez fordult:

– De itt voltunk neked mi, hogy segítsünk, Theodosia.

– Igen, de én a szerencsések közé tartoztam. – Lady Duncan rámosolygott az unokaöccsére. – Mind jók voltatok hozzám. De nem minden nő ilyen szerencsés. Ami elfogadhatatlan.

– De nem törvénytelen – sóhajtott Lady Sophia.

– Annak kellene lennie, nem igaz, Miss Cooper? – helyeselt Lady Duncan.

Faith a hercegre nézett. Nem volt még egészen tisztában a pozíciójával. A férfi azért alkalmazza, hogy megnyugtassa a saját lelkiismeretét, mindazonáltal közelebb áll a szolgákhoz ebben az előkelő háztartásban. Mennyire beszélhet szabadon?

Ugyanakkor egyáltalán nem ő akart ide kerülni – a herceg döntött róla, mert férfiként és főrangúként megteheti.

Megköszörülte a torkát.

– Úgy vélem – mondta higgadtan –, a nőket ugyanolyan jogok illetik meg, mint a férfiakat. Való igaz, vannak férfiak, akik rendesen bánnak a feleségükkel, de még többen vannak, akik nem.

– Bizony, bizony – helyeselt Lady Duncan, és megemelte a poharát. Aztán nagyot kortyolt belőle. – Hm, ez jól csúszik.

Faith rámosolygott, aztán körülnézett. A hercegné unott

arcot vágott, Sophia egyetértőt, Lady Tunbridge megvetőt, a herceg pedig... nos, róla nem tudta eldönteni. Akár egy különleges bogár is lehetne, annyival alatta áll társadalmilag.

Ámbár, be kellett látnia, e gondolat nem igazságos azzal az emberrel szemben, aki azt hiszi, hogy jól tesz vele.

Aki azt hiszi, mindent jobban tud, emlékeztette magát.

Elkövette már ezt a hibát, és emberek haltak meg miatta. Nem tanult a leckéből?

– Hová valósi, Miss Cooper? – érdeklődött Lady Sophia, és előrehajolt, hogy lássa Faitht a nagynénje túloldalán.

– Egy kis faluba a skót határ mellett, fönny a messzi északon.

– Messzire eljött, hogy munkát vállaljon.

– Durhamben álltam Warburtonék szolgálatába, velük jöttem délre a szezonra.

– Akkor még nem régóta van a mi szép városunkban – állapította meg Lady Sophia vidáman. – Élvezi?

– Tagadhatatlanul sok kellemes szórakozást kínál, viszont borzalmasan zsúfolt.

– És szennyes, ezt se feledjük – szólt közbe Lady Tunbridge.

– Ott maradhatnál vidéken, Marian – emlékeztette a herceg.

– A szenny is jobb, mint az ottani társasági élet.

– Ön inkább a vidéket kedveli, Miss Cooper? – érdeklődött Lady Duncan.

Faith elmosolyodott.

– Azt ismerem. Zokon ne vegye, Lady Tunbridge, de én élvezem a békés nyugalmat, a kert illatát, a földet a kezemen...

– Ne feledje az istállószagot – vágott közbe Lady Tunbridge.

– Azt se bánom.

– Na, majd, ha ősszel megismeri a Rothfordok vidéki rezidenciáját – paskolta meg a karját Lady Duncan. – Oly szép és békés, el se akar majd jönni.

Lady Duncan hónapokra előre tervezett, miközben Faith még nem döntötte el, hogy dolgozhat-e egy olyan embernek, aki így manipulálta. Ugyanakkor Lady Duncannel kell az idejét töltenie, nem a herceggel, emlékeztette magát.

– Van családja, Miss Cooper? – érdeklődött Lady Sophia.

– Igen, kisasszony – felelt Faith nyugalmat erőltetve magára. – Özvegy édesanyám változatlanul ott lakik a falunkban.

– Gondolom, őt is támogatja – mondta Lady Sophia együttérzőn.

Faith bólintott.

– Testvére van?

Faith nem nézett a hercegre, nem bírt ránézni, mert hirtelen arra gondolt, hogy ő itt van a hűgának, de neki már nincs testvére.

– A fivérem két éve meghalt szolgálat közben a hadseregben – felelt csendesen, és még jobban elszomorodott, mert nem mondhatta el, melyik ezrednél szolgált, mert akkor mindenki rájönne, hogy ugyanannál, mint a herceg, és kiderülne, hogy ő nem véletlenül van itt.

Lady Sophia levegő után kapott.

– Istenem, sajnálom, hogy a bánatára emlékeztettem, Miss Cooper.

– Nem én vagyok az egyetlen, aki elveszített egy szeretett

személyt, ennél az asztalnál különösen nem. Tudom, mindannyian megértik, mit érzek.

És bár szavai az asztal körül ülő három özvegyasszonyra vonatkoztak, önkéntelenül is észrevette, hogy a herceg leteszi a villáját, amit épp csak megfogott, és nagyot kortyol a borból. Jószerivel úgy érezte, szemrehányást tesz neki a bátyja halála miatt – de hát nem ő hozta fel a témát. Nem kell büntudatot éreznie, amiért beszél róla.

Csakhogy a büntudat és a lelkipurdalás erős érzelmek, és Faith maga is ismerte őket. Nem akarta, hogy csillapodjék a fivére halála miatt érzett haragja, de nem tehetett ellene. A herceg nem akarta, hogy meghaljon, nem szándékosan okozta a vesztét.

De ettől még nem bocsátja meg neki azt, hogy beleavatkozott az életébe!

A társalgás más témák felé kanyarodott, és Faith jobbra csendben falatozott, néha-néha a hercegre pillantott. Most először figyelhette meg testközelből, hogyan viselkedik más emberekkel, nem csak övele. Udvariasan és kedvesen bánt az összes hölgyel, még Lady Tunbridge-dzsel is türelmesen. Mindannyian hozzá alkalmazkodtak, de nem engedte, hogy ettől arrogánsnak tűnjék. Nem, személyiségének ezt a részét jól titkolta, talán még önmaga előtt is. A húga és a nagynénje őszintén szerették, az anyja pedig láthatóan csüngött minden szaván, miközben úgy faggatta a táncpartnereiről, mintha mind lehetséges menyasszonyjelöltek lennének.

– Azoknak a nőknek a többségét nem veheti feleségül – jegyezte meg Lady Tunbridge. – Kerüli a hozzá valókat, és

olyanokkal táncol, akik legfeljebb szájalomra érdeemesek.

Faith majdnem összerándult. Őt is szánhatta a herceg, a társaságban elfoglalt helye és a fivére halála miatt egyaránt.

– Mindenki szeret táncolni, a rangjától függetlenül – mondta Lady Sophia hűvösen. – Szerintem nagyszerű, hogy Adam annyi nőnek örömet szerez.

– Fiatalkorában nem ilyen volt – felelt Lady Tunbridge ravaszskásan.

– Hozzám is beszélhetsz, itt ülök melletted – szólta közbe a herceg szárazon. – És igen, benőtt a fejem lágya a hadseregben. Az már csak olyan. Igyekszem jóvátenni az ifjúkori hibáimat.

Faith a tényérját bámulta.

– Nincs mit jóvátenned! – tiltakozott a hercegné. – Fialtal voltál, valamikor mind azok voltunk. A hercegi rang várományosa voltál, és az könnyen az ember fejébe...

Hirtelen elhallgatott, sápadt arca elvörösödött.

– Nem ő volt a hercegi rang várományosa – szólalt meg Lady Tunbridge kimérten –, bármennyire is szeretted volna. Boldogult férjemet illetve a rang. *Neki* kellene a hercegnek lennie.

Feszült csend ülte meg a szobát.

– Nyelvbotlás volt – mondta a hercegné csendesen. – Bocsáss meg, kérlek!

De Lady Tunbridge sértett méltósággal fölállt, és elhagyta az ebédlőt.

– Utánamegyek, ha nem bánod, Mama – szólta Lady Sophia.

A hercegné kiitta a borát, aztán megemelte üres poharát a

lánya felé, mintegy engedély gyanánt. Miután Sophia távozott, ő is fölállt.

– Fáj a fejem. Visszavonulok.

Csókot lehelt a herceg homlokára, mintha kisfiú lenne, és könnyedén megérintette a vállát.

– Annyira örülök, hogy itt vagy! – mondta felindultan.

A herceg megsimogatta a kezét, aztán elengedte.

Faith egyedül maradt a grófnővel és az unokaöccsével.

– Szeretnék négyszemközt beszélni önnel, Lady Duncan.

A lakájok az ajtó mellett várakoztak, hogy leszedjék az asztalt. Faith és a grófnő felálltak.

– Maradjanak csak – szólalt meg a herceg, és egy intéssel elküldte a lakájokat, akik becsukták maguk mögött az ajtót. – Ha jól sejtem, nekem is van mondanivalója.

7. fejezet

Adam már-már büntudatot érzett, amiért annyira élvezte nézni Miss Faith Cooper váltakozó arckifejezéseit. Feltehetőleg roppant higgadtnak és hivatalosnak képzelte magát, ám valamilyen okból Adam pontosan nyomon tudta követni az érzelmeit, és furcsa módon sokszor annak alapján, ahogy a fejét tartotta. Álmélkodva hátrahajtotta a palota láttán, amit Adam régebben természetesnek vett. Lehajtotta, mintha leplezni akarná zavarát, hogy a hercegi családdal étkezik, miközben ő maga egyszerűbb származású. Fojtott haragját és felháborodását mereven felszegett álla árulta el, valahányszor őrá nézett. Kipirult az arca, és szürke szeme szinte ezüstösen csillogott a lámpafényben. Első találkozásukkor a Hyde parkban Adam jelentéktelennek tartotta, ám a felindultság furcsa módon megszépítette. Ha valami fölkelte az érdeklődését, előrebillentette a fejét, mint aki kész szembeszállni az egész világgal, hogy kielégítse a kíváncsiságát. Mindazonáltal Adam kezdett rájönni, hogy Miss Cooper nagyon igyekszik másnak látszani, mint amilyen valójában.

– Kegyelmes uram – kezdte kimérten –, én... – Aztán elakadt, Theodosia néniére nézett, és kifújta a levegőt. – Jól van hát, így is föltehetem a kérdéseimet. Lady Duncan, miért ragaszkodott hozzá, hogy alkalmazzon? És kérem, ne mondja azt, hogy azért, mert jól elbeszélgettünk, és hasonlóak a

nézeteink.

– De hát így igaz, természetesen – felelt Theodosia néni szinte ártatlanul mosolyogva. – Egyből rokonszenvesnek találtam, attól a perctől fogva, hogy... – Elhalkult a hangja.

– Attól a perctől fogva, hogy a herceg felhívta rám a figyelmét – fejezte be helyette Miss Cooper.

– Igen, így tettem. – A herceg kényelmesen hátradőlt a székén. – Nem hallgatott az okos szóra, ragaszkodott az állásához Warburtonéknél, akik kihasználták, és csupán csak azért, mert én voltam az, aki segíteni akart.

– Ön befolyásos nemesember, kegyelmes uram – felelt Miss Cooper fogát csikorgatva –, nem gondolja, hogy gyanút ébreszt, ha *segíteni* akar nekem?

– Tudjuk jól, hogy nem ezért utasított vissza. A nagynéném is tudja, elmondtam neki mindent.

Ámbár azt nem mondta el neki, mennyivel felszabadultabbnak, elevenebbnek érzi magát, ha Miss Cooper közelében lehet. Faith közelében. Még ha csak magában is, szívesen gondolt a nevére, mert jelképesnek találta. Hittel őrizi a fivére emlékét, beteljesíti az édesanyja belé vetett hitét, még a megaláztatás árán is.

De vajon hisz önmagában? Mi rejtőzik Faith Cooper hűvös, rendíthetetlen álarca mögött?

Faith Theodosia néni felé fordult, aki bólintott, és reszketeg kezét az övére tette.

– Elmondtá, milyen része volt a fivére halálában, kedvesem. Nem voltam ott, nem mentegethetem, bármi is ösztökélte arra a tetre...

– Önteltség, drága néném – vágott a szavába Adam, aki hirtelen nagyon kimerültnek érezte magát. – Önteltség és a meggyőződés, hogy másokkal ellentétben, én tévedhetetlen vagyok. Hogy a megérzésem csalhatatlan, és minden döntésem helyes. De fölösleges kifogásokat keresnem – tette hozzá, és Faithre nézett.

A nő szeme elkerekedett, de nem fordította el. Adam bízott benne, hogy őszinteségével elejét vette a további szemrehányásoknak. Hisz őszinte volt, nem igaz?

– De hát most is ugyanúgy viselkedik, hát nem látja? – Faith Theodosia nénire nézett. – Öntelt módon azt hiszi, hogy meg kell mentenie!

– Így is van... volt. – Adam előrehajolt. – Alaposan megfontoltam, több évem volt rá, hogy átgondoljam. Önnek, egy nemes hölgynek, munkát kellett vállalnia énmiattam.

– Nem! Azért vállaltam munkát, mert meghalt a bátyám, és hacsak nem saját kezűleg ölte meg, ezért nem önt terheli egyedül a felelősség. Nem ön körül forog a világ.

Adam meglepetten hátradőlt.

– Én tehetek róla, ebben ön is egyetértett.

– Azóta jobban átgondoltam. Elvakított a düh és a bánat, amikor elmondta, mi történt. Mintha újból meghalt volna a bátyám. Lehet, hogy ha egyszerűen utamra enged, nem adtam volna további tápot a büntudatának. De nem, többet akart tőlem. Most megkapta. Jobban érzi magát?

– Ez gonosz kérdés.

Faith felnyögött, és fölállt.

– Lady Duncan, ha megengedi, visszavonulok.

– De kedvesem, ugye, itt marad velünk Rothford Courtban? Őszintén szeretném önnel tölteni az időmet, megosztani az ügyeimet, esetleg a lelkesedésemet is olyasvalakivel, akit tényleg értékel.

Adam figyelte, ahogy Faith lenéz Theodosia néni aszott, törékeny kezére, amelyre sötét ereket rajzolt egy hosszú élet – és ez a kéz most remegett, nem a felindultságtól, hanem a kortól, ami valahogy még rosszabbnak tűnt, legalábbis Adam szemében.

Faith bizonyára ugyanígy gondolta. Elmosolyodott.

– Ha még mindig igényt tart a társaságomra, akkor igen, maradok.

Szúrós pillantást vetett Adamre, amit Theodosia néni nem látott, mert hátradőlt és összecsapta a kezét. És az a pillantás azt mondta: *nincs más választásom – és erről ön tehet!*

Adam nem bánta. Változatlanul úgy vélte, helyesen tette, hogy segített neki, hogy idehozta a saját otthonába, ahol meg tudja védeni. Cooper húgának most már nem eshet bántódása.

Ám miközben nézte, ahogy távozik, és pillantása ismét a csípőjére vándorolt, kétségei támadtak, hogy vajon azt tette-e, ami őneki a legjobb. Faith nem egy akaratos, romantikus színésznő, vagyis a kedvenc nőtípusa egykoron. Egy jól nevelt hölgy, aki a házában él, a védelme alatt áll. Régen egy ilyen nőt unalmasnak tartott, régimódinak és érdektelennek.

Ám már az első közös vacsorán szikrázott a levegő. Kívánta, de ez a vágy lassan ébredt fel benne, észre sem vette, hogyan alakult ki, ám most már nem tagadhatta.

Csakhogy sosem kaphatja meg, nem hozhat rá szégyent,

sem a fivére emlékére. Talán ez a tudat visszatartja attól, hogy megfélekedzek magáról, hogy ismét az a fiú legyen, aki volt, nem pedig olyan férfi, aki lenni szeretne. Olyan férfi, aki vigyáz a hírnevére, egy évszázados cím becsületére.

– Adam?

Majdnem összerezsent a nagynénje hangja hallatán.

– Igen, Theodosia néni?

Az idős asszony figyelmesen nézett rá, aztán az ajtóra pillantott, ami mögött Faith eltűnt.

– Vigyázz, édes fiam! Tudom, hogy segíteni akarsz neki, és segítettél is. Mostantól hadd vigyázzak rá én!

– Köszönöm. Hálás vagyok.

A nagynénje távozott, és Adam elhessegette a kétségeit.

Faith nyugtalanul aludt új ágyában, de nem azért, mert kényelmetlen lett volna. Fölkelhetett volna, látta a függöny résén át, hogy odakint már világos van, de a szobalány, akit megkért, hogy ébressze fel, még nem jött, így csak heverészett, roppant lustának érezte magát, szinte elégedettnek. Nehezen aludt el este, felzaklatta a Chamberlin családdal elköltött kínos vacsora.

És – be kell vallani – felzaklatta, hogy egy teljes estét töltött Rothford hercegének társaságában. Ő volt a befolyásos család-fő, ám bár igaz, csak azért, mert a fivérei meghaltak, de Faith el tudta képzelni, milyen lehetett, amikor három ifjú Chamberlin versengett a hataloméért. A hatalmas, vén palota valószínűleg nem volt elég tág nekik.

Ám most csak ő maradt, a herceg, és körülötte forogtak a család hölgytagjai, maguk is mind roppant eltérő

személyiségek. Faith úgy érezhette, erős egyéniségük mellett háttérbe szorul, ám szívesen figyelte őket egymás között.

Mindazonáltal most, hogy mindenkiel megismerkedett, bizonyára elül az izgalom.

Kopogtak, és Faith felült az ágyban, derekáig csúszott a paplan.

– Gyere be, Ellen!

Ehelyett Mrs. Morton jött be kevésbé barátságos arccal, mint előző este.

– Jó reggelt, Miss Cooper. Megértem, hogy kimerítette a költözés, de úgy vélem, mostantól igyekeznie kellene, hogy Lady Duncan mellett legyen, amikor reggelizik.

– De hát... – Faith elszörnyedt. – Sejtelmem se volt róla, hogy elaludtam. Bocsásson meg, Mrs. Morton! Többé nem fordul elő.

Mrs. Morton arca megenyhült, és bólintott.

– Nem nekem dolgozik, Miss Cooper, nem tartozik bocsánatkéréssel. De értékelem az igyekezetét. Beküldöm Ellent, mostantól ő segít önnek az öltözködésben.

– Nincs szükségem komornára, Mrs. Morton. Higgye el, képes vagyok ellátni magamat, maradéktalanul.

– Lady Duncan ragaszkodik hozzá. Teljék kellemesen a napja!

Amikor a gazdaasszony távozott, Faith kiugrott az ágyból. A kandalló párkányán álló óra majdnem tízet mutatott. Leesett az álla. Soha életében nem aludt ilyen sokáig! És mi történt Ellennel? Nem mondta Mrs. Mortonnak, hogy megkérte, ébressze föl – minek bajba keverni a lányt már az

első munkanapján?

Kivett egy ruhát a szekrényből, és már a haját fésülte, amikor Ellen végre megkocogtatta az ajtót. Faith szólt, hogy bejöhet, és a lány megindult – nem, ballagott – az öltözőasztal felé.

– Megcsináljam a frizuráját, kisasszony?

– Kezdetnek jó lesz, ha hozol egy kis meleg vizet, hogy megmosdjak, Ellen. Tudom – tette hozzá kis habozás után –, hogy nem az én alkalmazásomban állsz, de ha felajánlod, hogy felébresztesz, kérlek, ne feledkezz meg róla!

Ellen csak pislogott világoszöld szemével, arcizma se rándult.

– Nem ajánlottam ilyet, Miss Cooper.

– Bizonyára elfelejtetted – mondta Faith türelmesen. – Nem várok sokat tőled, tudom, hogy más feladataid is vannak.

Ellen nem szólt semmit, csak alig észrevehetően pukedlizett, azzal kiment a szobából. Faith fintorgott, aztán folytatta a fésülködést. Azt hiszi ez a lány, hogy Faith nem teszi szóvá a mulasztását, lévén maga is majdnem szolgál?

És igaza is van, tűnődött komoran. Nem keltene jó benyomást, ha rögtön első nap, amit Rothford Courtban tölt, bajba keverné az alkalmazottakat.

Bosszúsága azonban izgatottságnak adta át helyét, mire elért Lady Duncan nappalijába, ahol a grófnő a leveleit szokta írni. Lady Duncan, aki ölében egy írótaáblával az ágyban kucorgott, ránézett, aztán csak nézett, összeszorított szájjal, valószínűleg, hogy mosolyát leplezze.

Faith tisztában volt vele, hogy néz ki, de nem volt szíve

megmondani Ellennek, hogy fodrászat terén még van mit tanulnia. Egy csigába tekert tincs máris kezdett lecsúszni a füle mellett – majd megőrült tőle! Nem, mintha a csigák valaha is sokáig tartottak volna a hajában. De Ellen nem hallgatott rá, ment a maga feje után. Lehet, hogy nem is rossz ötlet turbánt viselni, gondolta, a díszes, világoskék fejfedőt szemlélve, ami tökéletesen illett Lady Duncan pongyolájához.

– Jó reggelt, Lady Duncan – köszönt, és gyorsan leült egy székre az ágy mellett. – Kérem, bocsássa meg a késést. – Körülnézett. Finom, nőies faragások minden bútoron, puha kárpitok, bekeretezett tájképek – igazi meghitt, női birodalom.

– Nem esett szó időbeosztásról. – Lady Duncan a monokliján keresztül tanulmányozta, mintha jobban akarná látni a frizuráját.

Faith alig állta meg, hogy ne igazítsa meg a haját.

– Lehet, de mondta, hogy ha itthon van, reggelente szokott leveleket írni, és szerettem volna itt lenni, hogy segítsék. Ígérem, holnap így is lesz.

– Mindig kimerítő, ha az ember új helyre költözik, új embereket ismer meg, kedvesem. Egyébként magam sem vagyok hajnali ember.

Faith rendszerint az volt, de hallgatott, mert ez a nap nem ezt bizonyította.

– Ellentétben az unokaöcsémmel – tette hozzá Lady Duncan fejcsóválva. – Régen szeretett lustálkodni, föl se kelt délig az éjszakai mulatozás után. De amióta hazajött... – Elhallgatott, és szomorú lett a tekintete.

Faith nem akart többet tudni a hercegről, nem akarta biztatni a nagynénjét, ám a munkája épp abból állt, hogy társaságot nyújt, és beszélget az idős hölgygel.

– Az, hogy korán kel, bizonyára az érettség jele – mondta tétován. – Hercegeként sok elfoglaltsága lehet.

Lady Duncan felélénkült.

– Ez igaz. Nem szeretném azt hinni, hogy rosszul alszik, habár ön egyike a keveseknek, akik tudják, mi oka van erre.

Faith roppant kínosan érezte magát, és csak bólintott.

– Amellett valószínűleg a vad vívási szenvedélye is kifárasztja, és korábban lefekszik.

– Szokott vívni? – kérdezte Faith, és nyomban meg is bánta. Persze hogy szokott, hisz katonatiszt volt.

– Már kisfiúként is élvezte, és mostanra szenvedélyévé vált. Majdnem mindennap elmegy a vívóterembe.

Nem csoda, hogy olyan... jó formában van. Faith a széles vállára gondolt, az izmos combján megfeszülő nadrágra... aztán elpirult, és azt se tudta, hova nézzen zavarában.

– Hogyan segíthetek önnek a levelezésben, asszonyom? – tudakolta erőltetett vidámsággal. – Írjak, vagy olvassak fel valamit?

– Ma esetleg olvasson, mit gondol?

Az első levél egy alakulóban levő nőegyletnek szólt az iparosodó Birminghamben, és tanácsokat tartalmazott arra nézve, milyen szónokokat hívjanak meg, hogyan hirdessék a rendezvényeket.

– Ön nem csupán támogatja az ügyet, asszonyom, de tevékenyen részt is vesz a haladó szellemű csoportok

megszervezésében.

– Megteszem, amit tudok – mosolygott rá Lady Duncan. – Segíteni kell a nőknek, hogy összefogjanak, és fontos dolgokat érjenek el.

További egy órát töltöttek a levelekkel, és Faith egyre jobban csodálta Lady Duncan nézeteit. Csodálatos érzés volt, hogy szabadon beszélhet, hogy félelem nélkül elmondhatja a saját véleményét. Lady Duncannel első pillanattól fogva mély, barátságához hasonlatos rokonszenv kötötte össze őket. Faith számára ez üdítő és örömteli élmény volt, lévén nem sok barátja, a Gardedámok és Társalkodónők Társaságát leszámítva.

Erről eszébe jutott valami. Miközben elvitte az írótaáblát Lady Duncan ágyából, megkérdezte:

– Tudom, még nem állapodtunk meg a munkaidőről, asszonyom, de lehetséges lenne, hogy továbbra is a mai, vagyis szerda délután legyen szabad?

– Hogyne, természetesen, semmi akadálya. De ezen kívül is biztosan találunk más időszakokat is, amikor nélkülözni tudom.

– Ilyenkor szoktam találkozni a barátnőimmal. De persze ez most az első napom, nem fogom magára hagyni.

– Dehogynem! Nem lehet ilyen későn lemondani egy találkozót.

– Igazán nagylelkű, asszonyom. Nem is munka önnel lenni.

– Helyes. Akkor nem bánja, ha azt mondom, kíséren el vásárolgatni a következő órában.

– Vásárolni? – csodálkozott Faith a hölgy hajlott korára és

botjára gondolva.

– Ne hagyja, hogy becsapja a látszat, nem vagyok invalidus!
– erősködött Lady Duncan, és egész fürgén kimászott az ágyból. – Botot használok az egyensúly végett, de a lábam van olyan egészséges, hogy járjak rajta, és járok is, egész gyakran. Időnként majd esetleg elkísér a sétáimon, és akkor kiderül, melyikünk strammabb.

– Látom, szeret versenyezni – mosolygott Faith. – Emlékeztessen, hogy ne álljak le kártyázni önnel!

– Ó, pedig fog.

Együtt nevettek.

– Most pedig eredjen, keresse meg a kalapját és a köpönyegét – mondta Lady Duncan. – Hiába süt a nap, azért még tél van. Az előtérben találkozunk.

És mint kiderült, nemcsak ők ketten, hanem a ház összes hölgye, beleértve Lady Tunbridge kislányát, Lady Francest. A tízéves kislánynak sötét haja volt, mint az édesanyjának, varkocsba fogva, és kék szeme, mint a Chamberlineknek általában. Lelkes volt, hogy a hölgyekkel tarthat, ám félénk lett, amikor Faithnek bemutatták, és még félénkebb, amikor az anyja gyöngéden figyelmeztette, hogy ügyeljen a tartására. Faith most először hallotta, hogy Lady Tunbridge valakihez szépen szól. Lady Sophia kézen fogta a kislányt, és karjukat lóbálva, vidáman sétáltak oda a kocsíhoz.

A ház legnagyobb hintóját vették igénybe, oldalán a hercegi címerrel. E címer a Regent Streeten utat nyitott nekik, és a járdáról is sokan mutogattak rájuk, amikor kiszálltak. Faith, aki hozzászokott, hogy névtelenül elvegyül a tömegben,

zavarónak érezte a kíváncsi tekinteteket. A szerencsétlen frizurája sem segített, amit a kalap még tovább rontott. Nem kerülte el a figyelmét, hogy Lady Frances lopva bámulja, és egyszer a tenyerébe nevet.

De Faith nem bánta. Nagyon helyes, ha idősebbnek és ódivatúnak tűnik. Nem számított rá, hogy ennyire zavarni fogja a hercegi családra irányuló figyelem, és erről eszébe jutott, hogy Timothy Gilpin valószínűleg még a városban van. Nem akarta felébredtetni a kíváncsiságát, nem akarta, hogy azon tűnődjön, miért jött el egészen Londonig, hogy állást vállaljon, ahelyett, hogy egyszerűen otthon maradt volna.

Végigsétáltak a Regent Streeten, a legtöbb időt egy szabóságban töltötték, de felkerestek egy kalapszalont, egy cipészt és egy könyvkereskedést is. Faithtól nem vártak mást, mint hogy időnként véleményt mondjon, és ezt igen kellemesnek találta.

A legfurcsább azonban az volt, hogy valahányszor kilépett az utcára, bizseregni kezdett a nyaka, mintha... mintha valami nem lenne rendjén. Körülnézett, de nem látott egyebet, csak más vásárlókat, hölgyeket, kart karba öltve vagy kis csomagokkal a kezükben, egy-egy hintó felé siető szolgát. Rendre elhessegette a rossz érzést, ám valahányszor kiléptek az utcára, visszatért. Faithnek az a szokatlan érzése támadt, hogy valaki figyelni őket, de hát persze, egy arisztokrata családot mindig figyelik az emberek. Egyszerűen ő nincs hozzászokva. Egyébként sem látott egyetlen embert sem, aki kimondottan bámulná őket, úgyhogy erővel elhessegette a gondolatot.

– Ó, ott van Rothford! – kiáltott fel váratlanul a hercegné, és intett a fiának, aki épp egy kávéházba készült belépni egy barátjával.

Faith csöndesen a csoport háttérébe húzódott, egyébként is ott szeretett lenni. A két férfi átkelt a forgalmas utcán, és odajött a hölgyekhez. Faith szerette volna, ha a herceg megjelenése nem vált ki belőle hatást – immár egy fedél alatt élnek, az ég szerelmére! –, de nem tehetett ellene. Volt valami benne, ami vonzotta az ember tekintetét, életerő és egészség sugárzott belőle, és... teringettét, lássuk be, csinos arcvonásai láttán biztos elalél egy-két hölgy. De nem Faith, természetesen.

Mindenki ismert mindenkit, amíg a herceg barátja észre nem vette Faitht.

– És itt ki bujkál? – tudakolta.

Faith érezte, hogy pillantása végigsiklik szerencsétlen frizuráján, ormótlan ruháin, de ahelyett, hogy zavarba jött volna, biztonságban érezte magát az álcájában.

– Lord Shenstone – mondta Lady Duncan –, hadd mutassam be a társalkodónőmet, Miss Faith Coopert.

Faith pukedlizett. Lord Shenstone-t az olyan emberek önteltsége lengte körül, akik tisztában vannak vele, hogy előnyös külsejük és származásuk révén bármit elérhetnek. Vörösesbarna göndör haja volt, és kifürkészhetetlenül sötét szeme, amelynek vidámságot kellett volna tükröznie, de Faith nem volt benne biztos, hogy így van. Karcsúbb volt, mint a herceg, de ez valószínűleg nem jelentette azt, hogy gyengébb is.

– Lord Shenstone és az unokaöcsém együtt jártak Etonba, azóta jó barátok – folytatta Lady Duncan.

– Barátság... manapság így hívják, ha emberek évekig nem látják egymást? – jegyezte meg Lord Shenstone gúnyosan.

A herceg mosolygott. Csupán futó pillantást vetett Faithre, aki megkönnyebbült.

– Gyakorolnod kellene a levélírást – mondta Rothford a barátjának.

– Annál többet gondoltam rád. – Lord Shenstone Lady Duncanhez fordult. – Ha társalkodónőre volt szüksége, asszonyom, miért nem szólt? Annyi kuzinom van, azt se tudom, mihez kezdjek velük.

Mintha csak bábuk lennének egy nagy sakktáblán, az ő mulatságára, gondolta Faith, és elfojtott egy bosszús fintort. Ám a jelek szerint nem eléggé.

– No lám csak, az új kis szolgálód elégedetlen velem, Rothford.

Faith érezte, hogy arcába szökik a vér, de hogyan védhetné meg magát anélkül, hogy tovább rontana a helyzeten?

– Miss Cooper nem a szolgálóm – mondta a herceg.

Kicsit túlságosan éles volt a hangja, és Faith nehezen állta meg, hogy össze ne ránduljon – és aztán ne bámuljon a férfira meglepetten. Ez utóbbit megtette helyette az anyja, ami talán még rosszabb volt.

Lord Shenstone nevetett.

– Nem tudtam, hogy szolgálának lenni ennyire borzalmas dolog.

– Nem hinném, hogy ki szeretné próbálni – vágott vissza

Lady Sophia, és fölszegte az állát.

– Igaza van, természetesen, Lady Sophia – hajolt meg Lord Shenstone, aztán Faith felé fordult. – Bocsásson meg, ha megbántottam, Miss Cooper, noha váltig nem értem, mivel.

Faith Lady Duncanre nézett, de nem úgy tűnt, hogy a grófné korlátozni akarná.

– Egyszerűen sajnálom a kuzinjait, uram – felelt Lord Shenstone-nak –, úgy tűnik, nem sokra tartja őket.

– Ez így igaz. De ön nem ismeri őket, így nem tudja megítélni, nem igaz?

Faith bólintott.

– Talán csak a társalkodónők és úgy általában a nők nevében vagyok érzékeny.

Lord Shenstone figyelmesen nézett rá, de arcáról nem tűnt el a leereszkedő mosoly.

– Tetszik a hozzáállása, Miss Cooper – szólalt meg Lady Duncan. – Jól ki fogunk jönni egymással, maga meg én. És most mesélj, Adam, ti mivel töltitek a napot? Vívással?

– Természetesen – felelt Lord Shenstone. – És jóllehet, mihaszna ifjúkorunkban hébe-korba le tudtam győzni, ma már nem. Mintha egy vívómestertől vennék leckéket.

– Csak nagyobb gyakorlatom van – vontá meg a vállát a herceg.

Úgy beszélt, mintha fakarddal vagy gombos végű törrel vívott volna barátságos mérkőzéseket, nem pedig az életére törő ellenséggel kellett volna küzdenie. Faith gyanította, hogy valamikor ő is olyan lehetett, mint Lord Shenstone, egy semmirekellő, egy csirkefogó. Kíváncsi lett volna, hogyan

viselte, amikor a hadseregben a való élettel szembesült.

– Jártasságnak hívják, Rothford – mondta Lord Shenstone vidáman. – Ígérem, egy nap ismét méltó ellenfeled leszek. – Elnézett a társaság mellett. – Nahát, ma tényleg ismerősökkel van tele a Regent Street. Úgy tűnik, a lelkészünk is Londonban van.

Lady Sophia levegő után kapott, elpirult, és elfordította a fejét.

Faith értette, hogy Lord Shenstone a faluja lelkészéről beszél, de Lady Sophia reakcióját nem tudta hova tenni.

– Ismeri az illetőt, kisasszony? – kérdezte halkán.

– Mr. Percy – felelt Lady Sophia, aztán észrevette, hogy a bátyja figyel, és nem szólt többet, csak összeszorította a száját.

Aztán Faith meglátta a szóban forgó lelkészt, és egyből megértette. Jóképű fiatalember volt, szerényen öltözött, de eleven mozgású. Gesztenyeszín haja csillogott a napfényben, amikor kalapot emelt, és gödröcskék jelentek meg az arcán, ahogy a társaságot meglátva elmosolyodott. Mire odaért, a gödröcskék eltűntek, és tisztelettudóan hajolt meg a herceg felé.

– Kegyelmes uram. E szép délelőtt még kellemesebb, most, hogy önöket látom.

– Mr. Percy – biccentett a herceg.

– Mi szél hozta ide a mi Lichfieldünkéből? – érdeklődött Lord Shenstone.

– A nővéremhez jöttem látogatóba, uram – mosolygott Mr. Percy. – De ne aggódjék, a vasárnapi istentiszteletre otthon

leszek.

– Ön a kötelességtudás mintaképe, Mr. Percy – szólt közbe Lady Sophia.

Meglepően feszült volt a hangja, és Faith kutatva nézett rá.

Mr. Percy meghajolt.

– Igyekszem mindig azt tenni, amit elvárnak tőlem, Lady Sophia.

– Hát persze. – Sophia hangja még fagyosabb lett. Hirtelen megragadta Frances kezét, és egy cukrászbolt kirakata felé húzta a kislányt.

Faith látta, hogy a herceg enyhén összevont szemöldökkel figyeli a hűgát, miközben Mr. Percy elbúcsúzott a társaság többi hölgytagjától. Távozott, és utolsó, bánatos pillantása Lady Sophiára irányult, aki csak szórakozottan biccentett, és aztán nem vett tudomást a fivére kutató tekintetéről.

Fiatal nő lépett ki egy közeli üzletből, fejét félrefordítva, mivel a mellette haladó társalkodónőhöz beszélt, és egyenesen nekiment a hercegnek.

– Egek! – kiáltott föl.

A herceg elkapta mindkét karját, mielőtt elesett volna. A nő fölnézett rá divatos kalapja alól, és arcán a döbbenet vidámságnak adta át helyét.

– Nahát, kegyelmes uram, micsoda öröm újból látni! Ha arra gondolok, hogy valamikor Lord Adamnek hívtam, és most mennyivel előkelőbb címmel bír! Hogy változik a világ, bár igazán sajnálom, hogy egy tragikus esemény idézte elő e változást.

– Örülök, hogy látom, Lady Emeline – felelt a herceg. – És

köszönöm a részvétnyilvánítást.

Lord Shenstone, bár érdeklődéssel nézte az ifjú hölgyet, amikor a herceg ránézett, cinkosan vigyorgott.

– Hiányoltuk itt, Londonban az elmúlt évek során, kegyelmes uram, de azt kell mondanom, hősies kiruccanása a világ túlfelére csak előnyére vált.

Rothford rámosolygott, és bár Faith látott tőle nagyobb csibészséget is, Lady Emelinre ez is megtette a hatását: kuncogva elpirult.

Lord Shenstone leplezetlenül forgatta a szemét a nő háta mögött.

– Ma különösen elragadó, Lady Emeline – szólalt meg.

Az ifjú hölgy látványosan előadta, hogy eddig nem vette észre.

– Lord Shenstone! Nahát, egészen beleolvadt a tömegbe. Bocsássa meg, kérem, a figyelmetlenségemet, és engedje meg, hogy szép napot kívánjak!

– Természetesen – bólogatott Shenstone, de az állán megfeszült egy izom.

Lady Emeline végignézett a társaságon.

– Üdv, hölgyek!

Lady Duncan kuncogva nézte a szertelen fiatal teremtest, Lady Tunbridge unott arcot vágott, viszont Faith meglepetésére a hercegné vidáman mosolygott. Eddig nemigen mutatott érdeklődést a fián kívül semmi iránt.

– A kedves húga, Rothford, ő is... Sophia! – kiáltott fel Lady Emeline. – Túl sokáig voltam vidéken. Hála az égnek, hogy elkezdődött a szezon, és viszontlátlak!

Lady Sophia megragadta barátnője kesztyűs kezét, és összerosolyogtak.

– Rég nem láttalak, Emeline. Kérlek, mondd, hogy van idő eljönni hozzánk.

Nem lehetett nem észrevenni Lady Emeline szemérmes, pironkodó pillantásait, amelyeket a hercegre vetett, aki nyájas mosollyal nézte.

– Hát persze, drága barátnóm. Éppen ma akartalak meglátogatni.

Sophia Faith felé fordult.

– Van itt valaki, akit még nem ismersz, Emeline. Miss Cooper a nagynéném új társalkodónője.

Faith pukedlizett.

– Jó reggelt, asszonyom.

Lady Sophia karon fogta a barátnőjét.

– Emelinnel egész életünkben barátnők voltunk, együtt jártunk iskolába, együtt töltöttük a szüneteket, ismerjük egymás családját.

– Szinte testvérek, nagyszerű az ilyen barátság – mondta Faith.

És annak alapján, ahogy Lady Emeline a hercegre nézett, talán valóban szeretett volna bekerülni a családba. Faithnek nem volt hozzá köze, de meglepő módon mégis kissé zavarta az elképzelés. A hercegnek végül is meg kell házasodnia. Talán csak Lady Emeline nem tűnt elég... érettnek és bölcsnek. Rothford mellé szemmel láthatóan olyan asszony kell, aki kézben tudja tartani.

Néhány további udvarias mondat után Lady Emeline

vonakodva távozott, a férfiak elköszöntek, visszatértek a kávéházba, és Faith visszahúzódhatott a társaságból.

Lady Duncan hagyta, hogy többiek előremenjenek, és csatlakozott hozzá.

– Ez most érdekes lehetett önnek, Miss Cooper. Jó kis ízelítőt kapott a bonyolult kapcsolatainkból.

– Van olyan család, amelyik nem bonyolult? – kérdezett vissza Faith mosolyogva, és igyekezett elfojtani a kíváncsiságát.

– De, de persze... csak hát a miénk kissé túlságosan is az.

– Úgy vettem észre, Lord Shenstone nagyon kedveli Mr. Percy-t – kezdte Faith, és remélte, hogy inkább tűnik udvariasnak, mint túlságosan kíváncsinak.

– És ki róhatja meg érte? Egy ilyen párját ritkítóan rokonszenves fiatalembert. Szorgalmas, tisztelettudó... nagy kár, hogy ezen kívül nincs semmije – csóválta a fejét sajnálkozva Lady Duncan.

Faithnek ennél többet nem kellett tudnia, hogy megértse Lady Sophia viselkedését Mr. Percyvel szemben. Ha volt közöttük valamilyen érzelem, azt a családja nyilván ellenezte. A jelek szerint még Mr. Percy is elfogadta a helyzetet – úgy tűnt, Lady Sophia az, aki berzenkedik.

– Lord Shenstone érdekes fickó – folytatta Lady Duncan. – A barátságuk az unokaöcsémrel az iskolában kezdődött.

– Sok életre szóló barátság köttetik ott, nem igaz?

– Csakhogy sosem voltam meggyőződve róla, hogy Lord Shenstone alkalmas erre a szerepre. Fiatalkorukban sok botorságot műveltek együtt, ahogy azt fiatal férfiak szokták.

Adamnek nehéz gyerekkora volt, és természetes, hogy kiélvezte a szabadságot, amikor kiszabadult otthonról.

– Nehéz gyerekkora?

– Nem ő volt az örökös, mint tudja, és a két bátyja, akiknek más volt az anyjuk, nem éppen testvéri szeretettel viszonyultak hozzá. Akkor még a saját háztartásomban éltem, nem voltam ott, hogy kellően támogassam Damarist és a gyermekeit. Akárhogy is, Adam úgy vélte, azzal tudja fenntartani az apja érdeklődését, ha különcködéssel hívja föl magára a figyelmet.

– És bevált?

– Igen. Az apja mulatságosnak találta a „szertelen” életkedvét, a csínytevéseit, a népszerűségét. Mindebben természetesen jókora szerep jutott Lord Shenstone-nak, és a kilengések egyre... komolyabban lettek, ahogy idősödtek. Aztán a hadsereg mindent megváltoztatott, Adam érett, komoly emberként tért haza.

Csak az önteltségtől nem szabadult meg, gondolta Faith szomorúan.

– Abban viszont nem vagyok biztos, hogy Lord Shenstone bármennyit is változott volna az elmúlt években, legfeljebb még züllöttebb lett.

– Ezt bizonyára a herceg is látja.

Lady Duncan megvonta a vállát.

– Remélem. Nagy kár lenne, ha Adam hagyná, hogy ez az ember rossz fényt vessen rá ennyi idő után.

Faith meglepődött. Rendkívül nyitott, előítéletektől mentes embernek ismerte meg Lady Duncant. A jelek szerint Lord

Shenstone-ra ez nem vonatkozott. Faith arra gondolt, hogy a két fiatal férfi együtt kereste a bajt, és nem lehet Lord Shenstone-t felelőssé tenni azért, amit őkegyelmessége szabad akaratából tett.

8. fejezet

Egy Lady Duncan társaságában elköltött csendes ebéd után Faith örült, hogy kiszabadulhat Rothford Courtból. Nyugtalanul vágott neki a Hyde parkba vezető útnak, szokásos találkozási helyére a Gardedámok és Társalkodónők Társaságával, és nem csak a londoni égbolton gomolygó sötét felhők miatt.

Jane volt az első, aki észrevette. Integedett, és Faith is intett neki.

– Elnézést a késésért! Az új munkaadómmal ebédeltem, aki olyan kedves, hogy egyből kimenőt adott délutánra, pedig csak tegnap álltam munkába nála.

– Új állásod van? – vont a föl a szemöldökét Charlotte. – Amikor utoljára láttalak Warburtonékkal, úgy tűnt, elégedettek a munkáddal.

– Ó, az biztos, de ti is tudjátok, hogy én kevésbé voltam boldog a rengeteg feladattal, amit rám bíztek.

– Egy társalkodónő feladatkörébe nem tartozik bele a mosás és a frizurázás – ingatta a fejét Jane, és csettintett a nyelvével. – Örülök, hogy változtattál a helyzeten.

Charlotte viszont kutatóan méregette.

– Nem én változtattam – sóhajtott Faith. – Beszélgetésbe elegyedtem Lady Duncannel, és amikor rájött, hogy sok tekintetben hasonló nézeteket vallunk, megkért, hogy legyek a társalkodónője.

Jane ártatlanul mosolygott.

Charlotte annál komorabb lett.

– Jane, te talán nem tudod, hogy Lady Duncan Rothford hercegének a nagynénje?

Jane arcáról lehervadt a mosoly.

– Ó, egek!

Faith erőltetetten mosolygott.

– Sajnálatos módon én is ugyanabban a cipőben jártam, mint Jane, és mire rájöttem, mi az igazság, már kiléptem Warburtonéktól. Láthatóan még nem ismerem elég jól a nemességet. Lady Duncan megígérte, hogy kiokít.

– Ezek szerint a hercegnél élsz? – tudakolta Jane halkán.

– Rothford Courtban dolgozom és lakom – helyesbített Faith. – Ha láttad már a palotát, tudhatod, hogy el lehet tévedni benne, akkora.

– Én azonnal fölmondtam volna, amikor kiderült, hogy rászedtek – jelentette ki Charlotte.

Faith figyelmesen nézett rá.

– Lehet, hogy esetekben, akinek olyan jó kapcsolatai vannak, ez megvalósítható lett volna, Charlotte. De én nem ismerek senkit Londonban, és Warburtonéktól természetesen nem várhatok ajánlólevelet, miután így faképnél hagytam őket. Miből tudnék megélni?

Charlotte nagyot sóhajtott.

– És hogy őszinte legyek, minden percet élvezek Lady Duncan mellett. Számomra nagy előrelépés ez az állás. És ha mégsem válik be, Lady Duncan biztosan ad ajánlólevelet.

– Szóval az a terved, hogy amint lehet, felmondasz? – kérdezte Charlotte. – A herceg szándékai erősen kérdésesek,

figyelembe véve a viselkedését meg a titkolózást.

– Megértem az aggodalmadat, drága barátnőm – Faith kicsit emlékeztetni is akarta Charlotte-ot arra, milyen viszonyban vannak –, de a herceg távolságtartó lett, amióta úgy érzi, megtette, amit kellett annak az embernek a hűgáért, akire bajt hozott.

Egy pillanatra mind elhallgattak, és Faith sajnálta, hogy ilyen feszültté vált a hangnem a barátnőivel. Ez is a herceg lelkén szárad! Megkérdezte, hogy van Jane munkaadója, és Jane hosszú elbeszélésbe kezdett. De Charlotte továbbra is rosszallóan összeszorított szájjal ült közöttük.

Aznap este csupa nő ült körbe az asztalt, többek között Lady Sophia barátnője, Lady Emmeline, aki engedte magát „rábeszélni”, hogy ott maradjon vacsorára. A herceg nem jelent meg, és Faith figyelmét nem kerülte el a Lady Emmeline arcán átsuhanó csalódottság, mielőtt ismét társalgásba bonyolódott Lady Sophiával.

Lady Duncan barátságosan érdeklődött a barátnői felől, akikkel találkozója volt, és mire észbe kapott, Faith már azt ecsetelte, hogyan ismerkedett meg Charlotte-tal és Jane-nel. Nevetve elmesélte azt is, milyen becenevet adtak maguknak.

– Elnézést, nem hallottam jól, Miss Cooper – szólalt meg az asztalfőn a hercegné.

Faith nagyot nyelt, amikor rájött, hogy mindenki őt bámulja.

– Bocsánat, kegyelmes asszonyom, csupán arról meséltem Lady Duncannek, milyen tréfás nevet adtunk magunknak a barátnőimmel.

– Éspedig?

– A Gardedámok és Társalkodónők Társasága. Annyi különféle egyesület van Londonban, úgy véltük, mi is... megérdemeljük... hogy az legyünk. Ez persze csak tréfa.

Lady Tunbridge fölfonta egyik sötét szemöldökét.

– Az ember azt hinné, több józan ész, több... mondjuk ki: szégyenérzet szorult magukba.

– Szégyenérzet? – visszhangozta Faith, és kihúzta magát. – Miért kellene szégyellnünk a munkánkat, amire szükség van?

– Nem tudom, mennyire van „szüksége” Lady Duncannek társalkodónőre, amikor itt vagyunk neki mi. – A hercegné sértett pillantást vetett a nagynénjére.

Lady Duncan nagyot sóhajtott.

Ám Faith nem akarta, hogy a grófné kénytelen legyen valami mesét kitalálni, amivel a herceg ügyködését leplezi.

– Bárhogy is vélekedjék a jelenlétemről ebben a házban, kegyelmes asszonyom, sok olyan hely van, ahol a társalkodónők végzik el azt a munkát, amit a család nem tud... vagy nem akar. A barátnőm, Jane, egy idős, ágyhoz kötött hölgynek dolgozik, akit a családja jó, ha egy hónapban egyszer meglátogat. Jane-en kívül nem maradt más barátja.

– Lehet *barátnak* nevezni egy fizetett alkalmazottat? – kérdezte Lady Tunbridge.

– Igenis a barátja – jelentette ki Faith hűvösen. – Ő az, aki megvigasztalja az éjszaka közepén, márpedig ez nem szerepel a munkaköre leírásában. Segít neki enni, segít felöltöztetni, lévén senki más nem felügyeli a szobalányt, az kapkod, és figyelmetlen az idős hölgyvel. Jane az egyetlen, aki a teljes

magánytól megmenti. Nem hinném, hogy ebben bármi szégyellnivaló lenne.

Egy pillanatig kínos csönd ülte meg a termet.

És ekkor Faith meglátta a herceget, aki az ebédülő aijtájában állt. Átható pillantása olyan volt, mint egy érintés. Faith torka kiszáradt. Amilyen tiszteletlenül beszélt, a hercegné joggal követelheti a távozását. És akkor a herceg esetleg védelmébe veszi, ami borzalmasan venné ki magát. Csak annyit kellene tennie, hogy befogja a száját, és kerüli az összeütközést – mindenkivel.

A herceg visszahúzódott, ismét elnyelte a sötétség.

Faith nagyot nyelt, egyre kínosabban érezte magát.

– Kérem, bocsássa meg a kirohanásomat, kegyelmes asszonyom – mondta a hercegnének.

– Nem kell bocsánatot kérnie senkitől! – csapott az asztalra Lady Duncan, hogy csak úgy csörögtek a karperecei.

– Úgy van, úgy van! – helyeselt Lady Sophia, és rámosolygott a barátnőjére.

Lady Emmeline gyorsan a hercegnére sandított, mielőtt vizsonozta a mosolyt.

– Nem akartam megsérteni a hivatását, Miss Cooper – mondta a hercegné fagyosan, és rejtélyes pillantást vetett a menyére. – Csupán kíváncsi voltam a becenevükre.

– Én... megtisztel az érdeklődése. A másik barátnőm, Charlotte Atherstone nem lelkesedik érte annyira. Jó családból való, elismert gardedám, kiváló kapcsolatokkal, aki már legalább egy tucat ifjú hölgyet sikeresen bevezetett a társaságba.

– Hallottam róla – felelt a hercegné. – Közismerten diszkrét és ügyes.

Faith bólintott, és lesütötte a szemét, mintha minden figyelmét lekötné a nyúlpecsenye. Meglepetten érezte, hogy az asztal alatt Lady Sophia megszorítja a kezét. Nem mert rámosolyogni a figyelmes fiatal nőre.

Aznap este, miután még kézimunkáztak egy kicsit Lady Duncannel a privát szalonban, Faith a szobájába kíserte a hölgyet, majd pár lépéssel a saját szobájába ért, és ott találta magát a tűzhely előtt, a szőnyegen, kicsit sem álmosan.

Barátságosan pattogott a tűz a kályhában. Az ágy nem volt megvetve, de Faith nem haragudott Ellenre e mulasztásért. Ami azt illeti, a lánynak nyoma sem volt, de ezt sem bánta. Mivel engedélyt kapott, hogy otthonaként tekintsen Rothford Courtra, ha nem tud aludni, felderíti a könyvtárat, amire nagyon vágyott. Meggyújtott egy olajlámpát, és nekivágott a folyosóknak, amik ki voltak világítva, így a lámpára nem is volt szükség.

Ugyan a könyvtár második szintje sötétségbe veszett a feje fölött, több asztalon lámpa égett, és gázkarok világítottak a falakon, a vaskos polcok mellett. Faith elégedetten felsóhajtott, és megpörgette a földgömböt...

És halk hördülést hallott az asztal alól.

Meglepetten lehajolt, és a lámpa fényében egy riadt szempárt pillantott meg. Kifújta a levegőt, és majdnem elnevette magát.

– Ön az, Lady Frances?

A kislány kimászott a búvóhelyéről. Fésülködőköpenyt viselt

a hálóinge fölött. Összefonta a karját maga előtt, és dacosan fölszegte az állát:

– Rajta, mehet árulkodni. Nem érdekel.

– Nem áll szándékomban árulkodni. Én is a könyvtárban keresek menedéket. Mi abban a rossz?

Frances bizonytalanul elnézett mellette, mintha arra számítana, hogy valaki rájuk veti magát.

– Ágyban kellene lennem.

– Nekem is. Gondolom, mindketten keresünk magunknak egy könyvet, és visszamegyünk a szobánkba. Nem kell senkinek sem tudnia róla.

– Én... rendben van, köszönöm – tette hozzá a kislány túlságosan is udvarias hangon.

Lekapta az első könyvet az első polcról, amit elért, és elszaladt. Faith csak nézett utána, aztán hirtelen ötlettől vezérelve letérdelt, és benézett az asztal alá. Egy csomó hegyikristályt látott csinos kupacba rendezve. Szóval a kislány nem csupán egy könyvért jött. De természetesen ehhez semmi köze.

– Bujkál?

Faith összerezzent a mély férfihang hallatán. Elfojtott egy sóhajt, és fölállt. Egyetlen este leforgása alatt a herceg másodszor kapja rajta, hogy áthágja a pozíciója határait. Nem akarta felhívni magára a figyelmét, nem szeretett a lekötelezettje lenni.

Ám aztán az arcába nézett, és ismét azt az izgatott remegést érezte a gyomrában. Biztosan azért, mert immár hatalma van fölötte, mondta magának. Enyhén botránys módon a herceg

nem viselt kabátot, ingujja fehérje szinte világított a szaténmellény tompa barnája mellett.

– Nem – folytatta a férfi mosolyogva –, tudom, hogy nem bujkál. Láttam, ki szaladt ki az előbb. Úgy látszik, ma egyre--
másra kihallgatom, ahogy különböző családtagjaimmal beszél.

Faith tudta jól, hogy áthágta a korlátait, amikor visszavágott a tapintatlan sógornőjének.

– Frances jól van? – kérdezte a herceg, és elgondolkodva nézett az ajtóra, amin át a kislány eltűnt.

– Nem tudom – felelt Faith. – Nyugtalanzkodott, hogy esetleg elmondom az édesanyjának...

– Mintha bármit is akarna Lady Tunbridge-nek mondani!

Faith érezte, hogy elpirul.

– Kislány még, aki biztonságban érzi magát a könyvtárban. Én biztosan nem veszem el tőle ezt a menedéket. Ön igen? – tette hozzá merészen.

– Természetesen nem.

Faith mély lélegzetet vett.

– Ami az anyját illeti... gondolom, megütközött, amikor a vitánkat hallotta. Nem lett volna szabad...

– De, igen! Megérdemelte, hogy visszavágjon neki. Legszívesebben megtapsoltam volna, de félttem, hogy ha észrevesz, Lady Emmeline üldözőbe vesz a folyosón.

Faith a szája elé kapta a kezét, hogy elfojtsa a nevetését.

– Aha, szóval mégiscsak van humorérzéke. Már kezdtem aggódni.

Faith igyekezett visszanyerni a komolyságát.

– Úgy véli, nem kellene tartózkodónak lennem önnel?

A herceg mosolya elhalványult.

– De, jobban teszi, ha az marad.

Figyelmesen nézte, túlságosan is figyelmesen, és Faith örült, hogy csálén áll a haja, és ormótlan a ruhája. Nem akarta, hogy a férfi *tényleg* lássa, hogy azt higgye, megismerheti. Beszélgetniük sem lenne szabad.

De nem bírta rávenni magát, hogy távozzék.

– Szép a könyvtára.

A herceg ismét elmosolyodott, bár csak halványan, a tekintete viszont változatlanul fürkésző volt.

– Az őseim bizonyára örömmel hallják.

Csend támadt közöttük, sokatmondó csend – ám Faith pontosan tudatában volt annak is, mekkora szakadék tátong közöttük rang, vagyon és minden más terén, ami jelentőséggel bír a társaságban.

– Az üvegházat látta?

Faith levegő után kapott.

– Olyan is van?

– Hogyne. Melyik magára valamit is adó hercegi rezidenciában nincs? – A könyvtár túlsó végére ment, és kitért egy kétszárnyú ajtót.

Faith megbabonázva követte. Nyirkos földszag ütötte meg az orrát, majd egzotikus virágok édes illata. A küszöbön átlépve meleg, párás levegő fogadta, és fák magasodtak fölé, mintha meg akarnák érinteni az eget az öntöttvas keretbe fogott üvegtáblákon keresztül. A kanyargó kavicsos utak mentén szinte lebegni látszottak a gázlámpák gömbjei.

Páfrányok suhogása kísérte lépteiket. Közvetlenül előttük szökőkút csobogott csendesen, csempeborítású medencéjében fényes csigaházak között aranyhalak úszkáltak.

Csendesen nézték őket, és Faith furcsán érezte magát: itt áll egy ilyen ember, egy herceg társaságában! Az is igaz, a férfi sosem érezte vele, hogy alacsonyabb rendű. Talán ez is a hadseregben töltött évek következménye, elmélkedett, meg a hibái miatt érzett büntudaté, vagy arról van szó, hogy mivel eredetileg nem ő volt az örökös, nem nevelték bele a ranggal járó öntudatot? Majdnem elnevette magát, ahogy erre gondolt, és a férfi rásandított hullámos, világosbarna haja alól, ami szinte ragyogott a félhomályban.

– Mi az? – tudakolta.

– Semmi, tényleg, csak... pár hete ez még elképzelhetetlennek tűnt.

– Micsoda? Érdemi változás nem történt. Továbbra is ragaszkodik hozzá, hogy dolgozzék, pedig biztosítani tudnám... – Elhallgatott.

– Nyilván ön is rájött, mennyire félreérthető, amit mondani akar – nyugtázta Faith hűvösen.

– Igen, bár nem arra céloztam, hogy legyen a szeretőm.

A szó ott maradt köztük a levegőben. Faith tudta, hogy a férfi ártatlannak tartja, és megborzongott, ha arra gondolt, miként kezelné, ha tudná a valóságot.

– Elnézést, ha megbántottam – mondta a herceg halkán.

– Meg van bocsátva.

– De akkor is hallottam, amit az állásáról meg a barátnőjéről mondott vacsoránál. Örülök, hogy megmutatta

Mariannak, mennyire ostoba a hozzáállása.

– Gondolom, egész életében kiváltságos helyzetet élvezett, és mást elképzelni sem tud.

– Lehet úgy nevelni egy gyereket, hogy megértse, mit jelent a kiváltság, hálás legyen érte, szerény, és szívesen segítsen másoknak. Marian egy herceg lánya, és a szüleink már gyerekkorában megegyeztek, hogy feleségül megy a bátyámhoz, Cecilhez, és ő lesz a jövőendő hercegné. Cecil egy órával hamarabb halt meg, mint apám.

– A keserűsége elszomorító.

– De szerencsére jó anya. Szereti Francest, és néha úgy dédelgeti, ahogy egy szülőnek kellene.

– De ebbe az éjszakai könyvtárlátogatás valószínűleg nem fér bele. Lady Frances eléggé izgult emiatt.

A herceg bólintott, de nem szólt semmit.

– Tehetünk egy sétát?

– Hogyne.

Karját nyújtotta, és Faith habozott.

– Az alkalmazottja vagyok, kegyelmes uram, nem egy hölgy, akit szórakoztat.

A férfi sután leengedte a kezét, és Faith bolondnak érezte magát, ám valahol ösztönösen tudta, hogy nem lenne jó, ha megérintené, mert lángra kapna, mint a gyújtós. Így csak sétáltak egymás mellett a kanyargós ösvényeken. Szoknyája a férfi nadrágját súrolta, és a kelmék suhogása elvegyült a szökőkút zajával.

– Szóval a fivérének már születésekor kijelölték a menyasszonyát – szólalt meg. – Önnek is?

– Nem, egyáltalán nem. Apám jó volt hozzám, és ennek egyik jeleként hagyta, hogy a magam feje után menjek fiatalon. Mindketten tudtuk, hogy ha egyszer kész leszek a házasságra, majd segít feleséget találni.

– Ehelyett katonának állt. Sok fiatalabb fiú választja ezt a pályát.

– Apám viszont ellenezte.

Faith ránézett, de profilból nem tudott olvasni az arcáról.

– Mégis sikerült szembeszegülnie az akaratával?

– Nem volt könnyű, higgye el. Nem akarta elhinni az okokat.

– Az okokat? Bocsánat, azokat nem nevezte meg.

A férfi bólintott.

– Nem titkosak. A fivéremeim utálták a mostohaanyjukat, anyámat, és az elégedetlenségüket velem éreztették.

– De hát még kisfiú volt!

– Nem azért mesélem el, hogy sajnálatot ébresszek, mert úgy vélem, attól, hogy meg kellett védenem magamat, csak keményebb lettem, bizonyos értelemben felkészített a katonaságra. De mire elértem a huszonegyedik évemet, a bátyáim nyíltan közölték velem, hogy apám halála után kizárnak az örökségből. Elkezdtem befektetni a járandóságomat, de tudtam, hogy az sosem lesz elég. Ezért döntöttem a katonaság mellett, ahol egy férfi biztosíthatja a megélhetését, amellet megbecsülést vívhat ki magának.

– Az apja ellenezte ezt a logikus tervet?

– A maga módján szeretett, és nem akarta, hogy bajom essék. Vagy nem hitt benne, hogy megállom a helyem – tette

hozzá bánatosan. – Végül elmondtam neki, mivel fenyegetnek a fivérem, de nem hitte el.

– Sajnálom – mondta halkán Faith. – Mind arra vágyunk, hogy a szüleink higgyenek bennünk.

A férfi kutatva nézett rá, de nem faggatta, aminek örült. Meglepően nyíltan beszélt magáról, amit ő nem szándékozott követni.

– Így vad költekezésbe kezdtem, és a számlákat mind neki küldtettem el. Végül meggondolta magát. Rövidesen hadnagy lettem a Nyolcadik Dragonyosezredben.

Faith nem akart a hadseregről beszélni, nem akarta hallani, hogyan harcoltak egymás oldalán a fivérével.

– Aztán megörökölte a hercegi címet, és hazatért.

– És azóta anyám küldetésének tekinti, hogy elárasszon szóba jöhető ifjú hölgyekkel. Nehéz felbecsülni egy nő érdemeit, ha ilyen sokan vannak.

Faith mosolygott.

– Elképzelem, ahogy elhárítja őket, átgázol közöttük. De azért van annyira kötelességtudó fiú és herceg, hogy legalább fontolóra vegye a házasságot és az örökös biztosítását?

Megálltak az ösvény végén, ahonnan ajtó nyílt a szabadba, ami most zárva volt. A közelben egy pad állt. Bizonyára gyönyörű kilátás nyílik a kinti kertre.

– Igen – felelt a herceg megadó sóhajjal. – Anyám kedvéért hajlandó vagyok ifjú hölgyek közt gázolni.

Faith egyszer csak szemben találta magát a férfival, ahogy visszafordultak az úton, amerről jöttek. A szökőkút csobogása alig hallatszott oda, és a kavics zörgése is elhalt a lábuk alatt.

– Magam is képes vagyok – szólalt meg a férfi halk, érdes hangon – felismerni az értékes tulajdonságokat egy nőben.

Faith igyekezett könnyed hangot megütni.

– No, és milyen típusú hölgyet keres? Csak hogy útba igazítsam, ha látok egyet. Habár, a Lady Emmeline-félék maguktól is megtalálják.

– Elég feltűnő, nem igaz? – vonta fel egyik szemöldökét a herceg. – És én mégsem látok benne mást, csak egy kislányt, a húgom barátnőjét.

– Már nem kislány.

– Mégsem érzek semmit, ha ránézek. Igazán csinos, nem tagadom, de az a gyanúm, nem sok minden történik a bájos felszín alatt.

– Pedig olyan jól mutatna az oldalán. Nyilván nagyon ügyes komornája van. – Faith megérintette a haját, és összerándult.

Legnagyobb meglepetésére a herceg is a hajához nyúlt.

– Az ön frizurája láttán az ember azon tanakodik, mikor fog leomlani.

Faith visszafojtotta a lélegzetét. Roppant bensőséges gesztusnak tűnt, hogy a férfi megérinti a haját – pedig ennél sokkal bensőségesebb dolgokat is átélt.

– Kegyelmes uram... – kezdte elfúló hangon.

– Nyilván van itt egy hajtű, amit meg kell igazítani. Aha, meg is van.

Kihúzta, és Faith döbbenten érezte, ahogy haja a vállára omlik.

9. fejezet

Adam nézte, ahogy Faith haja, mint sötét zuhatag, szétterül válla fehér szikláin.

Nem gondolkozott, amikor hozzányúlt. Egész nap szerette volna megigazítani, valahányszor csak látta.

És most felfedte teljes fenségét, kiszabadította fogságából, és megmutatkozott érzéki, sötét szépsége. A mennyezeti üveglapokon keresztül bekandikáló hold fényében fekete haja ragyogó keretbe fogta sápadt, döbbent arcát.

Ajka szétnyílt, mint aki szólni akar, de nem tudja, mit mondjon. Adam is így érzett. Anélkül, hogy tudta volna, mit csinál, a füle mögé igazított egy hosszú fürtöt, és hagyta, hogy ujja végigsimítson arca és álla lágy ívén.

Faith levegő után kapott, és hátrább lépett.

– Szép estét, kegyelmes uram – mondta, azzal sarkon fordult, és sebesen elindult visszafelé.

– Várjon, Miss Cooper! – Hibát követett el, de nem engedheti, hogy így váljanak el!

A nő nem állt meg, így utánasietett. Szerette volna megragadni a karját, kényszeríteni, hogy meghallgassa, de tudta, hogy nem lenne jó ötlet megérinteni. Ezért inkább elébe vágott, és Faith kénytelen volt dacos, zárkózott arccal megállni.

– Nem akartam, hogy ez történjen – bizonygatta Adam. – Tudnia kell, hogy egyáltalán nem állt szándékomban

megérinteni. De különös érdeklődést ébreszt bennem a haja, valahányszor látom. Egyáltalán, miért így viseli?

Faith kifújta a levegőt, aztán összefonta maga előtt a karját, és rosszkedvűen felelt:

– Magam akartam megcsinálni, de nem volt szívem megtiltani a szobalánynak, akit Mrs. Morton kirendelt mellém. Nincs még gyakorlata, és türelmes akarok lenni vele.

– Ez kedves öntől, de ne szenvedjen egy szobalány ügyetlensége miatt az én házamban!

– Ne tulajdonítson a kelleténél nagyobb jelentőséget az ügynek, uram! Rossz fényt vet önre... mindkettőnkre. Túlságosan szívére veszi.

– Nem tehetek másként – erősködött Adam összeszorított foggal. – Nem feledhetem, mit tettem, mit okoztam.

– Ha ennyire felzaklatja, gondoljon arra, hogy ezzel a viselkedéssel *rám* hoz bajt, veszélybe sodorja a jó híremet.

– Sosem akarnék ilyet.

– Akkor váljunk el békében, kegyelmes uram. Miként megjósolta, élvezem a nagynénje társaságát, s a munkám könnyű és kellemes. Élvezze hát a tudatot, hogy igaza volt, és kérem, ne akarjon többet!

Kiment a könyvtárba vezető ajtón, és Adam némán állt egy pillanatig, csendesen átkozta magát, amiért hagyta, hogy a vonzalma a józan ész fölé kerekedjen. Sokkal nehezebb volt egy fedél alatt élni Miss Cooperrel, mint amire számított, és tudta, hogy ez a saját gyengeségének köszönhető.

Hirtelen szűknek érezte a palotát, az egész életét. Elmúlt az az idő, amikor mindennap más volt, élet-halál kérdése, amikor

csak az ügyessége és az intelligenciája révén tudott valaki életben maradni. A nyugtalanság – és valljuk be, az unalom – arra ösztökéli, hogy kockáztasson.

De ki fog szenvedni miatta? Nem ő, hanem az a nő, akinek minden másnál jobban védelemre van szüksége.

Fogcsikorgatva végigment a házon. Bár Seabrooknak már rég aludnia kellett volna, a vén komornyik az előtérben volt, mint aki várja gazdája parancsait.

- Menjen aludni, Seabrook! Ne várjon rám!
- Szóljak az istállónak, kegyelmes uram?
- Ne, majd fogok egy bérkocsit.
- De, kegyelmes uram, a felöltője...

Adam már ki is lépett az ajtón. Igen, hideg volt, de nem fázott a kabátjában, és egyébként sem szándékozott sok időt tölteni a szabadban. Talált egy bérkocsit, és rövidesen úton volt London egy sötét vidéke felé, ahol nem járt, amióta belépett a hadseregbe.

Szívesen mondta volna, hogy nem is tudja, miért várt ennyi ideig – de tudta. A rangjára és a családjára összpontosított, azokra az emberekre, akik tőle függtek. Kissé kiábrándító volt megtudni, hogy a birtokai tökéletesen működnek, a Lordok úgy el vannak foglalva önmagukkal, hogy a Parlament ügyet sem vet rá – hogy valójában senkinek nincs szüksége a segítségére vagy a tanácsaira.

Kivéve Faitht. És tessék, hogy elsúrta azt is.

Több gázlámpa szándékosan ki volt verve az utcában, ahol kiszállt a bérkocsiból. Ám aztán meglátta a félig nyitott ajtót, fölötte a fényes lámpával, amely jelezte, hogy zajlik a

szerencsejáték. Shenstone mondta, hogy a régi törzshelyük még mindig működik. Adam fogadkozott, hogy nem érdekli.

Mégis itt volt, elmenekült a saját otthonából, valami egyéb elfoglaltságot keresett, mint elcsábítani egy ártatlan nőt.

Belépett a félig nyitott ajtón, és megkocogtatta a belsőt. Valaki kinézett a kukucskálón.

– Itt Rothford. – Csak ennyit mondott.

Kinyílt az ajtó, és a szívélyes „komornyik” fölvezette a lépcsőn egy jóval díszesebb terembe, szép szőnyegekkel, arany és vörös mintás tapétával és kristálycsillárokkal a rulett- és kártyaasztalok fölött. Dohányfüst terjengett, a pincérek egyből odajöttek, és itallal kínálták, és hirtelen olyan volt minden, mintha még mindig húszéves lenne, kinyílt előtte a világ, és ő keresi benne a helyét a fivérei és a társaság elvárásaival szemben.

Miért tűnt most mindez oly... szomorúnak?

– Rothford!

Shenstone volt az, és valahol mélyen Adam számított rá, hogy régi cimborája itt lesz.

Shenstone vigyorogva meglapogatta a hátát.

– Csak nem tudtál távol maradni, igaz?

Adam nem szívesen hallotta ilyen nyíltan kimondva, de Shenstone-nak igaza volt, nem igaz?

Miért is ne lenne itt? Annyi pénze van, hogy azt se tudja, mihez kezdjen vele, és egyértelmű, hogy női társaságra van szüksége, ha nem képes távol tartani magát egy olyan nőtől, aki a védelmét élvez.

És már voltak is nők, akik figyeltek rá. Biztosan akadtak

köztük színésznők is, akik mindig a kedvencei voltak, akik értenek hozzá, hogy elrejtsek a valódi énjüket, és bármilyen szerepet eljátszanak – azzá lesznek, akit ő szeretne.

Próbált jól mulatni, izgalmat lelt a szerencsejátékban, mert nyert és veszített is, flörtölt a nőekkel, akik tisztában voltak vele, mire számíthatnak, és addig ivott, amíg új kétségeit elfedte a mámor ködje.

De ha arra gondolt, hogy e nők valamelyikét hazakísérje? Nem érzett érdeklődést, és még csak nem is csodálkozott rajta. Úgy tűnt, Shenstone egész éjjel figyel, de Adam nem tudott mit fölhozni mentségére.

Már nem az az ember volt, aki azt hitte, hogy a szerencsejáték és a szoknyavadászat az izgalom tetőfoka. Annyi mást, annyi fontosabbat látott a világ túlsó felén. Shenstone sosem értené, még akkor sem, ha megpróbálná elmagyarázni neki. És nem akarta megbántani régi barátját.

Így aztán a kora reggeli órákban hazament egyedül, és kicsit sem érezte jobban magát – ami azt illeti, rosszabbul érezte, zavarodottnak és nyugtalannak.

És valahol ott, a házban ott volt az egyetlen nő, aki úgy tűnt, képes elűzni ezeket az érzéseket, aki annyira elbűvölte, hogy másra se tudott gondolni.

És akit nem kaphatott meg.

Miután a reggelt Lady Duncan levelezésével töltötték, Faith izgatottan várta, hogy kimenjenek a palotát övező kertbe. Lady Duncan leült az árnyékba egy könyvvel, amíg Faith gyomlált, a kertésszel beszélgetett, és egyszerűen élvezte a hús, de szép időt. Virágokról még szó sem volt odakint a

szabadban, de már minden kezdett rügyezni.

Faith engedte, hogy nyugalom töltse el, és próbált megfélekedni a találkozásról Rothford hercegével egy másik kertben. Meg kellett bíznia a férfi önuralmában, mert ez az állás tökéletes volt számára. Úgy érezte, Lady Duncannek szüksége van rá.

Azt, hogy a férfi miért érintette meg a haját – miért változtatta meg a viszonyukat –, nem akarta tudni.

Lady Sophia csatlakozott hozzájuk, az unokahúgával együtt. Frances megszeppenten közelített Faithhez, mint aki attól fél, leleplezi az éjszakai kiruccanását. Faith csak rámosolygott, és a kezébe nyomott egy kis ásót.

– Segít gyomlálni?

Frances észrevette a kertészt, csodálkozó pillantást vetett Faithre, de végül hagyta, hogy megmutassa neki, melyek a gyomok a sarjadó növények közül. Lady Sophia leült a nagynénje mellé, és csendesen beszélgettek.

Miután már vagy húsz perce buzgón követte Faith példáját, Frances tétován megszólalt:

– Mi történt a ruhájával?

– Összesároztam magam? – nevetett Faith.

– Nem. Gyűrött, és olyan, mintha túl nagy lenne.

Faith színpadiasan körülnézett, és lehalkította a hangját.

– Ne árulja el senkinek, kérem, de a komornám még gyakorlatlan, sokat kell tanulnia, de nem akarom megbántani.

– Anyám nem túrné.

– Az édesanyja előkelő hölgy. Én nem vagyok az.

– Sophia nénit is megkérdeztem, és azt mondta, nem

szabad megsértenünk azokat, akik nem olyan szerencsések, mint mi. Nem mindenki engedhet meg magának szép új ruhákat.

Faith elfojtott egy mosolyt.

– Ez bizony igaz. Akár Londonban, akár vidéken, biztosan észrevette már, hogy az emberek különféle ruhákban járnak.

Frances komolyan bólogatott.

– Most megsértettem?

– Egyáltalán nem! – mosolygott Faith, és megpaskolta a kislány vállát. – Csupán egy őszinte kérdést tett fel.

– A... a komornája a frizurázásban is gyakorlatlan?

Faith hangosan fölnevetett, és végre Frances is félénken elmosolyodott.

Egy idő után hagyta, hogy a kislány nélküle folytassa a munkát, és bement a házba, hogy limonádét és süteményt hozzon a hölgyeknek. Frances is harapott belőle, aztán egykettőre ismét a földön térdelt.

Faith összerezzen, és Lady Sophiára nézett:

– Nem lesz mérges az anyja, amiért összemaszatolja magát?

– De, valószínűleg, ám én hoztam le a kertbe, úgyhogy ne aggódjon miatta. Láttam, élénk társalgást folytattak.

– Nos... Lady Frances aggódik a gyakorlatlan komornám miatt. – Faith a ruhájára mutatott.

– Megértem. Ellen több mint három éve van nálunk, nem gondoltam volna...

– Kérem, Lady Sophia, ne izgassa magát miatta! Lehet, hogy nem úgy látszik, de jó úton haladunk.

– Ha nem engedi, hogy beszéljek Ellennel vagy Mrs. Mor-

tonnal, akkor hadd javasoljak más megoldást: szeretném, ha elfogadna tőlem néhány ruhát.

Faith meglepetten összevonta a szemöldökét.

– Ó, nem, Lady Sophia, az nem lehetséges...

– A régebbiek közül, ha ez megnyugtató. Anyám neheztelne, ha az újaktól megválnék.

– Lady Sophia, az alkalmazottjuk vagyok. Nem lenne ildomos...

– Ragaszkodom hozzá – paskolta meg a kezét a fiatal nő. – És mielőtt valami rosszra gondol, nem arról van szó, hogy engem vagy bárki mást a családból zavarna a megjelenése. Egyszerűen olyan szerencsés vagyok, hogy van egy bátyám, aki elvárja, hogy jóval többet költsek magamra, mint ami szükséges.

– Elvárja? – kérdezte Faith hitetlenkedve.

– Na, mintha a kisasszonyt úgy kellene elrángatni a szabóhoz – kuncogott Lady Duncan.

Faith a grófnéra nézett.

– Ön szerint elfogadhatok ilyen ajándékot?

– Örömmel látnám csinosabb ruhákban, Faith. Ön szép, fiatal teremtés, és ezt nem kell elrejtene.

De, igen – gondolta Faith, és a holdfényes üvegházra gondolt, meg arra, hogyan kalapált a szíve a bordái mögött, amikor a herceg csupáncsak megérintette az arcát. Valami baj van vele, hogy ilyen könnyen leveszik a lábáról a férfiak.

Kisvártatva megjelent Frances nevelőnője, és bekísérte a kislányt. Faith arra számított, hogy a hölgyek ráunnak a kertre, de azok nem mozdultak. Lady Sophia gondolataiba

merült, Lady Duncan pedig úgy látszott, várja, mit fog mondani az unokahúga.

Amikor nem mondott semmit, Lady Duncan végül elővette a monokliját, és azon keresztül vette szemügyre.

– Úgy vettem észre tegnap, nem nagyon örültél a találkozásnak Mr. Percyvel.

Két vörös folt jelent meg Lady Sophia orcáin, de továbbra sem szólt semmit.

– Az a fiatalember tökéletesen tisztában van a társaságban elfoglalt helyével – folytatta Lady Duncan gyöngéden. – Szerinted ezek a dolgok nem számítanak, mert a te helyzetekben sosem kellett ezzel a nehézséggel szembesülnöd.

– Nemesember, már az apja is az volt! – fakadt ki Lady Sophia hevesen.

Faith megdöbbsent, milyen indulatok forrnak a kedves, nyugodt felszín alatt.

Lady Sophia bocsánatkérő pillantást küldött felé.

– Elnézést, de... annyira bosszantó a hozzáállása és a viselkedése! Engem nem érdekel, hogy csupán egy tiszteletes, de őt annál inkább.

– És igaza is van, kedvesem. Anyád nem azt várja tőled, hogy egy ilyen emberhez menj férjhez.

– Reméltem, hogy Adam hazatéréssel megváltoznak a dolgok. Ő nem fog akaratom ellenére hozzákényszeríteni senkihez.

Tényleg? Faitht túlságosan is érdekelte, mit tenne a herceg.

– Senki nem kényszerít semmire! – korholta a grófné Lady Sophiát. – Még anyád sem. A bátyádat az érdekli, hogy boldog

legyél, nem pedig az, hogy milyen vagyont hoz a házasságba a jövendőbelid. Szerencsésnek érezheted magad, mert a legtöbb férfi máshogy gondolkodik.

– Tudom! Mr. Percy is közéjük tartozik. – Lady Sophia a combjára csapott az öklével. – Olyan dühítő!

– Beszéltetek házasságról? – tudakolta Lady Duncan láthatóan meglepetten.

– Még arra sem hajlandó, természetesen. Ahhoz túlságosan büszke. De értésemre adta, úgy érzi, rangban alattam állóként legfeljebb barátom lehet. Hát az semmit sem számít, én mit akarok?

Lady Sophia könnyörgő tekintetet vetett Faithre, aki meglepődött, hogy őt is bevonják ebbe a családi ügybe.

– Természetesen fontos, hogy mit szeretne – kezdte óvatosan –, de ha Mr. Percynek ennyire határozott véleménye van, akkor lehet, hogy azt nehéz lesz megváltoztatni.

– De nem lehetetlen? – kapott a szón reménykedve Lady Sophia.

Faith segítségkérően nézett Lady Duncanra, ám az csak intett a kezével.

– Nem tudom, kisasszony – mondta végül. – De hát nem olyanok a férfiak is, mint mi, nők? Vannak, akiket meg lehet győzni, mások makacsul ragaszkodnak a nézeteikhez.

Lady Sophia percekig némán ült, a teáját kortyolgatta.

– Hát jó – szólalt meg végül. – Bízunk benne, hogy Mr. Percyt meg lehet győzni.

– Rá akarod beszélni, hogy kérje meg a kezedet? – kérdezte Lady Duncan, és szemöldöke a turbánjáig kúszott.

– Szó sincs róla. De rá fogom ébresztetni, hogy szüksége van rám.

– És miként akarja ezt elérni? – Faith igyekezett leplezni a kétkedését. – Mert ha ő nem keresi fel önt...

– Ó, nem kell, hogy fölkeressen. Épp eleget találkozunk, amikor a városban van. És legközelebb azt fogja látni, hogy egy másik férfit tüntetek ki a figyelmemmel. Talán a féltékenység legyőzi a nevetséges osztályöntudatát.

– És az a másik, akit kitüntetsz a figyelmeddel? – vetette ellen Lady Duncan összevont szemöldökkel. – Nem gondoltad ezt át eléggé.

– Ó, ne aggódj! Majd beszélek Lord Shenstone-nal. Jól megértjük egymást. Benne lesz egy ilyen csínyben.

Faith nem tartotta jó ötletnek, hogy a nyilvánosság előtt egy másik férfi iránt mutasson érdeklődést, főleg nem egy olyan fásult alak iránt, amilyenek Lord Shenstone tűnt, de hát nem az ő dolga volt, hogy Lady Sophia fölött ítélkezzék. Soha nem ítélkezne senki fölött.

Arra számított, hogy Lady Duncan tiltakozni fog, ám az idős hölgy csupán félrebillentette a fejét.

– Gondold ezt át alaposan, kedvesem – mondta szelíden. – Biztos nem szeretnél olyasmit tenni, amivel megbántod a családot. Vagy magadat.

– Senkit nem fogok megbántani – erősködött Sophia. – Miért bántanám meg a bátyámat, aki nem hajlandó beszélni velem arról, mit élt át az elmúlt években?

Nem volt kérdés, ki bánt meg kit a testvérek közül.

A fiatal nő ismét Faithhez fordult:

– Az ön fivére is katona volt. Mesélt róla önnek?

Faith meglepődött, milyen erővel rohanja meg a bánat és a csalódottság. Lady Duncan szeme elkerekedett a sajnálkozástól, és Lady Sophia felhördült:

– Istenem! El sem hiszem, hogy ezt kérdeztem, Miss Cooper! Kérem, bocsásson meg!

– Kérem, nincs mit megbocsátani. Őszinte kérdés volt. Az az igazság, hogy a bátyámmal nem álltunk túlságosan közel egymáshoz, és levelet sem sokat írt Indiából. Így hát azt kell mondanom: nem, nem beszélt meg velem semmi fontosat.

– De lehet, hogy ha hazatért volna, akkor megbeszéli.

– Nem hiszem, viszont a testvérem nem is volt olyan, mint az ön bátyja. Nem érdekelte a véleményem. Azt viszont tudom, hogy némely férfiak azért nem beszélnek a tragikus emlékeikről, mert félnek, hogy fájdalmat okoznak a szeretteiknek.

– Tudom. Ezzel biztatom magam... de szerintem önmagának árt azzal, hogy magába fojt mindent.

Erre nem volt mit mondani. Faith ismerte a titkait, ismerte a bűntudatát, tudta, miért nem beszél róla. Furcsa érzés volt, hogy többet tud a férfiről, mint a testvére.

Túl sokat tudott Rothford hercegéről. Csak remélni merte, hogy ez nem rontja meg a viszonyát a család többi tagjával.

10. fejezet

Két nappal később a hercegné vacsorát adott, az elsőt, amióta Faith a palotában élt, és kénytelen volt Lady Sophia egyik ruháját felvenni, ha már a fiatal nő fáradságot nem kímélve gyorsan átalakíttatott párat neki.

Csak bámult az egész alakos tükörbe a szobájában, és jószérivel meztelennek érezte magát. Ó, nem arról volt szó, hogy a kivágás kacér lett volna, vagy a pávakék damaszt feltűnő – ám már több mint egy éve soha nem mutatott meg ennyit magából. Hozzászokott az alsószoknyák rétegeihez, amik elrejtették a derekát, a régimódi, terjedelmes formákhoz, amik elfedték, mint a páncél. Lady Sophia „rég” ruhája egy vagy két szezonnal korábbról lehetett, és rásimult a modernebb, könnyebb fűzőre, amelyet szintén Sophiától kapott. A fiatal nő el volt ragadtatva az eredménytől, még a saját komornáját is átküldte, hogy csinálja meg Faith haját Ellen okulására. Csak Faith nem tudott lelkesedni.

Nem akarta, hogy a herceg így lássa, hogy azt higgye, neki csinósította ki magát, azok után, ahogy megérintette. Kerülte a férfit, és megkönnyebbülten tapasztalta, hogy ő is kerüli őt.

Végül nem halogathatta tovább, lement a szalonba, hogy a többiekkel együtt várja a vacsoravendégek érkezését. Lady Sophia összecsapta a két kezét, amikor megpillantotta, és Faith legszívesebben visszafordult volna az ajtóból, csak ne keltsen feltűnést.

– Ó, jöjjön ide, Miss Cooper! – kiáltott Lady Sophia. – Tudtam, hogy remekül fog állni önnek ez a ruha.

A hercegné futó pillantást vetett rá, aztán a szokásos nyájas közönnyel elfordult. Még csak sértőnek sem lehetett tartani, mert a gyerekeit kivéve mindenkivel így bánt.

– Frances is örülne, ha látná – folytatta Lady Sophia. – Föl-szaladhatna hozzá, hogy megmutassa magát.

– Tessék? – szólt közbe hűvösen Lady Tunbridge, és végigmérte Faitht. – A lányomat nem fogjuk késő este megzavarni egy kicicomázott társalkodónő miatt. Meg kell tanulnia, hogy a kellő udvarias távolságtartással kezelje a szolgálkat.

– Faith nem szolgál, Marian – jelentette ki Lady Duncan ingerülten. – És nem az ő ötlete volt, nem igaz?

Faith legszívesebben elmenekült volna a szalonból. Nem szerette felhívni magára a figyelmet. Az ajtóban álldogált, azon tűnődött, hogyan menthetné ki magát a vacsoráról. Majdnem azt kívánta, bárcsak Adelia alsóneműjét mosná Warburtonéknél.

– Jó estét, hölgyeim – szólalt meg mögötte a herceg.

Faith megdermedt, hátranézett a válla fölött. Túlságosan közel volt hozzá a férfi, magas és széles vállú, és ő csupasznak érezte magát a divatos ruhában. Amilyen öntelt, még azt hiszi, az ő kedvéért öltözött ki. Ha átnéz a válla fölött, lehet, hogy belelát a...

Gyorsan oldalra lépett, hogy beengedje, és bár a férfi vetett rá egy pillantást, csupán biccentett felé, miközben odament az anyjához, hogy csókot leheljen az arcára üdvözlés gyanánt.

Faith remegve kifújta a levegőt, és szeretett volna elbújni egy sarokban. Ám mintegy végszóra, szállingózni kezdtek a vendégek, többek között Lord Shenstone. Láta, ahogy Lady Sophia végigméri, és már készül bevonni botrányos tervébe, amellyel féltékenyén teszik Mr. Percyt. Csupán a barátnője, Lady Emmeline érkezése terelte el a figyelmét.

A vacsora kellemes volt, és a mellette ülő férfiak tiszteletteljesebben bántak Faithszel, mint a legutóbbi vacsorán az ormótlan ruhájában. Noha a hercegné gondoskodott róla, hogy mindenki tudja, milyen pozíciót tölt be Lady Duncan mellett, udvarias érdeklődéssel társalogtak vele, és Faith igyekezett megnyugodni.

A herceg egyszer vagy kétszer felé nézett, ám a jelek szerint mestere volt, hogy közömbösséget színleljen. Vagy *tényleg* közömbös volt. Faith egyértelműen értésére adta, hogy ne közeledjék hozzá – talán nem volt hozzászokva az efféle elutasításhoz, és kihunyta az érdeklődése. Úgy volt, ahogy lennie kellett, Faith gyomra mégis összeszorult az idegességtől és a csalódottságtól – amiért borzasztóan haragudott magára.

Amikor vacsora után az urak csatlakoztak a hölgyekhez a szalonban, Lady Duncan és a barátnői közelében foglalt helyet, biztonságosan félreeső helyen. Nézte, ahogy Lady Sophia fesztelenül mozog a férfiak között, tréfálkozik, nevet, és mindezt a kacérkodás árnyéka nélkül. Faith irigyelte a tehetségét, amivel megtalálta a hangot mindenkivel. Lady Emmeline, a hercegné segítségével Rothford közelében maradt. Elragadóan nézett ki a rózsaszín selyemruhájában,

arcán boldog, ha nem egyenesen rajongó kifejezéssel.

De volt egy úr, Lord Fillingham, akinek a társaságát még Lady Sophia sem tudta élvezni. Mértéktelenül ivott, túl hangos megjegyzéseket tett olyan dolgokra, amelyekre nem kellett volna, és elkezdte azzal nyaggatni a herceget, hogy milyen sokat fejlődött a vívás terén a hadseregben.

– Shenstone azt mondja, folyton legyőzi – hőzöngött, és sötét haja ziláltan hullott homlokába. – Amit persze, nem csodálok, lévén Shenstone nem túlzottan jártas a vívásban.

Lord Shenstone Lady Sophiával beszélgetett, de ezt hallva átnézett a fiatal nő válla fölött.

– Még sosem volt szerencsénk vívni egymással, Fillingham – szólt gúnyosan. – Elkésérít, hogy ilyen gyorsan lebecsül.

Lord Fillingham elengedte a füle mellett.

– Rajta, Rothford, halljuk, milyen hőstetteket vitt véghez a kardjával?

– Lovas katona vagyok, Fillingham – felelt a herceg hűvösen –, nem szükséges beszámolnom a tetteimről. Viszont talán ideje lenne a kocsijáért küldetni.

Az emberek sugdolózva nézték őket.

– A kocsimért? – hadonászott Fillingham. – Miért, fiatal még az éjszaka, nem? Szerintem csak el akarja terelni a figyelmet a kihívásról.

– Miért, ez kihívás akart lenni? – A herceg ajka fagyos mosolyra húzódott.

Faith látta, hogy Lady Duncan a botjára támaszkodva föláll, mint aki neki akar rontani az unokaöccse ellenfelének. Faith odasietett hozzá.

– Talán hagynia kellene, hogy a herceg elintézzze, asszonyom – mondta neki halkán.

– Így igaz – pördült feléjük Fillingham –, majd a herceg elintézi. – A válla fölött visszaszólt: – Ezt vegye kihívásnak, kegyelmes uram! Mérjük össze a tudásunkat!

– Akkor jöjjön el holnap a vívóterembe! Ott megvan a szükséges felszerelés és hely a küzdelemhez, nem igaz?

– Nem, nem holnap, most. Az ilyesmi feldob egy unalmas vacsorát, nem igaz, Miss... hogy is hívják?

Faith mély lélegzetet vett.

– Miss Cooper.

– A hordógyártó Cooperek ivadéka? – nevetett a saját tréfáján Fillingham.

Faith hallotta, hogy Lady Duncan mérgesen levegő után kap, de a karjára tette a kezét.

– Igen könnyen meglehet, hogy az őseim hordókat készítettek, uram. De előbbre jutottak, és nemesek lettek, és én büszke vagyok a nevemre.

Hirtelen ott állt a herceg, közte és Lord Fillingham között, mintha az legalábbis fizikailag fenyegette, és nem csupán sértegette volna.

– Rendben van, elfogadom a kihívást – mondta kedélyesnek tűnő, valójában kemény hangon. – Rajta, tekerjük fel a szőnyeget, és kezdődjék a bemutató!

Faith kinyitotta a száját, hogy megállítsa, de hirtelen belátta, hogy nincs semmilyen hatalma fölötte, és semmi szükség fölhívni az emberek figyelmét arra, hogy az őt ért sértést torolja meg. Jelentéktelen fricska volt, tudomást se

kellett volna vennie róla. Most aztán a család tagjai megrökönyödve bámultak rá, és Lady Sophia zavartan pillantott Faithre.

A férfiak jókedvűen beszélgetve kibújtak a kabátjukból, hogy nekilássanak félretolni a bútorokat, és feltekerjék a szőnyegeket. A herceg visszatért valahonnan két vívótőrrel, amiket Fillingham elé tartott.

– Válasszon, uram, jóllehet, ön a kihívó.

– És én élek a lehetőséggel, Rothford. – Elvette az egyiket, és megsuhogtatta a levegőben, hogy Lord Shenstone hátrább lépett. – Hah, látom, már ott a végén a gomb. Nem vállal kockázatot.

– Hölgyek is vannak körülöttünk – felelt a herceg nyájasan.

– Esetleg zavarná őket a vére látványa.

Lord Fillingham csak nevetett.

– Ki akar a segédem lenni?

– Ez nem párbaj – vetette ellen Lord Shenstone összevont szemöldökkel. A hercegre nézett: – Biztos, hogy ez jó ötlet? Lehet, hogy túl sokat ivott.

– Nem – felelt a herceg, miközben levette a kabátját, visszafojtott kuncogást váltva ki a hölgyekből. – Láttam már részegen. Nem, azóta célozgat erre, hogy visszatértem, és ma este átlépett egy határt. Ha ekkora nyilvánosság előtt akar megszégyenülni, megteszem neki a szívességet.

Futó pillantást vetett Faithre, aki viszont megborzongott tőle. Ha Fillingham nem ejti el azt az ostoba kis sértést, a herceg sosem fogadta volna el a kihívást, ebben biztos volt. Hova gondol, hogy így felhívja őrá a figyelmet?

– Ó, ez jó móka lesz – dörzsölte össze a kezét vidáman Lady Duncan.

Faithnek szinte leesett az álla.

– Móka? Megsebesülhet valaki!

– Ugyan, az unokaöcsém nem fogja hagyni.

Nos, Lady Duncan bizonyára tisztában volt a herceg képességeivel, de Faith azért aggódott. Az idős hölgy mellett maradt, aki alig bírt nyugton állni izgalmában.

Aztán a két férfi kilépett a parkett közepére, és szembefordult egymással. Lord Fillingham vigyorgott, és a herceg ajka körül is halvány, magabiztos mosoly játszadozott. Mindketten fölemelték a kardjukat, és hátrább léptek.

– Nem kellene valami védőöltözetet viselniük? – motyogott Faith.

– Gomb van a török hegyén, látja?

De a pengék élesek, nem igaz? Ám ezt nem mondhatta ki. Nem árulhatta el, hogy aggódik a hercegért.

És rövidesen kiderült, hogy fölösleges az aggodalom. Magabiztosan fogadta Fillingham kardját, hárított minden támadást, még félre is ugrott egyszer a nézők nagy lelkesedésére. Csattogott az acél, és rövidesen Fillingham volt az, aki hátrálni kényszerült, végig a termen, míg föl nem ütközött a zongorán.

Ekkor a herceg visszalépett, és megvárta, hogy ellenfele összeszedje magát. Ez láthatóan feldühítette Fillinghamet, mert vagdalkozva rárontott, ám Rothford könnyedén oldalra lépett, majd a karjánál fogva elkapta, amikor a nagy lendülettől Fillingham majdnem a nézők közé zuhant.

Hátrafesztette a karját, és csendesen sűgott valamit a fűlébe.

Lord Fillingham bólíntott, és amikor a herceg elengedte, leeresztve tartotta a kardját, és színpadiasan meghajolt.

– Ön nyert, kegyelmes uram. Nem tagadhatom, hogy mestere a kardnak.

A herceg bólíntott, és kinyűjtotta a kezét a kardért. Lord Fillingham a markolatát nyűjtotta felé. Amikor a házigazda kivitte a fegyvereket, Fillingham vigyort erőltetett az arcára, és körülézett.

– Jó kis móka volt, nem igaz? Gyertek, fiúk, rakjuk rendbe a hercegné szalonját!

Vezényletével a férfiak helyűkre rakták a szűnyegetek és a bútorokat, ám a többi vendég nem maradt sokáig. Sajnálkozó pillantásokkal méregették Fillinghamet, miközben kettesével, négyesével távoztak, hogy szétvigyék a legűjabb kis botrány hírét. Faith nézte, ahogy a herceg több vendéggel is beszél, többek között Lady Emmelinnel, aki elfűlva méltatta ügyességét, és eskűdözött, hogy sosem látott még két férfit harcolni.

– Ez nem harc volt – felelt a herceg kurtán. – Az igazi harc sokkal nyersebb, elkeseredettebb és véresebb.

Lady Duncan az utolsók között hagyta el a szobát. Űgy tűnt, szeretné megvigasztalni az unokaöccsét, habár nem igazán értette a rossz kedve okát.

– Semmi rosszat nem tettél, Adam – nyugtatta meg. – Meglecktűztetted ezt a fajankót, aki nem értett a szóból.

A herceg nem szűlt semmit, csak futó pillantást vetett

Faithre, aki pontosan tudta, hogy az egész miatta volt.

Fölkísérte Lady Duncant a szobájába, amikor az idős hölgy észbe kapott:

– Kutyafáját, a szalonban felejtettem a hímzésemet! Fölhozza nekem, kedvesem, és leteszi ide, az asztalra a szobám előtt? Szerintem én most azonnal beesem az ágyba. Ennyi izgalom!

Mire Faith visszament a szalonba, már csak a herceg volt ott egyedül. Egyik kezében egy pohár itallal állt a kandalló előtt, és a lángokat bámulta.

Fölnézett.

– Itt felejtett valamit?

Faith bólintott, és végigjárta a kereveteket és székeket, míg megtalálta és fölmutatta a hímzést.

Rothford nagyot kortyolt az italából, és ismét a tűz felé fordult. Faith nem tudta rászánni magát, hogy távozzék.

– Kegyelmes uram... jól van?

A férfi bólintott, fölnézett, és azután megtette, amit egész este nem: komótosan, mégis merészen végigjáratta szemét a ruháján. Faith levegő után kapott. Forróság öntötte el, hirtelen túl szűknek érezte a fűzőjét.

– Korábban nem mondhattam, de nagyon csinos ebben a ruhában.

– A hűgától kaptam ajándékba. Esküszöm, nem én választottam, ő ragaszkodott hozzá...

– Jól tette. Új ruhákra volt szüksége, és az eredmény lenyűgöző.

– Nem akarok lenyűgözően kinézni! – szegte fel az állát

Faith.

– Tudom. De azokban az ormótlan göncökben is lenyűgöző volt.

Megadóan mondta, szenvedély nélkül, és Faith majdnem elnézte neki. De csak majdnem.

A nyitott ajtóra nézett, aztán közelebb lépett a férfihoz.

– Ne beszéljen így! – mondta halkán.

A herceg állkapcsa megfeszült.

– Igaza van, tudom.

Faith az ajtó felé fordult.

– Miért töltött a húgom annyi időt Shenstone-nal? Nem hozzá való.

Faith habozott, nem akarta elárulni Lady Sophiát.

– Ő tudja. De szerintem terveik vannak.

A herceg sóhajtott, és töltött még egy italt, habár nem látszott részegnek.

– Örülök, hogy figyel a húgára – mondta Faith lassan. – Ha nem veszi rossz néven, hogy beleavatkozom...

A férfi kesernyésen nevetett.

Faith összevonta a szemöldökét.

– Jobban tenné, ha megosztana veled dolgokat. Lady Sophiát bántja, hogy nem beszél neki a hadseregben töltött időről.

– Beszélne neki az én helyemben?

– Lehet, hogy igen. Talán segít, ha megosztja valakivel.

– Már megosztottam.

Faith megdermedt.

– Ha énrám gondol, az nem ugyanaz.

– Meg a nagynénémre.

– Akkor talán Lady Sophia úgy érzi, hogy őbenne nem bízik, márpedig ön az egyetlen megmaradt testvére.

Rothford bólintott.

– Értem, mit akar mondani. Gondolkodom rajta. Jó éjt!

Amikor rádöbbsent, hogy maradni szeretne, megvigasztalni a férfit, Faith sarkon fordult, és elmenekült. Az emeleten letette Lady Duncan hímzését az asztalra, ahogy kérte, aztán sietve bement a saját szobájába, és az ajtónak vetette a hátát.

Legnagyobb meglepetésére a kályha előtti székből Ellen állt föl.

Faith összerezte, aztán fölsóhajtott:

– Ó, Ellen. – Sosem volt saját komornája, és a lány jelenléte mindig meghökkentette.

– Nem tudja egyedül levenni azt a ruhát.

– Igaz. Örülök, hogy te gondoltál rá, mert én nem.

Miután a fűző zsinórját is meglazította, és végre mély levegőt tudott venni, hálásan aludni küldte Ellent, aztán befejezte a vetkőzést, és fölvette a hálóingét. Egy magányos lámpa fényénél némán lebontotta a haját, és lassan kifésülte, miközben önmagát nézte a tükörben.

Miféle nővé kezd válni? Ez az ember, aki kényszerítette, hogy állást vállaljon a házában, aki felelősnek tartja magát a fivére haláláért, aki miatt az egész élete megváltozott az utóbbi években – ez az ember tölti ki minden gondolatát! És nem akárhogy, férfiként gondol rá, az érintésére vágyik, arra, hogy a száján, a keblén érezze a száját.

Felnyögött, és remegő kezébe temette az arcát. Kéjsóvár – ezt eddig sosem vallotta be magának. Mindig vénlányként

gondolt magára, amióta hagyta, hogy Timothy Gilpin elvegye a szüzességét. Már akkor is hazudott magának.

Miközben a herceg gyakorlatilag kiállt érte, megtorolta az őt ért jelentéktelen sértést, megbűvölve nézte teste kecses mozgását, izmai játékát az ing alatt. A férfi sem volt képes uralkodni a haragján, talán ifjonti vadsága ébredt fel benne.

Meglehet, hogy ez a vadság vonzza, mert a maga módján Faith is vad volt. El kellene mennie, most azonnal, egyszerűen eltűnni, egyszer s mindenkorra szakítani a herceggel és a saját bujaságával.

Csak hogy nem teheti. Az anyjának nincs más támasza.

Ámbár ez lehet, hogy túlságosan is kényelmes kifogás, gondolta keserűen, kimerülten.

11. fejezet

Adam nem csatlakozott a többiekhez a reggelizőszobában, inkább visszavonult a dolgozószobájába, amelynek függőleges osztású ablakai a kertre néztek. Nem vágyott másra, csak kávéra, hogy kitisztuljon sajtó feje. Túl sokat ivott, miután a többiek lefeküdtek. Ködösek voltak az emlékei – ó, arra emlékezett jól, hogy megvívott Fillinghammel, mint egy bolond. Játszva ellent tudott állni a kötekedésnek, amíg el nem kezdte sértegetni Faitht.

Adam összerándult, és megdörzsölte sajtó szemét. Vajon ki vette észre *ezt* a hibát? Faith biztosan. Emlékezett rá, hogy később beszéltek, emlékezett aggodalmas tekintetére, és azt kívánta, bár ne látta volna. Alig bírta megállni, hogy ne menjen oda hozzá, hogy ne ígérje meg neki, hogy soha többé nem bánthatja senki, nem engedi.

Ám tisztában volt vele, hogy pont ezzel bánthaná meg. Már épp elég fájdalmat okozott neki. Talán a csodálata is érzékenyen érintette, amikor megmondta neki, hogy nagyon csinos.

Halkan kopogtattak az ajtót.

– Szabad!

Seabrook lépett be, hozott valamit a kezében.

– Ezt a személyzeti bejárathoz hozták önnek, kegyelmes uram.

– A személyzeti bejárathoz? – vonta össze a szemöldökét

Adam. – Ez furcsa.

Seabrook egy meghajlás kíséretében átnyújtotta a küldeményt, majd távozott. Adam összeráncolt homlokkal nézte az egyszerű, durva papírt, amit alaktalan viaszpaca fogott össze. Föltörte, és aztán csak pislogva nézte a gyerekes macskakaparást:

Faith elragadó. Le se tudod venni róla a szemed. De figyellek!

Döbbsenten és értetlenül elolvasta újra, és zavaros érzelmei haraggal bővültek. Mi az ördög ez? Valaki kémkedik utána, meg akarja félemlíteni.

Valaki észrevette az érdeklődését. Talán azt lesik, hogy visszatér a régi életmódjához?

Ökölbe szorult a keze a papíron, szeretne volna gombóccá gyúrní. De mire lenne az jó?

Csengetett Seabrooknak, és megkérte, hogy küldje be a szakácsot, egy nagy, testes embert, aki láthatóan élvezetét lelte a saját főztjében.

– Kegyelmes uram – hajolt meg a szakács.

– Köszönöm, hogy idefáradt. Tudja, ki hozta ezt a levelet? – emelte fel Adam a szóban forgó üzenetet.

– Egy nyeszlett kis kölyök, uram. Furcsállottam a dolgot, és ki akartam faggatni, de elszaladt.

– Köszönöm. Ha megisméltődne, kérem, tartsa ott a gyereket, és értesítsen engem. Most elmehet.

Seabrook még ott maradt. Csupán enyhe homlokráncolás jelezte aggodalmát.

– Segíthetek valamiképp, kegyelmes uram?

– Nem, de jólesik, hogy följánlotta.

Seabrook magára hagyta Adamet a gondolataival. Faithnek természetesen nem szól a levélről. Azonnal felmondana, még akkor is, ha ez azt jelentené, hogy az utcára kerül.

És mit mondana el? Valaki, aki ismeri, ijesztgetni akarja. Mindazonáltal jó figyelmeztetés. A nyilvánosság előtt úgy kell kezelnie Faitht, mint a nagynénje társalkodónőjét – minden mást kerülnie kell! Eddig azt hitte, sikerül meggyőzően színlelnie a közömböst, de talán tévedett. A levél az anyja által adott vacsora után érkezett, ám minden jelenlevőt ismert, és nem tudta elképzelni egyikükről sem. Talán egy távolabbi ismerős látta, amikor Faithszel beszélt a Hyde parkban? Vagy amikor összefutott a hölgyekkel a Regent Streeten? Vagy amikor elcsípte a folyosón Randolphéknál, és megpróbálta rábeszélni, hogy fogadjon el egy állást náluk? Túl sokszor fordult elő, hogy a viselkedése megkérdőjelezhető volt.

De ki az ördögöt érdekel, ha flörtöl egy alkalmazottjával? Sok főrangú ennél rosszabbat is elkövet, és nem szenved a következményektől. A nők persze mindig szenvednek, de ő sosem engedi meg, hogy Faith ilyen botrányba keveredjen. Sokkal óvatosabbnak kell lennie, ha legközelebb nyilvános helyen találkoznak.

Ugyanaznap reggel Faith az előcsarnokban állt, a sálját igazgatta, és megkötötte a kalapja szalagját, amikor a széles lépcsőn megjelent Lady Sophia.

- Megy valahová, Miss Cooper?
- Elintézek pár dolgot a nagynénjének. Tehetek valamit önért is?

– Nem, nem, de kedves öntől, hogy felajánlja. – Sophia leért a földszintre, és megállt a márványpadlón. – Nem bánná, ha önnel tartanék?

Faith pislogott, aztán elmosolyodott.

– Természetesen nem, örülök a társaságnak. De komolyan, ha szüksége van valamire, csak szóljon, nem gond.

– Nagyon kedves. Rögtön jövök, hozom a sálamat. – A lépcső felénél visszafordult: – Szólt, hogy álljon elő a hintó?

– Nem, arra gondoltam, sétálok, vagy bérkocsit fogadok.

– Badarság, bármikor igénybe veheti a hintókat. – A közelben álló fiatal inashoz fordult. – Hales, kérem, szóljon Tallisnek, hogy álljon elő egy kocsi!

– Igenis, asszonyom.

Nem egészen fél órával később már a hintóban ültek, amikor Lady Sophia belekarolt Faithbe.

– Nem muszáj ám ilyen hivatalosnak lennünk! Szólíts Sophiának!

Faith elmosolyodott.

– Örömmel.

Élvezte a barátságos, intelligens fiatal nő társaságát, ám nem volt benne biztos, hogy barátnők lehetnek a munkaadója egyik rokonával – a herceg húgával. De Sophia láthatóan igyekezett, és ezt értékelte.

Sophia elkomolyodott.

– Igazából nem véletlenül akartalak elkísérni. Szerettem volna négyszemközt beszélni veled. Tegnap... tegnap este visszamentem a szalonba, és hallottam, hogy a bátyámmal rólam beszéltek.

Faith megdermedt. Vajon melyik pontján érkezett annak a kárhozatos beszélgetésnek? Remélhetőleg nem az elején, amikor a herceg a „lenyűgöző” külsejéről beszélt! De Sophia nem látszott bosszúsnak vagy nyugtalannak.

– Csak... csak segíteni próbáltam – mondta végül. – Tudom, mennyire szeretnéd, hogy megossa veled a gondjait. Semmi közöm hozzá, tudom, csak... szóba került.

– Igen, eltereltem a szót a Lord Shenstone-nal kapcsolatos terveimről, és ezért hálás vagyok. Biztattad, hogy legyen őszinte velem. De... világossá vált, hogy veled már beszélt a háborúról, és ezt nem értettem.

Faith nem tudta, mit mondjon, hogyan védekezzen. Talán Sophia azt hiszi... kikezdett a herceggel?

– Kisasszony...

– Várj, hadd mondjam végig! És tegeződünk, emlékszel? – Sophia mosolya visszatért.

Faith próbált megnyugodni.

– Furcsállottam, hisz nem régóta ismeritek egymást. Aztán, ahogy a háborúról gondolkodtam, hirtelen ismerősnek tetszett a neved. Elővettem a leveleit, és valóban, szerepel bennük egy bizonyos Cooper őrmester. A bátyád?

Faith bizonytalanul bólintott.

– Tehát a testvéreink együtt szolgáltak – állapította meg Sophia elégedetten, mint akinek sikerült megfejteni egy rejtvényt. – Azt mondtad, a bátyád meghalt a háborúban... és te eljöttél megkeresni Adamet?

– Nem! Nem, Sophia. A bátyám nem sokat írt, azt sem tudtam, hogy együtt szolgált a herceggel. A kegyelmes úr...

keresett meg engem.

Sophia meglepettnek látszott.

– Csak segíteni akart – sietett kijelenteni Faith. – Bűntudata volt Mathias halála miatt. Mondtam neki, hogy nincs szükségem segítségre, de bevonta a nagynénédet, és én úgy fogadtam el az állást, hogy nem tudtam... – Nem fejezte be a mondatot. Azzal akarja bizonyítani a saját ártatlanságát, hogy gyanúba keveri a herceget?

– Ó, olyan bosszantó tud lenni, hogy mindig azt képzeled, ő mindent jobban tud – csóválta a fejét Sophia. – Nem emlékszem rá, hogy régebben, mielőtt elment Indiába, ilyen lett volna. De afelől biztos lehetsz, hogy engem nem fog rávenni egy olyan házasságra, ami szerinte megfelelő!

– Megpróbálta?

– Nos... nem, de azt szóvá teszi, ha olyasvalakivel lát, aki ellen kifogása van.

– Mr. Percyre gondolsz.

Sophia szeme összeszűkül.

– Pedig igazán nincs mit kifogásolnia, mert Mr. Percy mindig tisztelettudó távolságot tart, túlságosan is – tette hozzá némi keserűséggel. – De nem akartam újfent ezzel előhozakodni, csak elmondom, hogy Lord Shenstone beleegyezett, hogy úgy tesz, mintha udvarolna nekem, amikor Mr. Percy is látja.

Faith összevonta a szemöldökét.

– Nyilván jobban ismered a lordot, mint én, ha ennyire megbízol benne.

– Hát, nem éppen ilyen férjről álmodik minden lány, de

rangos, és nem gondolnám, hogy visszaélne a barátja hűgának szorult helyzetével. Jól mondtam? – nevette el magát Sophia.

Faith is mosolygott, örült, hogy Sophia nem nehezelt a csel miatt, amivel a pozícióját elnyerte. Egy papíráruboltnál kiszálltak a hintóból, aztán továbbmentek a könyvkereskedésbe és a szabóhoz, akitől elhozták a ruhát, amit Lady Duncan átalakíttatott.

Sophia vidáman csacsogott, integetett az ismerőseinek, mindenkinek bemutatta Faitht anélkül, hogy elmondta volna, milyen posztot tölt be a család mellett. Faith boldog és elégedett kellett volna legyen, ehelyett... mintha folyton hátra kellett volna néznie a válla fölött. Ez volt a második alkalom, hogy úgy érezte, figyelik – vagy követik? De senki gyanúsat nem látott, csak más járókelőket, akik vidáman vásárolgattak.

Talán csak az emberek kíváncsiak rá, arra, honnan ismeri Sopiát, és megbámulják, amikor elmegy mellettük. Biztosan erről van szó, mondta magának, és próbálta elhessegetni a rossz érzést, miközben folytatták a vásárlást.

Adam eltökélte, hogy nem fogja egy gyáva levél miatt idegesíteni magát. Vigyázni fog, hogy úgy kezelje Faitht, mint a nagynénje társalkodónőjét, hisz az is. Nem ábrándozik arról, hogy újból megérinti selymes bőrét, nem idézi fel, milyen volt belenézni ezüstszürke szemébe, és megfélekezni az egész világról, nem képzelel el szétnyíló ajka érintését és ízét...

Egek, nem szabad rá gondolnia!

Ám amikor következő este ismét vendégségbe mentek, rájött, hogy ideges, tekintete a szalont pásztázza, idegeneket keres, vagy valakit, aki kerüli a tekintetét. Faith Theodosia

néni mellett ült, ahogy az illett, és Adam próbálta nem észrevenni a ruháját, ami fedetlenül hagyta a vállát és a keble tövét. Faith bölcsen még csak felé sem nézett. A húga ellenben kíváncsi pillantásokkal méregette.

Minden vendéget ismert régről, de Shenstone-t kivéve egyikük sem volt közeli barátja fiatalkorában. Ki tudja, milyen emberek valójában? Megszállott leskelődők, vagy olyanok, akik egyszerűen élveznek egy jó kis botrányt?

Észrevette, hogy Lady Emmeline elszántan közeledik felé.

Megfordult, és gyorsan felkérte táncolni a hógát. Keringőt játszottak, és Sophia szinte repült a karjában, miközben a többi párt kerülgették.

– Lord Shenstone-nak ígértem ezt a táncot – jegyezte meg, bár nem látszott különösebben mérgesnek.

– Tud egy kicsit várni.

Ami azt illeti, Shenstone homlokát ráncolva nézte őket. Adam úgy irányította a lépteit, hogy Sophia szoknyája súrolja Shenstone lábát, aztán rávigyorgott a barátjára.

– Ó, gonosz vagy! – korholta a húga, de szája sarkában mosoly bujkált.

– Mesélj Lady Emmeline-ről!

– Érdekel? – Sophia arca földerült.

– Nem. Túlságosan jól emlékszem rá gyerekként, és a szememben az is maradt.

– Ó. – Sophia válla lehorgadt.

– Azt szeretnéd, hogy udvaroljak neki?

– Nem, ha te nem akarod. De persze ő azt reméli, hogy érzel iránta valamelyes vonzalmat.

– Azt látom – mondta Adam szárazon. – Mindent megteszek, hogy ne vezessem félre, de ha a finom célzásokból nem ért, kénytelen leszek direktebb lenni.

Sophia felsóhajtott.

– Akarod, hogy én...

– Nem. Megoldom. Csak biztosan tudni akartam, hogy nem képzelődöm.

– Nem képzelődsz.

Egy újabb kör után Adam megkérdezte:

– No, és van valami, amit tudnom kellene rólad és Shenstone-ról?

A húga kerülte a tekintetét.

– Semmi. Egyszerűen barátok vagyunk. Tudja, hogy szeretek táncolni, ezért felkér.

– Nem az ártatlan vidéki úriember mintaképe.

– Tudom – felelt Sophia huncut mosollyal. – Végtére is a barátod. A kalandjaitokon nőttem föl, amikről hallanom se lett volna szabad.

Adam színpadiasan megrándult.

– Megváltoztam! Egyenesen érettebb lettem!

– Azt látom.

Alig halkult el az utolsó ütem a szalonban, amikor megjelent mellettük Shenstone.

– Szabad egy táncra, Lady Sophia?

Sophia ragyogó mosollyal pukedlizett, és a lord felé nyújtotta kezét.

– Örömmel, uram, köszönöm.

– Utána keress meg, Shenstone! – mondta Adam. – Beszélni

akarok veled.

– Te is táncolni akarsz velem? – tudakolta Shenstone kaján vigyorral.

Adam megrázta a fejét, és odébb sétált. Alig tett két lépést, Emmeline bukkant fel előtte.

– Csak nem Sophia és Lord Shenstone azok ott, kegyelmes uram? – kérdezte, mintha nem látná.

– De igen.

– Milyen szerencsések! A francia négyes az egyik kedvencem.

Adam elfojtott egy sóhajt, és meghajolt:

– Megtisztel vele?

Emmeline csilingelő kis kacajt hallatott:

– Ó, enyém a megtiszteltetés, kegyelmes uram!

Ügyes táncpartner volt, nagyon kecses, de nem az, akivel Adam táncolni szeretett volna. Szemével megkereste Faitht. Változatlanul az idős hölgyek, a gardedámok és a társalkodónők közt üldögélt. Adam legszívesebben a fogát csikorgatta volna.

Nem kérheti föl táncolni, hozzá sem érhet!

Nem bízott magában – és valaki figyel.

– Ó, borzasztó meleg van, nem igaz? – pihegett Emmeline a szempilláit rebegtetve. – Talán jót tenne egy kis friss levegő.

Szinte félelmetesen tátongott a terasz a nyitott kétszárnyú ajtók mögött. Ha egyedül lett volna, Adam meghittnek, üdének és békésnek látta volna.

– Miért nem ül le? Hozok egy pohár limonádét.

– Limonádét? – hüledezett Emmeline. – Nem vagyok már

gyerek!

– Bocsásson meg. Itt egy szék. Máris jövök.

Így is tett, és bár kicselezték, Emmeline kegyes mosollyal elfogadta a pezsgőt. Adam rövidesen kimentette magát, és megkereste a kártyaszobát, ahol majdnem leverte a lábáról a füst.

Szinte azonnal meglátta Shenstone-t, aki megvetően dobta félre a lapjait, miközben partnerei nevettek. Adam intett neki a fejével, és Shenstone két pohár brandyvel jelent meg. Adam hálásan kortyolt bele.

– Szívességet kell kérnem tőled.

– Megmutassam a legújabb kártyabarlangot?

– Ne.

– Kár. – Shenstone kutatva nézte. – Bosszúsnak tűnsz.

– Az is vagyok. Ismered Sophia barátnőjét, Lady Emmeline-t?

Shenstone arcán mintha gyanakvó kifejezés suhant volna át, de Adam megnyugtatta magát, hogy téved.

– Megfontolatlan kedvében van ma este, és pezsgőt akart, nem limonádét. Muszáj kimennem egy kicsit a levegőre, mielőtt megfulladok a melegben meg a bűzben. Ha azt látod, hogy követni akar, megteszed, hogy megállítod? Átküldetek egy üveggel a legjobb portóimból.

Shenstone gondolkodás nélkül rávágta:

– Megteszem. A portóiért.

– Gondoltam, hogy megértesz.

– Most mész?

– Igen.

– Akkor csak utánad.

Adam összevont szemöldökkel nézett a barátjára, mert valahogy hűvösen csengtek a szavai, de Shenstone csak mosolygott, és a folyosó felé intett.

12. fejezet

Faith a biztonságot jelentő sarokban üldögélt, és békésen hallgatta Lady Duncan és a barátnői csevegését unokákról, jótekonyságról vagy az épp arra táncolók gyengéiről.

Végre kezdett megnyugodni, meggyőzte magát, hogy nem lehet semmi baj. Előzőleg a Chamberlin család nőtagjai változatos módon reagáltak Sophia régi ruhájára, amelyben Faith határozottan meztelennek érezte magát. Sophia csak nevetett, és azt mondta, ne aggódjék, nagyon is illedelmes az öltözéke némely ifjú hölgyéhez képest.

– Szabad egy táncra, Miss Cooper?

Megdermedt, azonnal felismerte a hangot. Timothy Gilpin állt előtte, sápadt arca megizzadt a füledt, zsúfolt szalonban. Igyekezett udvariasnak látszani, de csak feszélyezettség rítt le róla.

Lady Duncan oldalba bökte a könyökével.

– Menjen! – súgta izgatottan.

Mintha csak azt várta volna, hogy Faitht végre ilyen kitüntetés érje!

Fölállt, és kezét nyújtotta a férfinak.

– Köszönöm, Mr. Gilpin.

A népi tánc lehetővé tette, hogy pár szót váltson itt meg ott, és amikor ismét találkoztak, megjegyezte:

– Legutóbb azt sem akartad, hogy együtt lássanak bennünket. Most meg felkérsz táncolni?

– Itt van a feleségem – felelt Timothy erőltetett mosollyal –, és most azt a benyomást keltem, hogy foglalkozom szegény petrezselyemárusokkal. Ámbár ebben a ruhában nem hiszem, hogy sokáig petrezselymet árulnál.

Faith érezte, hogy arcába szökik a vér, és legszívesebben följebb cibálta volna a ruhaderekat.

– Örülök, hogy segíthettem jó benyomást kelteni a nejed előtt – mondta szárazon.

Elváltak útjaik a táncban, és megfordulva Faith azon kapta magát, hogy a herceg előtt hajbókol. Elkerekedett a szeme. Annyira lekötötte a figyelmét a férfi a múltjából, hogy észre sem vette azt, aki a jelenét tölti be.

– Kegyelmes uram – motyogta szemlesütve.

– Miss Cooper.

A tánc hamarosan visszavitte Timothyhoz.

– No, és miért olyan fontos, hogy jó benyomást kelts a feleséged szemében?

A férfi habozott.

– Sosem voltak titkaink egymás előtt, igaz?

– Nekem nem. De a jelek szerint te eltitkoltad az ismeretségünket a nejed előtt.

Timothy elkomorult, aztán újból mosolyt erőltetett az arcára.

– A házasság nem... olyan, amilyennek képzeltem. Viszont a jelek szerint neked jól megy sorod, egy herceg palotájában élsz. Ez újdonság, nem igaz?

– Nemrég kezdtem el dolgozni a nagynénje mellett – felelt Faith óvatosan. – El kell tartanom magamat. Erre mondod azt,

hogy jól megy sorom?

Timothy pillantása ismét a ruhára siklott.

– Nekem úgy tűnik. Néztelek ma este. Boldognak látszol.

– Lady Duncan figyelmes, nagyvonalú asszony, szívesen vagyok mellette. A család bőkezűen osztogatja a használt ruháit – tette hozzá sokatmondón –, elégedett vagyok.

– Örülök, hogy valaki az – mondta Timothy gúnyosan.

Gyerekként olyan sokat jelentettek egymásnak, gondolta Faith bánatosan. Nem örült, hogy most jóformán elkeseredettnek látja.

– Gyereketek van, Timothy?

– Nincs.

– Kívánom, hogy hamarosan legyen részetek gyermekáldásban, az bizonyára felvidítja az életedet és a házasságodat. Bármit megadnék, hogy én is... – Nem fejezte be a gondolatot. A jelek szerint még mindig túlságosan szabadon beszél Timothyval.

Amikor ismét eltávolodtak egymástól a táncban, a férfi áthatóan bámult rá, és Faith szinte megkönnyebbült, amint elfordulhatott – amíg meg nem látta Rothfordot. Ezúttal meg kellett fogniuk egymás kezét. Meleg és feszes volt a bőre, érdes tenyere és ujjbegyei a kemény fizikai munkára emlékeztettek, amit a hadseregben végzett. Elnézett Faith mellett, aki tudta, hogy Timothyt méregeti. De szerencsére nem kérdezett semmit.

Amikor véget ért a tánc, Timothy visszakísérte a helyére. Faith nézte, ahogy távolodik, és odamegy a nejehez. Emlékezett a nőre, aki nem sokkal korábban költözött a

falujukba, ám amikor Timothy érdeklődést mutatott iránta, Faith meg sem próbált barátkozni vele. Egyébként is, rövidesen oly drasztikusan megváltoztak a körülményei, hogy nem tudott részt venni a normális társasági életben.

Sophia huppant le mellé elfúlva a sok tánctól.

– Láttalak azzal az úrral. Milyen nagyszerű!

– Kedves volt tőle, igen. Te pedig Lord Shenstone-nal táncoltál.

– Színjáték az egész, bizisten! – hajolt közelebb Sophia. – Észrevettem, hogy Mr. Percy is figyelt bennünket, és esküdni mernék, hogy egyből lehervadt az arcáról a mosoly, amint elfordultam.

– Talán úgy véli, Lord Shenstone nem a... megfelelő partner számodra.

– Remélhetőleg hamarosan belátja, hogy számomra *egyedül ő* megfelelő!

– Biztos vagy benne? – kérdezte Faith óvatosan.

– Igen. – Sophia elkomolyodott. – Tavaly nyáron sok kellemes órát töltöttünk együtt vidéken, sétáltunk, ugyanazokon az estélyeken vettünk részt, és úgy általában, rengeteget beszélgettünk. Azt hittem... azt hittem, meg fogja kérni a kezem. Nagyon feldúlt, amikor mégsem tette. Haragudtam. És ezt ő is tudta. Burkoltan meg is kérdeztem tőle, mit akar, mire nyomatékosan kifejtette, milyen keveset tudna ő nyújtani egy ifjú hölgynek, főképp egy herceg lányának. Döntést hozott, amibe a jelek szerint nekem nincs beleszólásom.

– Derék, megfontolt embernek tűnik.

– Túlságosan is az! Mit érdekel engem, ha nincs pénze vagy rangja? Nekem annyi van, hogy több életre is elég lenne.

– Lehet, hogy ehhez túl büszke.

– És a büszkesége kedvéért boldogtalanná tesz mindkettőnket? – kérdezte Sophia keserűen. Aztán megköszörülte a torkát, és mosolyt erőltetett az arcára. – Elég ebből! El fogom érní, amit akarok, előbb-utóbb. Láttad, hogy az előbb Shenstone Emmeline-nel táncolt?

– Igen.

– És az előzményét is láttad? – Amikor Faith értetlenül nézett rá, Sophia folytatta. – Láttam, hogy a bátyám elővesz egy szivart, és egymagában elindul a terasz felé. Aztán megláttam, hogy Emmeline elindul felé, mint aki követni akarja, bele se gondolva, mi történne, ha az emberek meglátnák őket. Adam nem örülne, ha botrányba keveredne vele. Úgy tekint rá, mint hűgára, ő maga mondta nemrég. Szívűből szeretem Emmeline-t, és egyre nagyobb aggodalommal néztem, hogy ki akar menni utána az ajtón, amikor hirtelen felbukkant Lord Shenstone, és felkérte táncolni. Lehet, hogy Emmeline vonakodott, de a jelek szerint nem hagyta magát visszautasítani, mert rövidesen ott keringőztek a többiek között.

– Praktikus barát ez a Lord Shenstone.

Sophia felsóhajtott.

– Szívűből kívánom, hogy Adam találjon egy ifjú hölgyet, aki mellett megállapodik. Örültem volna, ha ez épp a drága barátnőm. Mama már egészen megszállottja a gondolatnak, meggyőződése, hogy bármilyen kórság emészti Adamet, egy

boldog házasság orvosolja.

– Kórság?

Faith csak bólogatott, nem tudott mit mondani. Nem az ő dolga.

Sophiát ismét felkérték, és Faith zaklatottan nézte a táncolókat. Följánlotta Lady Duncannek, hogy hoz egy italt, aztán elindult a szalon fala mentén. Az emberek időnként megbámulták, de ez nem ugyanaz a bizsergő, nyugtalanító érzés volt, mint amikor vásárolni voltak Sophiával. Belépett a szalonból nyíló büfészobába, ahol egy hatalmas asztal roskadozott a finomságok alatt, egy oldalsó asztalon pedig pezsgőspoharak és egy nagy tál punccs állt.

Megtöltött két poharat punccsal, aztán megfordult, és majdnem beleütközött Rothfordba, aki mögötte jött be.

– Ó! – Még idejében félrerántotta a poharakat, de pár csepp ital így is a férfi szatén frakkjára lötytyent. – Jaj, Istenem! Itt egy szalvéta.

A herceg mosolyogva átvette, és leitatta a kabát ujját.

– Semmi gond. Feketén nem látszik.

Valaki elment mellettük, hogy megrakja a tányérját a büféasztalnál, és Faith zavartan feltöltötte a poharait.

– Élvezi az estélyt? – érdeklődött a férfi udvariasan.

Faith fölnézett rá, és egy pillanatra elképzelte, milyen lenne, ha ő ragadná el az erős karjaival egy keringőre.

– Igen, köszönöm.

– Láttam, táncolt. Örülök neki. Ha jól rémlik, már máskor is láttam azzal a férfival beszélgetni. Egy ismerőse?

Féltékeny? Nem, nyilván csak kíváncsi. Faith szeretett volna

eltitkolni mindent, ami a múltjával kapcsolatos, de ez túl könnyen kiderülhetett.

– Timothy Gilpin, egy báró fia, ott lakott a falunkban. Együtt nőttünk fel.

Rothford felvonta a szemöldökét.

– Milyen érdekes. A bátyja barátja volt?

– Az enyém is – felelt Faith a valóságnak megfelelően.

A nyitott ajtón át kinézett a szalonba. Lehet, hogy túl régóta álldogálnak itt? De úgy tűnt, senki se figyel rájuk.

– Barátja? – visszhangozta a herceg.

Faith elmosolyodott, de nem állt szándékában mindent elmondani.

– Játszótárs. Csónakáztunk a tavon, köveket gyűjtöttünk, megkergettük a libákat.

– Nem voltak barátnői?

– De, voltak, ám a lányok többnyire megelégedtek a hímzéssel meg a festegetéssel. Én szerettem a szabadban rohangálni.

A herceg elmosolyodott.

– Szinte látom, ahogy szabadon és boldogan futkos a napsütésben.

Összekapcsolódott a tekintetük. Aztán Faith erővel elfordította a szemét, és a kezében tartott poharakra összpontosított.

– Ez előtte vagy utána volt annak, hogy az apjuk meghalt?

– Előtte. Tizenhat éves voltam, amikor eltávozott, és akkor derült ki, hogy a birtok nem jövedelmez eleget. Utána már nem nagyon tudtunk összejárni a szomszédokkal. Mathias

ragaszkodott hozzá, hogy ne adjuk el a földet, ezért beállt a hadseregbe, hogy pénzt szerezzen.

– Elnézést, hogy a fájdalmas műltra emlékeztettem – mondta a herceg komor arccal. – Szeretnék többet tudni önről. Nem akadt egy fiatalember, aki feleségül akarta volna venni? – Kinézett a szalonba, mintha Timothyt keresné.

– Kegyelmes uram, nem vagyok se szép, se gazdag. Márpedig ezek a dolgok számítanak, ezt ön sem tagadhatja.

Úgy tűnt, a férfi mondani akar valamit, de aztán meggondolja magát. Faith akaratlanul is arra gondolt, talán a külsejére tett megjegyzést akarta megcáfolni. Nem, bolondság ilyesmire még csak gondolni is.

– Sajnálom – mondta a férfi egyszerűen. – Biztosan jobban szeretné, ha lenne férje meg gyerekei.

– Nyilván. De nem egy olyan férj, akit nem tudok szeretni.

– Mr. Gilpin ilyen volt?

Faith lesütötte a szemét, és csak remélte, hogy nem pirul el zavarában.

– Nem, sosem voltunk szerelmesek.

– És ez az állítólagos jó barát nem tudott segíteni önnek, amikor a fivére meghalt?

– Nem az ő feladata volt, nyilván ön is belátja, hogy nem lett volna helyénvaló. Addigra egyébként is menyasszonya volt.

– Ön pedig állást vállalt Warburtonéknél.

– Nem, csak másfél évvel később. Egy ideig még kihúztuk azzal, hogy eladogattuk a személyes tárgyainkat. – Egyre nehezebb volt állni a férfi figyelmes tekintetét. Az eladásokkal

csupán fél évet nyertek, utána kénytelen volt drasztikus lépéseket tenni.

– Nahát, üdv! – csendült fel Lady Emmeline feltűnően vidám hangja.

Csillogó szemmel nézett rájuk, Faith úgy érezte, órá kicsit túlságosan is hosszan.

– Jó estét, kisasszony – mondta, és a herceghez fordulva próbált valami elfogadható kifogást találni. – Bocsássa meg, kegyelmes uram, hogy leöntöttem a ruháját.

– Nem tesz semmit, Miss Cooper.

– Kegyelmes uram – Lady Emmeline hátat fordított Faith-nek –, esetleg tarthatná a tányéromat, és segíthetne kiválogatni a legjobb falatokat.

Faith otthagyta őket e komoly feladattal, és visszatért Lady Duncanhez. Az idős hölgy észre sem vette, mennyi ideig volt távol. Átvette az italt, és folytatta beszámolóját arról, miként vészelt át egy tengeri vihart az egyik egyiptomi útján.

Faith viszont azon kapta magát, hogy a kétszárnyú ajtót bámulja, ami mögött a herceg és Lady Emmeline voltak láthatók, amint beszélgettek. Kicsit furcsa érzés volt, mert az imént, amikor ő állt ott, olyan meghittnek tűnt a beszélgetés, pedig bárki jól láthatta őket.

Ami azt illeti, észrevette, hogy Lord Shenstone kifejezéstelen arccal figyeli Rothfordot és Lady Emmeline-t.

Két nappal később, szerda reggel, miközben az inasa segítségével öltözködött, Adam visszagondolt a beszélgetésre Faithszel az estélyen. Nem ment ki a fejéből. Valahányszor meglátta, ahogy sietve végigmegy a folyosókon, épp csak

udvariasan rámosolyog, de kerüli a tekintetét, az a beszélgetés jutott eszébe. Noha nyíltan beszélt ifjúkora gondjairól, valami... nem stimmel. Homályosak és bizonytalanok lettek a szavai, amikor a Cooper halála és a Warburtonéknél történt alkalmazása közti időszak került szóba. A magánéletéhez természetesen nincs köze, de... lehet, hogy szégyell valamit?

Vagy őt vakítja el a kíváncsiság?

Miközben épp az ingét gyűrte be a nadrágjába, valaki erőteljesen megkopogtatta az ajtót. Az inas, egy csendes férfi, aki láthatóan tudatában volt, hogy egy herceget szolgál ki, kinyitotta, és félrehúzódott.

Seabrook állt ott lihegve.

– Seabrook! – Adam odasietett az öreghez. – Jól van?

– Újabb levelet hoztak önnek a személyzeti bejárathoz, kegyelmes uram. A szakács megpróbálta megállítani a gyereket, ez egy másik volt, úgy egyébként, de nem sikerült neki. – Seabrook megtámaszkodott a kezével a falon.

Adam nem vesztegetett időt a levélre, futásnak eredt.

– Az utca felé ment? – kiáltott vissza a válla fölött.

– Igen, uram. Piszkos, okkersárga nadrág, fekete folt a kabátján, sapka.

Adam végigrohant a folyosón – két szobalány a falhoz lapult –, majd az előteret körbefutó lépcsőn. Az inas tátott szájjal bámult rá.

– Nyissa ki az ajtót, Hales! – kiáltott rá, mielőtt elérte volna a lépcsőfordulót.

Hales sietve engedelmeskedett, és Adamnek jóformán lassítania sem kellett, miközben átszelte a küszöböt.

Végigszaladt a járdán, ki a kapun, és járókelők tucatjai közt találta magát, akik a legkülönbözőbb ruhákat viselték. De kisiút nem látott.

Némán szitkozódott, miközben udvariasan biccentett egy embernek, aki megemelte a kalapját felé. A hölgy az oldalán elkerekedett szemmel bámult Adamre, aki ráébredt, hogy csupán nadrág, ing és csizma van rajta, úgy szaladt ki. Sarkon fordult, és kimért léptekkel visszament a házba.

Az előcsarnokban már több szolga összegyűlt, és ott volt Theodosia néni és Faith is.

– Mi van, fiam? – kérdezte a nagynénje, mint amikor nyolcévesen rajtakapta valami csínytevésen.

– Megpróbáltam elcsípni egy küldöncöt – felelt, és meg sem állt, nekivágott a lépcsőnek.

– Egy küldöncöt? – álmétkodott Theodosia néni.

Adam nem felelt. Seabrook a szobájában várta. Az inas eltűnt.

– Nem sikerült elkapni – mondta neki Adam enyhén szuszogva.

Az öreg egy szó nélkül átnyújtotta a levelet, amit ugyanarra a durva papírra írtak.

– Köszönöm, Seabrook. Elmehet.

Nyugtalanul feltörte a pecsétet, és elolvasta:

Még mindig ott van a házádban. Semmit sem tudsz róla. Más is látja, hogy a megszállottja lettél.

Leroskadt egy székbe a kályha mellett, és újból elolvasta. Mi a csudát akar ez az ember elérni? Az előző levél arra emlékeztette, hogy távol kellene tartania magát Faithtől, ez

viszont személyesebbnek tűnt...

Mintha a névtelen levélíró tudna valamit Faithről, amit ő nem.

Kivette az első levelet egy fiókból, és összehasonlította őket: ugyanaz a papír, ugyanaz a csúf, szinte olvashatatlan írás. Még azt sem tudta eldönteni, férfitől vagy nőtől származik.

Aztán eszébe jutott valami: lehet, hogy Faitht veszély fenyegeti?

A levél ismét egy társasági esemény után érkezett, amelyen több tucatnyian vettek részt. Nem táncolt Faithszel, hogy ne okozzon feltűnést, de szinte meghitten beszélgettek a büfészobában.

Ha a levélíró azt hiszi, elbocsátja Faitht, és elküldi, akkor az illető bolond. Csak azt éri el, hogy még kíváncsibb lesz, még eltökéltebb, hogy a közelében marad, és ügyel rá, nehogy bántódása essék csak azért, mert ismeri őt.

De ha tényleg Faithről van szó, azt tudnia kell. Újból kapcsolatba lép Raikesszel, megbízza, menjen el északra, a falujába, és derítse ki, mi lehet a múltjában, ami árthat neki.

13. fejezet

Ebéd után Faith éppen el akart indulni szokásos találkozására a Gardedámok és Társalkodónők Társaságával, amikor megütötte a fülét Frances éles hangja:

– De Miss Hervey megígérte, hogy elmegyünk!

Faith még sosem hallotta, hogy a kislány fölemelte volna a hangját. Óvatosan odament. A hercegnő a nappalijában ült, és összevont szemöldökkel nézett az unokájára.

– Tudod, Frances, Miss Hervey megbetegedett, és a hűvös levegő nem tette jól neki. Menj szépen vissza a gyerekszobába, és foglald el magad a könyveiddel!

– De ma van a séta napja! Mama már elment, vele nem mehetek, és... – Elhallgatott, mély levegőt vett, és csüggedten lehajtotta a fejét.

– Bocsásson meg, kegyelmes asszonyom – szólt Faith óvatosan.

A hercegné összevont szemöldökkel fordult felé.

– Igen, Miss Cooper?

– Délután szabad vagyok. Lady Frances eljöhetne velem sétálni a parkba. Nem lenne gond. Amennyiben ön szerint az édesanyja nem bánná.

– Nagyszerű ötlet! – vágta rá a hercegné habozás nélkül. – Szerencséd van, Frances, hogy Miss Cooper felajánlotta. Természetesen mindenben szót fogadsz neki!

Frances széles mosollyal fordult Faith felé.

– Természetesen, Miss Cooper. Köszönöm szépen!

Faith örült, hogy a kislány végre nem olyan félenk vele. Kinyújtotta kesztyűs kezét, és Frances megragadta. Rövidesen kiléptek a bejárati ajtón.

– Hová megyünk, Miss Cooper?

– A barátnőimmal találkozom a Hyde parkban.

Pár percnyi hallgatás után a kislány ismét megszólalt:

– Miért nincs férjnél, Miss Cooper?

Faith tudta, hogy a gyerekek szeretnek kérdezősködni, de ez meglepően józan kérdés volt.

– Nem talákoztam olyan férfival, akibe beleszerettem volna.

– Anya azt mondja, sokszor kezdetnek az is elég, ha kedvelünk egy férfit.

– Ez igaz, de akkor nagyon kell kedvelni, nem gondolja?

– És sosem érzett így?

– Szégyen, de nem. – Hogyan magyarázhatná meg egy kislánynak, hogy egy házassághoz sokkal több kell, mint a szerelem?

– Biztos a hozományában volt a hiba – bólogatott elgondolkodva Frances.

Faith meglepetten pislogott, de nem tudta, mit mondjon.

– Önben nem lehetett, mert nagyon kedves és szép.

– Hm... köszönöm, Lady Frances.

Csendes egyetértésben sétáltak tovább, míg el nem értek a park bejáratához.

– Mit csináljunk? – kérdezte Frances. – Vadásszunk békákra?

– Kedvenc időtöltésem volt, amikor annyi idős voltam, mint ön. De először köszönnöm kell a barátnőimnek, akikkel találkozom.

Jane és Charlotte a szokásos padon várták, és lelkesen mosolyogtak, amikor bemutatta őket Lady Francesnek.

– Tudom, most beszélgetni fognak – mondta a kislány komolyan. – Én szeretném megnézni a békákat a Serpentine-nél. Mehetek, Miss Cooper?

– Mindig maradjon olyan helyen, ahol látom, Lady Frances!

Amint a kislány eltávolodott, megszólalt Charlotte:

– Most meg nevelőnő lettél? Úgy tűnik, bárhova mész, több feladatot is ellátsz.

Faith megrándult.

– Lady Frances nevelőnője megbetegedett, ő viszont szeretett volna kijönni a házból. Nem gondoltam, hogy haragudnátok érte.

– Dehogy haragszunk! – Jane nézte, ahogy a kislány leguggol a tó partján, és bánatosan hozzátette: – Örülnék, ha többször láthatnék gyerekeket.

Mindannyian vénlányok voltak, és egy pillanatra meg nem valósult álmok felhőzték a hangulatot. Ám gyakorlatias nők is voltak, akik nem merengtek sokat azon, ami nem lehetett az övék.

– Faith – szólalt meg Charlotte –, láttalak Lady Ludlow estélyén a minap, de te nem láttál engem.

Faith döbbenetesen nézett rá.

– De... igaz, rengetegen voltak, de hogyan nem vettelek észre? Jaj, Charlotte, kérlek, bocsáss meg!

– Én is alig ismertem rád. Nagyon más lettél. – Faith sáljára nézett, amely egy újabb elegáns ruhát takart.

Faith felsóhajtott.

– Lady Sophia ragaszkodik hozzá, hogy a levetett ruháit viseljem. Nekem is furcsa.

– De nagyon csinos – jegyezte meg Jane vidáman.

Charlotte bosszús pillantást vetett rá.

– Mindenesetre nem olyan gyűrött, mint legutóbb – erősködött Jane. – Viszont a hajad... kedvesem...

– Tudom, tudom. Szerintem csak a kalap tartja össze. A komornám, Ellen... igyekszik, de... egy furcsa, durcás kis teremtés, próbálok hinni benne.

– Az estélyen jobban néztél ki – mondta Charlotte közönyösen.

– Lady Sophia ragaszkodott hozzá, hogy átküldi a komornáját, hogy Ellen tanuljon belőle. De egyelőre úgy tűnik, nem használt a lecke. – Megérintette Charlotte kesztyűs kezét. – Kérlek, bocsáss meg, amiért nem üdvözöltelek az estélyen!

– Megbocsátok, de valamit nem veszel észre, talán mert túl közel vagy hozzá. Figyeltem aznap este Rothford hercegét.

Faith nagyot nyelt, és igyekezett csupán komolynak látszani, nem aggodalmasnak.

– Sokat hallottam a fiatalságáról. Lehet, hogy évekig katona volt, de úgy tűnik, nem lett bölcsebb. Vagy túl sokat nélkülözte a szebbik nem társaságát. A kelleténél tovább beszélgettetek a büfészobában.

Faith összerándult.

- Tudom, de nem akartam udvariatlan lenni. Kedves ember.
- Szemet vetett rád! – jelentette ki Charlotte nyíltan.

Jane levegő után kapott.

- Az nem lehet!

Faith közelebb hajolt a barátnőjéhez.

- Gondolatban bárki vétkezhet, a tett az, ami számít.

A herceg tisztességes ember, Charlotte. Fontos számára az anyja, a húga és a nagynénje jó véleménye.

- Valóban?

Adam elégedetten tért haza a megbeszélésről. Hamarosan megtudja az igazságot Faithről, és kiderül, hogy ez a névtelen gazfickó csak bajt akar keverni. A család hölgytagjait a szalonban találta, ahol a látogatókat várták.

- Hol van Miss Cooper? – tudakolta homlokát ráncolva.

– Kimenője van délután – felelt Theodosia néni, és fölnézett a hímzéséből az orra hegyére biggyesztett szemüvege fölött. – Elment a parkba Lady Francessel.

– Tessék? – ugrott föl Marian a zongorától. – Nekem senki se szólt. Miért nincs a nevelőnővel?

– Mert a nevelőnő beteg – felelt a hercegné egykedvűen, miközben rámosolygott a fiára. – A gyermek nagyon örült, hogy kiszabadult a házból. Hibát követtem el, Adam?

– Természetesen nem, Anyám – felelt. Aggódott, hogy ez a gazfickó burkoltan Faitht fenyegeti, de azt hitte, van ideje gondoskodni a biztonságáról, beszélni Rothford Court alkalmazottaival, hogy legyenek elővigyázatosak, gondoskodni róla, hogy Faith sosem megy el egyedül otthonról. Bolond volt.

Marian fölfújta magát.

– Úgy látszik, kénytelen leszek beszélni Miss Cooperrel. Túl sokat enged meg magának!

– Jaj, Marian, ülj már le! – szólt rá Theodosia néni bosszúsan. – Nem látom, hogy te elvinnéd sétálni a lányodat, amikor arra vágyik.

– Természetesen elviszem!

Adam megindult az előcsarnok felé.

– Hölgyeim, jó mulatást a látogatókkal! Nekem dolgom van.

Nem vesződött azzal, hogy a lováért küldessen, mert tudta, hogy az időt venne igénybe, márpedig épp annak volt szűkében. Ehelyett sebesen elindult a Hyde park felé gyalogszerrel. Nem állt szándékában komor arcot vágni, de legalább egy tucat ember félreugrott az útjából.

Pontosan tudta, hol keresse Faitht, és amikor meglátta a barátnői társaságában, megkönnyebbülten lassított. Gondolni sem bírt rá, hogy bántódása esik. Az soha többé nem fordulhat elő!

Megértette, hogy Faith egyre fontosabb számára.

Talán megpróbált volna láthatatlan maradni, ám a gardedám, aki már így is morcosan nézett Faithre, észrevette az éles szemével, és kimérten kihúzta magát. Bizonyára mondott valamit Faithnek, mert az megpördült, és észrevehetően elpirult.

Adam biccentett, amikor odaért hozzájuk.

– Szép napot, hölgyek!

A fiatalabbik tágra nyílt szemmel bámult rá, de nem úgy az idősebbik.

Faith zavartan nézett egyikükről másikukra.

– Kegyelmes uram, engedje meg, hogy bemutassam Miss Charlotte Atherstone-t és Miss Jane Ogdent. Hölgyek, az úr Rothford hercege.

Mindkét nő fölállt, és pukedlizett. Miss Ogden könnyedén megérintette Miss Atherstone karját, mintha támaszt keresne. Adam észrevette, hogy az egyik lábát mereven tartja.

– Örülök, hogy megismerhetem Miss Cooper barátait.

– Kegyelmes uram – kérdezte Faith –, valami gond van?

– A jelek szerint anyámnak ki kellett volna kérni Lady Tunebridge véleményét, mielőtt megengedte Francesnek, hogy elhagyja a házat.

– Ó, jaj! Mérges?

– Kissé.

– Akkor jobb lesz, ha máris hazaviszem a gyermekeket.

– Hol van most? – tudakolta Adam, és összevonta a szemöldökét. Kutyafáját, hát a háztartás minden nőnemű tagjáért aggódnia kell, amíg ez a rejtély meg nem oldódik?

– Lent, a Serpentine partján. – Faith széttárta a kezét. – Békalesen.

– Ó, az a kedvence. Önök csak beszélgessenek tovább, én megnézem, mit csinál az unokahúgom.

Lesétált a tóhoz, és elmosolyodott, amikor Frances észrevette a vízpartról, és fölkiáltott:

– Adam bácsi! Gyere, nézd, mit találtam!

Adam illő lelkesedéssel megszemlélte a békákat, méltatta a színüket és azt, hogy mekkorákat tudnak ugrani, ám közben fél szemmel a padon ülő hölgyeket figyelte. A Gardedámok és

Társalkodónők Társaságát, ha jól emlékezett a névre. Megnézte volna, milyen képet vágnak, ha így szólítja őket, ám nem akarta kínos helyzetbe hozni Faitht. Az idősebbik nő nem bízott benne, ez messziről látszott. Most is őt figyelte, és közben komolyan beszélt Faithhez.

Óvatosságra inti?

Hat évvel ezelőtt olyan fiatalember volt, akitől minden gardedám óvja a rábízott lányokat: arcátlan, vakmerő és vad, olyan, aki nem törődik egy nő jó hírével. És még büszke is volt rá. Most viszont nem akarta, hogy Faith rosszat gondoljon róla, szerette volna, ha megérti, bármit megtesz, hogy megvédje.

Körülnézett. Lehet, hogy valaki most is figyelni őket?

És ekkor Frances elvesztette az egyensúlyát, és beletenyereelt a Serpentine sekély szélébe, összevizezve magát könyékig. Döbbsen nézett föl Adamre, aztán kitört belőle a nevetés. Adam nem tehetett ellene, ő is elvigyorodott.

Lehet, hogy ez azt mutatja, hogy jó apa lesz belőle? Nem tudta, de szerette volna kipróbálni a közeljövőben.

Örökös meg minden, mondta magának, és nem nézett Faithre.

Fölsegítette Francest, és odavitte Faithhez, aki már állva várta őket.

– Jaj, nekem, lehúztak a békák, ugye?

Frances kuncogott, és Adam önkéntelenül mosolyogva nézett rá, majd ugyanígy Faithre. Egészen addig, amíg észre nem vette, hogy a „gardedámok” rosszállóan méregetik.

– Jobb lesz, ha megyünk – mondta Faith.

Máskor szívesen biztatta volna, hogy maradjon csak a barátnőivel, majd ő hazaviszi a kislányt, de most nem engedhette, hogy egyedül maradjon.

– Hazaviszem Lady Francest, kegyelmes uram. Önnek nem kell fáradnia.

– Önökkel tartok, mert nekem is dolgom van otthon. Hölgyeim – biccentett.

Faith szórakozottan intett a barátnőinek. Vajon mit mondhattak neki? Adam nem akarta, hogy bárki is elszomorítsa. Ámbár ő maga rendszeresen remek munkát végzett ezen a téren.

– Sajnálom, hogy bosszúságot okoztam Lady Tunbridge-nek – jegyezte meg Faith Francesre nézve, aki vidáman csavargatta ki a vizet a ruhája ujjából, miközben előttük lépkedett. – És ez csak ront a helyzeten.

– Én voltam mellette, amikor a baleset történt. Makulátlanul tiszta és száraz volt, amíg meg nem érkeztem. – Adam hátranézett a válla fölött a padra, ahol a két nő már összedugott fejfelé értekezett. – Miért van az az érzésem, hogy nem tettem jó benyomást a barátnőire?

– Túlságosan kitüntet a figyelmével – felelt Faith halkán. – Az emberek figyelnek.

Adam megdermedt, majdnem elkapta a karját, hogy megállítsa, de időben észbe kapott.

– Hogy érti azt, hogy figyelnek?

– Kegyelmes uram, csupán egy társalkodónő vagyok a házában. Tudom, hogy felelősnek érzi magát értem a fivérem miatt, de megtette, amit akart, most már elégedett lehet.

Az embereknek feltűnik az érdeklődése... egyetlen mivolta.

Bárcsak a mélységét ismerné! Tényleg szeretett volna a kedvében járni, visszahúzódni, ahogy kéri, de most nem tehetette. És még az okát sem mondhatta el, az igazit.

Amikor nem szólt semmit, csak háta mögött összekulcsolt kézzel, komoran ballagott, Faith rásandított.

– Uram? Megegyeztünk?

– Nem tudom – sóhajtott. – Nem feledhetem, hogy miattam került ebbe a helyzetbe. Megteszem, amit kell, hogy segítsen és megvédelmezzem, de igyekszem visszafogottabb lenni.

Faith összeszorította a száját.

– Nem tudom jobb belátásra bírni? – kérdezte összehúzott szemmel.

– Nem. – Szerette volna közölni vele, hogy ezentúl csak egy inas kíséretében hagyhatja el a házat, de úgy vélte, jobb lesz, ha ezt a nagynénje közli. Nem is gyáva megoldás, gondolta magában.

Hogy oldja a hangulatot, megjegyezte:

– Semmi közöm hozzá, igaz, de tetszett a frizurája a minap, Ludlow-ék estélyén. Minek lehet köszönni ezeket a végletes megoldásokat?

Faith a szemét forgatta.

– Uram, a hajam nem az ön gondja!

– De igen, ha az én alkalmazottam fésüli.

– Mondtam már, Ellennek még nincs gyakorlata. Tudom, hogy szolgáló, de akkor is szeretnék jó kapcsolatot kialakítani vele. Lassan alakulnak a dolgok.

– Jó kapcsolatot a komornájával? – álmélkodott a férfi.

– Ön férfi, talán nem is érti ezt. De én szeretek jó viszonyban lenni mindenkivel magam körül.

– És ez a komorna nem úgy viselkedik, ahogy kell?

– Kérem, ne adjon a számba olyasmit, amit nem mondtam!

Rendben leszünk.

Adam a homlokát ráncolta, de Faith fölemelte a kezét, miközben Frances lassított, mert elérték Rothford Court kapuját. Komoly képpel nézett a nagybátyjára:

– Talán Anya nem lesz olyan mérges a vizes ruhaujjam miatt, ha veled megyek be, Adam bácsi.

– Bölcs gondolat. – Megfogta és megszorította a kislány kezét, noha közben a saját kesztyűje is átnedvesedett.

Faith kelleetlenül mosolygott, és Adam tudta, nem sikerült eloszlatnia a kétségeit. Neki viszont nem ment ki a fejéből az a komorna, maga sem értette, miért zavarja ennyire a viselkedése, miért teszi ennyire kíváncsivá. Hirtelen új gondolata támadt: lehet, hogy a névtelen levélíró kapcsolatban áll valakivel a házban. De biztosan nem egy komornával.

Odabent a hölgyeknek több látogatójuk is volt, és Marian nem rendezett nagyjelenetet Frances vizes ruhaujja miatt, aki vidáman ment föl a gyerekszobába. Faith, szabad délutánja lévén, visszavonult a szobájába, Adam pedig szerencsésen elcsípte a nagynénjét, aki éppen visszafelé tartott a szalonba.

Félrevonta, és halkán így szólt:

– Néném, meg kell tenned nekem valamit, de kérdezősködés nélkül.

Theodosia fölemelte a monokliját, és rábámult.

– Nagyon sajtáságos.

– Nem akarom, hogy a ház hölgyei kíséret nélkül járjanak vásárolni vagy sétálni. Mindig legyen velük egy inas. Hercegként mindenki ismer Londonban, és lehet, hogy a múltbeli tetteim nem tettek népszerűvé.

– Badarság, fiatalember voltál, és meg sem fordult a fejedben, hogy egyszer te öröklöd a rangot.

– Akárhogy is, jobban érezném magam, ha a hölgyek nagyobb védelmet élveznének.

– Nos... ez nem butaság, édes fiam, de az az érzésem, valamit nem mondasz el.

Adam lehajolt, és csókot lehelt az arcára.

– Mindig van valami, amit nem mondok el. Csirkefogó vagyok, nem emlékszel?

14. fejezet

Három nappal később, amikor ismét vásárolni mentek Sophiával, Faith meglepetten tapasztalta, hogy Lady Duncan ragaszkodott hozzá, vigyenek magukkal egy inast. Nos, lehet, hogy a „meglepett” nem a megfelelő szó – az idős hölgnél semmin sem lehetett meglepődni. Az illendőség szabályaira fittyet hányva előszeretettel tett látogatást nőtlen fiatalembereknél, hogy jobban megismerje őket, és el tudja dönteni, ki melyik hajadonhoz illenék – Sophia legnagyobb szörnyülködésére. Nem mintha a nagynénje csak órá gondolt volna, minden ifjú hölgynek szívesen adott tanácsot – amikor őket látogatta meg. Faith nagyon örült, hogy ezekre a felderítőutakra Lady Duncan nem vitte magával. Roppant kínos lett volna. Egyetlen ifjú úr sem akarta őt nőül venni. Ettől kissé öregnek érezte magát.

És aztán rajtakapta a herceget, hogy őt nézi, rendszerint oly tiszteletteljes tekintetében izzás bujkál, és ettől melege lett, és borzongott, és sóvárgás fogta el. Mi ütött belé? Egy dolog, ha egy férfi rajongással néz rá, de nem lenne szabad ilyen lelkesedéssel reagálnia rá, lelkesedéssel, amit alig bír elfojtani.

Próbálta azt mondani magának, hogy a személye iránti rajongás nem baj – még hízelgő is –, amíg nem váltják tettekre. De még most is kirázta a hideg, ha eszébe jutott a sötét, holdfényes télikert, és a herceg kezének könnyed

érintése az arcán, ami oly bensőségesnek és tiltottnak tűnt, mint a szexuális aktus maga.

Ami, persze, nevetséges.

Ilyen gondolatok kergették egymást a botor fejében, miközben ott lépkedett Lady Sophia mellett, hátuk mögött az inassal.

– Érdekes dolgot mondott a komornám ma, Faith. Azt állítja, a bátyám magához hívatta a komornádat és a gazdaasszonyt, és szegény Ellen szó szerint reszketett, amikor kijött tőle.

Faith összerándult.

– Megkértem a bátyádat, hogy bízza rám Ellent.

– Ezek szerint szóba került köztetek? – Sophia felvonta a szemöldökét, majdnem ugyanúgy, mint a fivére szokta.

– Nos... még neki is feltűnt, hogy néz ki a frizurám. Nyilván nem akarja, hogy rossz fényt vessek a háztartására.

– Ennek semmi értelme. Az viszont tény, hogy amióta Indiából visszatért, hajlamos úgy kezelni a szolgálkat, mintha a katonái lennének. Akárhogy is, ne izgasd magad! Csak azt akartam mondani, hogy Ellen most már biztosan jobban fog igyekezni.

És még inkább rettegni, mert azt hiszi, Faith bepanaszolta. Faith nem volt boldog.

Sophia váratlanul belekarolt, és megszorította a karját.

– Nézd, ott van Mr. Percy! Most jön át az úton, éppen előttünk. Hogyan hívhatnám fel magamra a figyelmét, anélkül, hogy bolondnak tűnnék?

Faith elfojtott egy mosolyt.

– Csak folytassuk az utunkat. Szembejön velünk, kénytelen lesz észrevenni. Hacsak nem neheztelt meg, amiért elfogadod Lord Shenstone udvarlását.

Sophia halkán felhördült.

– Az azt jelentené, hogy működik a tervem.

És ekkor Mr. Percy észrevette őket, és Faith örömmel látta, hogy tekintete felragyog és ellágyul a szép Sophia láttán. Sophia bájosan elpirult, és Faith azon kapta magát, azt kívánja, valósuljon meg ez a kapcsolat, ha ez boldoggá teszi. Akaratlanul is csodálta, amiért így küzd azért, amire vágyik.

Egy pillanatig mintha szomorúságot látott volna a fiatal tiszteletes szemében felvillanni, de azután eltűnt.

– Mr. Percy! Pont az az ember, akire szükségem van – mondta Sophia merészen.

Mr. Percy bólintott Faithnek, aztán megfogta Sophia kinyújtott kezét, és egy pillanatig a magáéban tartotta.

– Mindig örülök, ha szolgálatára lehetek, kisasszony.

– A Női Segélyegyletről szeretnék beszélni önnel. Itt, Londonban aktívan részt veszek a jótékony munkában, de azon tűnődtem, hogyan lehetne vidékre is kiterjeszteni a tevékenységét.

A fiatalember látható örömmel fogadta a kérdést, és élénk beszélgetésbe mélyedve elindultak lefelé az utcán. Faith lemaradt kissé, hogy egy kicsit kettesben lehessenek.

Kisvártatva észrevett egy urat, akit ismert, de nem tudott neki úgy örülni, mint Sophia Mr. Percynek. Timothy Gilpin egymagában közeledett, furcsán nehézkes mozgással. Netán már most, kora délelőtt ittas lenne? Ő is észrevette Faitht, de

nem látszott öröm az arcán. Bárcsak szeretettel tudnának visszagondolni a gyerekkorukra, gondolta Faith keserűen. Ám a jelek szerint az az ostoba, meghitt délután elhomályosított minden kedves közös emléket – legalábbis Timothy agyában.

Sophia és Percy befordultak egy könyvkereskedésbe, és Hales, az inas, tétován megállt Faith mellett.

– Menjen csak az úrnője után, Hales! Lehet, hogy lesznek csomagok, amiket vinni kell. Én megvárom idekint, épp látom, erre jön egy ismerősöm. Nem megyek messzire.

Kis tanakodás után az inas kötelességtudóan követte a másik párt. Addigra Timothy is odaért. Bár a lába megállt, a felsőteste még lendületből ment tovább, míg imbolyogva ki nem húzta magát.

– Jó reggelt, Mr. Gilpin – üdvözölte Faith kelletlenül.

– Faith.

Meglepő volt az udvariatlansága.

A könyvesbolt felé nézett.

– Igencsak előkelő körökben forgolódsz mostanában, igaz-e?

Volt valami dacos, szinte fenyegető a hangjában, és Faith most először már-már úgy érezte... nincs biztonságban. Fényes nappal, a Regent Streeten.

– Már kitárgyaltuk a helyzetemet – felelt csendesen.

– Gondolom, kezdettől fogva többet akartál, mint amit egy egyszerű nemesember nyújtani tudott.

Faith ajka egy pillanatra szétnyílt a döbbenettől. Bár semmi másra nem vágyott, mint elmenekülni, közelebb lépett a férfihoz.

– Soha nem volt szó semmilyen kapcsolatról közöttünk, Timothy! Te jártál jegyben, amikor útjaink elváltak, nem én. De akkoriban még barátok voltunk. Mi történt?

– Tudod, mi történt! – vágyott vissza a férfi gúnyosan, akadozó nyelvvel.

– Nem tudom! – tárta szét a karját Faith, és ahogy leengedte, retikülje a csípőjének csapódott. – Azt tudom, hogy most boldogtalan vagy, de ez még nem ok arra, hogy félremagyarázd a múltat.

Timothy megragadta a karját, és az érintése kicsit sem volt gyöngéd. Faith nem akart feltűnést kelteni azzal, hogy elhúzódik, de egyre jobban félt.

– Engedj el, Timothy! – szólt rá hűvösen. – Az inasunk ott van az ajtó túloldalán.

– Most meg már fenyegetsz a herceged hatalmával?

– Nem, csak próbállak emlékeztetni, hogy úriember vagy. Te sem szeretnéd, hogy az emberek másmilyen viselkedést lássanak tőled.

A férfi mély lélegzetet vett, aztán elengedte.

– Igazad van. Meggondolatlan voltam.

Nem igazán bocsánatkérés.

– Nézd, tudom, hogy boldogtalan vagy, de csak te tudsz magadon segíteni.

– Nincs szükségem prédikációra – sóhajtott Timothy. – Napi szinten van benne részem.

Elfordult, majdnem elbotlott, de aztán összeszedte magát, és óvatos léptekkel távozott.

Faith a karját dörzsölgette, borzongott. Mi baja

Timothynek? Úgy beszélt, mintha legalábbis *kikosarazta* volna! Biztos az alkohol mondat vele ilyen butaságokat, az teszi, hogy a jelenhez akarja igazítani a múltat. Talán szeretné azt hinni, hogy a házassága Faith hibája?

Sophia és Mr. Percy kijöttek a könyvesboltból. A fiatal nő egy papírba tekert csomagot hozott, és az arca ragyogott a boldogságtól.

– Be akartalak hívni téged is a boltba – mondta Faithnek –, de aztán láttam, hogy társaságod akadt. Remélem, minden rendben. – Vidám hangjában komolyság bujkált, jelezve, hogy még a boltból is észrevette a Faith és Timothy közti feszültséget.

– Igen, kisasszony.

Mr. Percy megköszöri a torkát.

– Akkor most már hagyom, hogy folytassák a vásárlást, hölgyeim. Köszönöm, kisasszony, hogy megosztotta velem a Női Segélyegylettel kapcsolatos gondolatait. Sok jót tehetünk ezen a téren, és örömmel tölt el az érdeklődése.

Távozott, és Sophia nem is próbálta palástolni a rajongását. Az inas majdnem elpirult, miközben szokott helyére, mögéjük került.

– Olyan jó ember! – sóhajtott Sophia áhítatosan.

– Nem régóta ismerem, de én is úgy látom – helyeselt Faith. Sophia belekarolt.

– Nem vagyok hajlandó feladni a reményt! Főleg nem, amikor ilyen kedvesen beszél velem.

– Voltaképp... ez nem egészen tisztességes tőle, ha közben megfogadta, hogy nem udvarol neked.

– Ó, nem, nem, ez mutatja, hogy az érzelmei erősebbek, mint az eltökéltsége. Nagyon hízelgő.

Faith elfojtott egy sóhajt. Nagyon remélte, hogy a barátnője nem csalfa reményeket kerget.

Rothford Courtba visszatérve fölvitte a kalapját és a sálját a szobájába, és ott találta Ellent, aki épp egy frissen vasalt ruhát akasztott be a szekrénybe.

– Beszélhetnék veled, Ellen?

A sápadt lány bólintott, és megállt előtte hátrafesztett vállal, mint egy katona.

Faith felsóhajtott.

– Kérlek, ne mondd azt, hogy a kegyelmes úr úgy beszélt veled, mintha a hadseregben lennénk.

Ellen felszegte az állát, de nem szólt semmit.

– Ma hallottam, hogy beszélt veled, és szeretném, ha tudnád, hogy én határozottan arra kértem, ne tegye.

Ellen futó, zavart pillantást vetett rá.

– Ő a herceg, kisasszony. Miért ne mondaná meg, amit akar?

– Tudom, hogy ő a herceg... de úgy érzem, te meg én kezdjük megérteni egymást. Nem panaszkodtam a munkádra.

Ellen vállat vont, és Faith nem volt benne biztos, hogy hisz neki.

– Ennyit akartam mondani, Ellen. Köszönöm.

A lány elosont, és Faith legszívesebben lement volna a herceg dolgozószobájába, hogy megmondja neki kertelés nélkül, mi a véleménye az önkényes viselkedéséről. De nem lenne helyes, ha felkeresné. És egyébként sem menne vele

semmire, hisz úgyis mindig azt hiszi magáról, hogy neki van igaza. Faith el sem bírta képzelni, milyen lehet férfinak lenni, még hozzá főrangúnak, aki tudja, hogy bármit mondhat és tehet, amit csak akar.

Két nappal később Adam kíséretében az egész hercegi család ellátogatott a Vauxhall Gardens vidámparkba a Temze déli partján. Még a kis Frances is velük tartott, mivel Sophia erősködött, hogy most lép fel utoljára Mademoiselle Carolin, Európa legnagyobb műlovarnője (legalábbis az újságok szerint).

– Minden ifjú hölgynek látnia kell a híres műlovarnőt, valamint a tűzijátékot! – jelentette ki Sophia, miközben egyenként kiszálltak a bárkából, amit Adam bérelt, hogy szürkületkor vigye el őket a vauxhalli mólóhoz.

A hölgyek mind tollakkal díszített álarcot viseltek vagy tartottak az arcuk elé vékony nyélen, és Adam arra gondolt, olyanok, mint egy csapat színpompás madár. Ő már felkötötte az arca felső részét eltakaró, egyszerű maszkot. Nagy öröme Faith leengedte a magáét, amikor beléptek a parkba, és így láthatta elragadtatott arcát, ahogy végignézett a központi sétányt szegélyező fák között ragyogó gázlámpák során. A Liget közelében, ahol gótikus templomában már játszott a zenekar, négy oszlopsor adott otthont a páholyoknak, ahol később vacsorázni fognak. De először jöjjön a Rotunda és a lovas bemutató.

Hömpölygött a nép a bejáratnál, pór s nemes vegyesen, és amíg sorukra vártak, Sophia a bátyjához hajolt:

– Remélem, nem bánod, ha Emmeline is csatlakozik

hozzánk.

Adam erőltetetten mosolygott.

– Természetesen nem. A családjával van itt?

– Igen, de gondoskodott róla, hogy egy közeli páholyban vacsorázzanak.

Faith elfordult, de Adam így is látta a mosolyát. Még a nagynénje társalkodónője is észreveszi a vonakodását, csak a saját húga nem.

Az is igaz, Faithszel az első pillanattól fogva megértik egymást, olyan összhang van közöttük, amit más nővel még nem tapasztalt. Ez is az oka, hogy nem csupán a nagynénje társalkodónőjeként gondol rá – hogy túl sokat gondol rá, úgy általában.

Ami Emmeline-t illeti, hálás volt Shenstone-nak, amiért a legutóbbi estélyen elterelte a figyelmét, és el is küldte neki a portóit, ahogy ígérte. Ma este is meghívta a barátját. Shenstone láthatóan nem bánta, hogy egy szép, népszerű ifjú hölgy oldalán látják.

Ám Emmeline rájuk talált, alig léptek be a parkba, és a családja beleegyezett, hogy velük tartson. Együttesen követték a homályos grottákhoz és árnyas templomokhoz vezető utakon kóválygó tömeget. Frances izgatottan kuncogott, különösen, amikor meglátta a gázégők fényében ragyogó tóból kiemelkedő hatalmas Neptun-szobrot a nyolc tengeri lóval. Aztán Emmeline addig mutogatta a halakat Francesnek, amíg majdnem belebucskázott a tóba, és Adamnek kellett elkapnia a karját. A lány úgy nézett rá, mintha egy dühöngő elefánt elől mentette volna meg a

Pandzsásban.

Mérhetetlenül örült, amikor elkezdődött a lovas bemutató, és Francest odaültethette maga és Emmeline közé. Csakhogy Francest sokkal jobban érdekelte Vauxhall árnyas parkja, mint az, hogy a műlovárnő képes-e táncolni egy nyergeletlen ló hátán, és átugratni mindenféle akadályon. Kérdésekkel ostromolta Adamet, aki megkönnyebbült, amikor eljött az ideje, hogy átvonuljanak vacsorázni a páholyukba, amelynek egyik falát szokatlan, erdei tündéreket ábrázoló kép díszítette. Ez legalább egy kis ideig lekötötte Francest, amíg föl nem szolgálták a vékonyra szelt sonkából, csibesültből és különféle süteményekből meg túrós tortácskákból álló vacsorát. Még néhány shillinget is adott a gyerekeknek, arra az esetre, ha a gyümölcsáros lány legközelebb arra jön.

És közben végig a tömeget figyelte. Oly sokan voltak, nem tudta elképzelni, hogy itt, ennyi tanú előtt veszély fenyegetné Faitht. De ez nem jelentette azt, hogy lanyhult volna az ébersége.

– Frances? – hallatszott Lady Marian éles hangja.

Adam a sógornője felé nézett, aki az asztal túlsó végén ült.

Marian fölállt, szalvétája a páholy padlójára hullott.

– Frances! – szólongatta hangosabban és enyhén feldúltan.

Adam bekukucskált az asztal alá, aztán a szomszédos páholyokba.

– Nincs itt?

– Nincs, és nem láttam, amikor elment.

– Nem járt erre a gyümölcsáros lány? – kérdezte Adam. –

Frances kapott pénzt, hogy vegyen magának valamit.

– Pénzt adott neki? – fortyant föl Marian. – Anélkül, hogy velem megbeszélte volna?

– Ne bolondozz, Marian – csitította Lady Duncan. – Kedveskedett a gyerekeknek. Biztos itt van valahol.

– Egyfolytában Neptunt emlegette a tóban – emlékeztette őket Faith. – Lehetséges, hogy visszament még egyszer megnézni?

Egy pillanatra döbönt csend támadt, aztán Faith megragadta az álarcát, a páholy hátsó részéből nyíló lépcsőhöz ment, és lesietett anélkül, hogy bárki engedélyét kérte volna.

– Mi is megyünk! – jelentette ki Sophia.

Emmeline-nel Faith után indultak, akinek a legkevésbé sem lenne szabad egymagában mászkálni a parkban. A három nő eltűnt a lépcsőn.

– Theodosia néni, te maradj itt, ha esetleg a gyerek közben visszatér – rendelkezett Adam.

A nagynénje szalutált.

– És én mit tegyek, Adam? – tudakolta nyugtalanul az anyja. – Szegény kis unokám...

– Járjátok végig Mariannal a páholyokat, hátha látta valaki. Én a parkban keresem.

– És közben az ifjú hölgyek után is küldhetsz egy alakulatot – próbált tréfálkozni Theodosia néni, de Adam még az ő kedvéért sem tudott mosolyogni. Nem elég, hogy egy tízéves kislány egyedül kóvályog a szedett-vedett vendégsereg közt, Faith is veszélynek teszi ki magát. Persze nem tud róla. Mennyivel egyszerűbb lenne, ha figyelmeztethetné a

lehetséges fenyegetésre – ám akkor elhagyná Londont, hogy őket védje, és nem lenne senki, aki őt megvédi.

Adam sebesen bejárta a kavicsos utakat, a Központi sétányt, a Déli sétányt és végül a Remete útját, arra gondolva, hogy a kivilágított kép talán felkelti egy kislány érdeklődését.

Így is volt. Ott állt közvetlenül előtte, és próbált bekukucskálni a kép mögé, hogy rájöjjön, miként van megvilágítva.

– Frances! – kiáltott neki.

Többen is kitértek az útjából, és nem egy nő pukedlizett. Rájött, hogy elfelejtette föltenni az álarcát, amit nyomban pótolta. Az arca felső részét fedte, egyszerű, fekete maszk fodrok és tollak nélkül, nem úgy, mint egynémely piperkőcé, aki el akarja kápráztatni a hölgyét.

Frances nem próbált elszaladni, csak lelkesen rámosolygott.

– Adam bácsi! Azt hittem, egy igazi remetét fogok itt találni, de ez csak egy kivilágított kép egy öregemberről.

– Lehet, hogy van igazi remete is, de a remeték nem szeretik a tömeget. A kép praktikus megoldás. – A gyerek vállára tette a kezét, és megvárta, hogy újból fölnézzen. – Nagyon megijesztettél bennünket, Frances. Édesanyádat különösen.

A kislány összerándult.

– Nem akartam elszökni, de próbáltam megkeresni a gyümölcsárust, és a sok ember közt elsodródtam.

– Határozottan azt mondtam, hogy a gyümölcsáros lány oda fog jönni hozzánk. Nem igaz?

Frances lesütötte a szemét.

– Lehet...

– Nincs semmilyen „lehet”. Most szépen visszajössz a páholyba, és vállalod a viselkedésed következményeit.

Frances nagyot sóhajtott, de hagyta, hogy megfogja a kezét. Mire visszaértek a páholyba, Marian és a hercegné is ott voltak, és Adam nagy meglepetésére Marian könnyekben tört ki, ahogy megpillantotta a lányát. Olyan hideg, visszafogott teremtés volt, az ember könnyen elfelejtette, hogy mindenk fölött imádja a lányát.

– Hová tűntél, ifjú hölgy? – tudakolta elcsukló hangon.

– Most már itt van épen és egészségesen – fogta meg a karját Theodosia néni. – Nyugodj meg, Marian, mielőtt rosszul leszel.

– Hogyan nyugodhatnék meg? – Aggodalma átcsapott haragba, és Adam ellen fordult. – Az egész a te hibád! Pénzt adsz egy kíváncsi gyereknek, és arra biztatod, hogy csavarogjon!

Neki is szerepe volt a dologban, és Adam nem vitakozott a sógornőjével.

– Igazad van, Marian. Meg kellett volna beszélnem veled.

– Egyáltalán nem Adam bácsi hibája, Anya! – kiáltott fel Frances.

Adamnek hirtelen feltűnt, hogy a három fiatal nő nincs jelen.

– Szép tőled, hogy védelmedbe veszed a nagybátyádat – mondta Marian –, de ne gondold, hogy ettől elfelejtem, milyen szófogadatlan voltál. Ha látni akartad a remetét, megnézhattük volna a tűzijáték előtt. De így most itt maradunk.

– Jaj, Anya! – méltatlankodott Frances, és színpadiasan ledobta magát egy székre.

– Láttá valaki a három ifjú hölgyet? – tudakolta Adam összevont szemöldökkel.

– Azt hittem – mondta a hercegné egy pillanatnyi csönd után –, hogy Sophiával mentél.

– Már eltűntek a szemem elől, mire leértem. Megkeresem őket.

Sophia és Emmeline miatt nem különösebben aggódott. Őket nem fenyegette egy névtelen gazember. Faith viszont...

Visszatért a tömegbe, ahol minden álarcos figurát gyanúsnak látott. Gonosz kacajra nyíló szájak a pávatollas szemek alatt. Sanda tekintetű férfiak csoportjai, mint zsákmányra leső nagymacskák a dzsungelben. Régen ő is közéjük tartozott volna. Faith hiába visel álarcot, ha valaki figyelte, felismeri.

Távoloról látta Sophiát és Emmeline-t, de nem ment oda hozzájuk. Ha visszatérnek a páholyba, mindenki tudni fogja, hogy Faith magára maradt.

A Liget széles sétányain nem látta, így beljebb ment a parkban, ahová kevésbé hatolt el a gázlámpák fénye, és az árnyak közt lopott találkákra siettek az emberek. A tavak még mindig sok szórakozni vágyót vonzottak, de volt több „ősi” rom is a forgalmas sétányoktól távolabb. Talán Faith úgy gondolta, egy kislány szeretné a rejtelmes helyeket felfedezni.

A jelek szerint a nagylányokat is vonzották, mert egyszer csak megpillantotta a nőt, amint épp eltűnt egy római templom homályában. Adam behúzódott egy fa mögé, onnan

figyelte, követi-e valaki, de nem jött senki, és a lámpák fénye már nem ért el idáig. Megfordult, és fölment a műmárvány lépcsőn Faith után.

A nő megfordult, és levegő után kapott, flitteres maszkját úgy tartotta az arca elé, mint egy pajzsot. Szaténruhája fénylett a félhomályban, és hirtelen olyan volt, mint a tündérek a páholy falát díszítő festményen: rejtelmes, légies és gyönyörű.

– Én vagyok az, Faith. – Adam levette az álarcát.

A nő is leengedte a magáét, és megkönnyebbülten elernyed a vállá.

– Megijesztett, kegyelmes uram.

– Nem csodálom. Magányosan kószál ezen a félreeső helyen, veszélynek teszi ki magát.

– Az nem érdekes, most Francesre kell gondolnunk. Biztosan nagyon fél. Esküszöm, még én is nyugtalan leszek ennyi idegen között. Nem látta valaki? Istenem, lehetséges, hogy lement a Temzéhez? – Hangja egyre rémültebb, élesebb lett.

Adam megfogta a vállát, és megszorította:

– Nyugodjon meg!

– De Frances...

– Megtaláltam, és visszavittem az anyjához.

– Ó, Adam! – kiáltott Faith.

És a karjába omlott. Adam erről ábrándozott álmatlan éjszakákon. Hogy átöleli, érzi keble puhaságát a mellkasán, dereka görbületét a tenyere alatt. Megfeledkezett mindenről, hogy hol vannak, hogy miért vannak kettesben.

Megfeledkezett arról, hogy elvesztheti a becsületét és Faith a jó hírét. Még ott lapult a bensőjében a romlott bestia, aki csak az alkalmat leste. Csakis az számított, hogy egyedül vannak, Faith a karjába simul, és ő soha többé nem akarja elengedni.

Nem ezt érzik az emberek, amikor össze akarnak házasodni valakivel? Döbbenetes gondolat volt, de nem igazán meglepő.

Faith fölemelte a fejét, és ránézett, egy távoli lámpa vagy a halvány hold fénye arcára vetült, megcsillant tágra nyílt szemén, szétnyílt ajkán.

És Adam megcsókolta.

15. fejezet

A herceg felbukkanása a sötétben megriasztotta Faitht, de sokkal jobban meglepte, amikor belenézett a félhomályban csillogó szemébe, és rájött, hogy jóformán öntudatlanul hozzásimult, merészen és kéjsóváran.

Viselkedése a szokásos választ váltotta ki: a férfi lehajolt, kizárta az egész világot, még a lelkiismeretét is, és megcsókolta.

És hirtelen már nem Miss Cooper volt, a vénlány társalkodónő. Tudta, hogyan szítsa föl a vágyat, hogyan érheti el a gyönyört. Nem gondolkozott, mert akkor belevész a bűntudatba és a megbánásba.

Egyszerűen csak létezett, itt, Adam karjában, ernyedten az érzéki mámortól. Gyöngéd csókja nem volt elég, hogy kielégítse a hetek alatt kialakult mohó sóvárgást. Róla álmódott, amióta legelőször megérintette az arcát, elképzelte a kezét a testén, azt, hogy egyesülnek. Kinyitotta a száját, merészen viszonzta a csókot, perzselte a vágy.

Végül találkozott a nyelvük, viaskodott, incselkedett és izlelt. Megmarkolta a férfi vállát, hozzásimult, még a csípőjét is nekifeszítette. Adam megremegett.

– Faith! – súgta két csók között.

– Érints meg, Adam! Kérlek! Érints meg! – nyöszörgött Faith.

A férfi keze föl-alá járt a hátán, aztán megállapodott a

csípőjén, és még szorosabban húzta magához, irányította sóvár ringatózásukat, mígnem Faith zihálva kapott levegő után. Az ő keze a férfi vállát és karját járta be, kitapintotta egy olyan ember izmait, aki nem csupán a kártyabablangokban és báltermekben fitogtatta az erejét az elmúlt hat év során.

Felhördült, amikor Adam megszakította a csókot, hogy ajkát a homlokára tapassza, az arcára, az állára. Hátravetette a fejét, és hagyta, hogy a férfi lesimítsa a válláról a sálát, és felfedje a ruhaderekeit, amit eddig elfedni igyekezett. Túlságosan sokat engedett látni, és bár korábban az est folyamán ez zavarta, az efféle aggályok elszálltak. Nyöszörgött, miközben a férfi szája végigsiklott a nyakán, a torka tövén, és a keblei közötti árok felé vette az utat. Gondolkozni sem bírt, elkábította a kétségbeesett, forró szenvedély.

Aztán a férfi keze a mellére simult, megemelte, és csókokkal hintette be domborulatát.

Faith elveszettnek érezte magát, mint aki sodródik... és hirtelen rémület fogta el. Mintha fölédet volna benne egy másik nő, akit egész idáig éppen csak hogy kordában tartott.

Lihegve kitepte magát a férfi karjából, keble hullámozott a holdsütésben. Adam csak nézte.

– Kegyelmes uram, én... én... – Mit mondhatna, hogyan magyarázhatná meg, miféle nő ő, anélkül, hogy kockára tenné az állását, a megélhetését, a puszta létét, ha nem képes megállni, hogy olyasmire vágyjék, amit nem kaphat meg?

– Az a csók... – szólalt meg a férfi, aztán elhallgatott, és csak bámulta a száját.

Ő is zihált, ő is ugyanolyan felajzott volt. De mit számít ez? Férfi, aki azt tesz, amit akar. És most már tudja, miféle nő Faith, hogy bűnös, hogy nem ártatlan – legalábbis, ami a csókolózást illeti, emlékeztette magát. Sok nő csókolózik, de nem megy tovább.

Ám zaklatott elméje mélyén nem hazudhatott magának többé, nem tagadhatta, hogy már réges-rég elbukott, saját akaratóból. Az anyagi szükség mélyén megadta magát, és pártfogót keresett. Biztos volt benne, hogy egy férfi szeretőjének lenni olyan megaláztatás, ami örökre kiöli belőle az érzéki vágyat, ám a jelek szerint tévedett.

– Nem lett volna szabad... én... – Elakadt a szava.

– Én csókoltalak meg – mondta a férfi halkán, rekedten. – Nem a te hibád.

– Nem löktelek el.

Adam felvonta a szemöldökét.

– Talán ellenállhatatlan vagyok.

– Ne! – kiáltott fel Faith, aztán a szája elé kapta a kezét, és körülnézett, mintha valaki megláthatná őket. – Ne tréfálkozz, ne kicsinyeld le azt, amit tettünk. Ne próbálj olyan lenni, mint fiatalokodban, amikor nem vetted komolyan ezeket a dolgokat. Már nem ilyen vagy!

A férfi megfeszült. Lehajtotta a fejét, és villogó szemmel nézett rá.

– Tudod... most már tudod, hogy nem először csókolóztam

– folytatta Faith. – Túlságosan is... élvezem. Nem ismétlődhet meg, nem *szabad* megismétlődnie! Mindent elveszítek, ha kiderül!

– Azt nem engedem meg.

– Nem? – vágott vissza Faith keserűen, és elhúzódott. – Nem vagy Isten, sem király. Önmagadat megvédheted, de engem nem.

– *Mindig* megvédelek, Faith.

Olyan komolyan mondta, hogy az már-már ijesztő volt.

– Ó! – nyögött fel Faith elkeseredetten, és elfordult, hogy aztán visszanézzen. – Ne csináld ezt! Nem tartozol többel a bátyám miatt. És... és maradj itt! Hadd menjek vissza egyedül.

– Keresd meg Sophiát és Emmeline-t. Ha még kint vannak, nem tudnak Francesről, úgyhogy nem árulhatod el nekik. Egyszerűen menjetek vissza a páholyba. Ott biztonságban lesztek.

– Adam, rám egyedül te jelentesz veszélyt!

Ez jobban fájt, mint gondolta volna. Faithnek igaza volt – és ugyanakkor tévedett, de ezt nem magyarázhatta meg neki. Miután arca elé emelte az álarcát, megfordult, és eltűnt az árnyékok között, csak ruhája fénylett még egy pillanatig, mint egy álomban.

Adam dermedten állt, elkeseredetten, zavartan – és felajzottan. Olyannyira, hogy minden porcikája bizsergett tőle, és e sóvárgás egyszerre volt szégyenletes és felszabadító.

Mert Faith is ezt érezte. Érezte, az égre, és engedett neki. A szája mindent elárult, tapasztalatot, vágyat, szenvedélyt. Döbbenetesen merész volt és érzéki. Igen, fenntartás nélkül viszonzta a csókot, ám ebből még nem derült ki, ismeri-e a vágy további fokozatait vagy beteljesülését. Nem gazdag özvegy vagy színésznő volt ifjúkorából, bár a közelsége, a

csókja azokra a napokra emlékeztette, a tiltott szenvedély izgalmára.

Kész rejtély, lenyűgöző rejtély, amit meg kell fejtenie.

És meg kell védenie.

Feltette az álarcot, és futásnak eredt. A szilfák széléhez érve látta, amint Faith épp csatlakozik Sophiához és Emmeline-hez, nem messze a páholyoktól. Nem kell sokat várnia, és ő is visszatérhet.

– Rothford?

Felismerte Shenstone hangját, noha arcát csíkos álarc fedte.

– Shenstone.

– Futottál? – érdeklődött a barátja.

Valahogy... furcsa volt a hangja.

– Frances elkóborolt, de megtaláltam. Aztán meg kellett keresnem a hölgyeket, akik a keresésére indultak.

Rájött, hogy örülne, ha Shenstone levenné az álarcát. Merev testtartása feszültségről árulkodott. Talán látta, hogy Faith előle futott el?

– Örülök, hogy a kislánynak nem esett baja. Várnak a barátaim. – Shenstone biccentett búcsúzóul, és elfordult.

Adam arra gondolt, miközben nézte, hogy az utóbbi napokban nem sokat látta a barátját.

– Nincs kedved vívni valamelyik nap? – kiáltott utána.

Shenstone úgy tett, mint aki nem hallja. Ám később, a tűzijáték alatt, Adam megfigyelte, hogy visszatér, de nem azért, hogy elnézést kérjen. Még csak szóba sem állt vele. A hölgyekkel maradt, Sophiával és Emmeline-nel, mulattatta őket, engedte, hogy a karjára támaszkodjanak, miközben

nyakukat nyújtogatva nézték a fejük felett szikrázó pompás tűzijátékok.

Adam nem értette, mi történik, de jóformán az volt az érzése, hogy Shenstone az orra előtt csábítja el a hűgát.

A következő két napot Faith azzal töltötte, hogy igyekezett jókedvűnek és normálisnak mutatkozni, beszédeket írni Lady Duncannel, aki udvariasabb volt annál, hogy megkérdezze, mi baja, ha egyáltalán észrevett valamit. Faith alig bírta a könyvre összpontosítani, amelyből felolvasott neki, belezavarodott a gondolataiba a beszédekkel kapcsolatban.

Éjszakánként pedig álmatlanul feküdt, elkeseredetten, Adam érintése után sóvárogva, csak nézte a mennyezetet táncoló árnyékokat, és azon tűnődött, miért verte meg az Isten azzal, hogy ennyire élvezzi egy férfi érintését, aki nem is a férje?

Nem volt naiv. Ifjú hölgyek persze el szoktak ájulni, ha az udvarlójuk lopva megcsókolja őket, ellenben Faith ismerte a folytatást. Átélt már, hogy ráfeküdt egy férfi, mozgott rajta és benne, tudta, milyen romlást von maga után – és mégis megcsókolta Adamet.

Már nem is tudta a rangjához illően megszólítani – ahhoz túlságosan közel került hozzá. És még közelebb szeretett volna. A magányos éjszakákon elképzelte, hogy ott van vele, megérinti. Egyszer úgy ébredt, hogy a saját mellére tapadt a keze. Sírva fakadt, amiért az az egy év, amíg egy férfi szeretője volt, ilyen hatással volt rá, felfedte az igazi természetét.

Nem hibáztathatta Adamet, még akkor sem, ha ő kezdte a csókot. Férfi volt, akinek a karjába vetette magát. Valószínűleg

megérezte, amit ő nem akart bevallani magának. Megcsókolta, és ő nem lökte el, nem követelte, hogy hagyja abba. Nem, közeledésére merész, mohó közeledéssel válaszolt. Mit gondolhat róla?! Faith kerülte az elmúlt két napban, szó szerint elbújt, amikor tehetett, ha fennállt a lehetősége, hogy keresztezik egymást az útjaik. Esténként, amikor együtt volt a család, nem mert a férfi szemébe nézni, úgy tett, mintha teljesen lekötne a kézimunkája.

Aztán a harag és felháborodás beletörődésnek és elfogadásnak adta át a helyét. Ilyen a természete, mértéktelenül szenvedélyes. Biztos vannak más nők is, akiknek efféle bűnös hajlamokat kell elfojtaniuk. Ki kell bírnia, mert szüksége van erre az állásra. De ha bármi más lehetőség adódik, élni fog vele, még akkor is, ha nem olyan kedvező, mint ez.

Ennél többet nem tehet, mert Adam tölti ki a gondolatait éjjel és nappal. Ha legalább gyűlölni tudná, de nem... kimondottan kedvelte, egyenesen csodálta. Szépen bánt a családjával, szívéen viselte a sorsukat, a semmirekellő fiatalember megkomolyodott...

De ezeknek az érzéseknek véget kell vetni!

Előző nap, amíg Adam távol volt, a magánnyomozó otthagya a névjegyet azzal, hogy másnap újból eljön. Adam erős kísértést érzett, hogy felkeresse az irodájában, ám az borzasztó gyanús lett volna. Persze, nincsen abban semmi, hogy egy herceg magánnyomozót fogad – viszont egy herceg nem mutathatja ki, hogy türelmetlenül lesi az eredményt. Így aztán a dolgozószobájában járkált föl és alá, amikor Raikest

bevezették.

– Kegyelmes uram – mondta tisztelettudóan, miközben leült az íróasztal előtti székre –, megtudtam újabb részleteket Miss Cooperrel kapcsolatban, de először vegyük a szobalányt. A társam utánajárt a háttérének, és nem volt nehéz kideríteni, hogy törvénytelen származású, egy nemesember az apja, aki nem támogatta őt és az anyját.

– Hitvány alak – vonta össze a szemöldökét Adam. – Mi a neve?

– Mr. Darby. Sussexben van birtoka, de a szezont többnyire a városban tölti. Ámbár kétlem – tette hozzá Raikes fanyarul –, hogy ugyanazokban a körökben mozognának.

– Nem cseng ismerősen a neve, de megjegyzem. Tehát lehet, hogy ennek a lánynak ellentmondásos érzései vannak a munkájával kapcsolatban.

– Meglehet, uram. Gyanús önnek valamiért?

Adam nem beszélt a levelekről Raikesnek, és nem is akart.

– Nem tudom. Megjegyzem, amit mondott róla. Ha nem javul a munkája, lehetséges, hogy el kell bocsátanom. Mi a helyzet Miss Cooperrel? Azt kértem, derítse ki, hol élt, mielőtt munkába állt Warburtonéknél.

Raikes megerősítette, és néhány részlettel kiegészítette mindazt, amit Faith elmesélt a csendes vidéki életükről, a barátságáról a báró fiával, az apja haláláról, a fivére bevonulásáról.

– A következő fél évben ott maradtak az anyjával, és a szomszédok rájöttek, hogy nehéz helyzetbe kerültek, kénytelenek voltak elbocsátani a szolgálkat, elkezdtek családi

tárgyakat eladogatni. Aztán – vonta össze a szemöldökét a nyomozó – egy nap Miss Cooper egyszerűen... eltűnt.

– Eltűnt?

– A faluban senki nem tudja, hová lett, mihez kezdett. Mivel Mrs. Cooper nem adta el a birtokot, azt gyanították, hogy Miss Cooper nevelőnőnek állt, vagy ne adj’ isten eladólánynak egy boltban. Az anyja mindenesetre nem beszélt róla. Ön megadta, nagyjából mikor állt munkába Warburtonéknél, és ezt a nyomozás is igazolta. De közben van egy év, amikor nem tudunk róla semmit.

Mi történhetett vele? Valami annyira súlyos, hogy zsarolni lehet vele?

– Köszönöm, Raikes. Arra kérem, folytassa a munkát, és derítse ki, hová ment. Valaki csak tud valamit. Járja végig a környező falvakat! Ha nem volt pénze, nagyon messzire nem mehetett. A gyerekkori barátot, Mr. Gilpint nem kell megkeresni, itt van Londonban. Vele magam foglalkozom. Viszont lenne egy újabb feladat a társa számára: Miss Charlotte Atherstone és Miss Jane Ogden. Gardedám és társalkodónő. A londoni társaságban dolgoznak, habár tudtommal Miss Ogden munkaadója ágyhoz kötött beteg. Mindketten Miss Cooper barátnői, szerda délutánonként szoktak találkozni a Hyde parkban, így ma is. Ha követi Miss Copert, kényelmesen megnézheti őket magának, még azt is kiderítheti, kinek dolgoznak, ha utána a nyomukba ered.

– Nagyon jó, kegyelmes uram. Van még valami?

– A számlát küldje el az intézőmnek, és azt is, várhatóan mibe fog kerülni, hogy ismét visszatér északra. És köszönöm a

diszkrétciót.

Miután Raikes távozott, Adam enyhe lelkipurdalással gondolt rá, hogy azzal bízta meg, nyomozzon két ártalmatlan vénkisasszony után, de nem feledhette Miss Atherstone bizalmatlanságát. És Faith csupán pár hónapja ismeri őket, amióta Londonban van. Adam egyetlen szálát sem akart felderítetlenül hagyni, aminek révén esetleg válaszokat kaphat.

Hónapokon keresztül, amíg Faith után kutatott, hogy segítsen neki, úgy érezte célja van, lehetősége, hogy jobbá tegye egy ember életét, és ne csupán a magasból, a Lordok Házából nézze a világot. Arra számított, ez véget ér azzal, hogy segít Faithnek jobb munkát találni, ám most, a névtelen levelek és a nyomozás izgalma közepette ismét úgy érezte, mintha katona lenne. Mintha életre kelne.

Vagy talán maga Faith volt az, aki újdonsággal és izgalommal töltött meg minden napot. Amióta csókolóztak a Vauxhall Gardensben, a nő kerülte. Adamet viszont álmaiban kísértette az a csók, még most is érezte Faith karjába simuló testét. Ha bárki ilyen badarságról számol be neki, azt tanácsolta volna, hogy keressen magának szeretőt. Ellenben ő a Miss Faith Coopert körülengő titkokra összpontosított.

Másnap délelőtt Adam az előtérben állt, épp indulni készült a klubjába, amikor Seabrook bukkant fel sietős léptekkel a személyzeti szárnyba vezető hosszú folyosón.

– Kegyelmes uram! – Elment Adam mellett, és kinyitotta a bejárati ajtót. – Újabb levelet hozott egy kölyök. Fekete nadrág, ócska vörös szvetter. – Nyakát nyújtogatva kémlelt az

utca felé. – Szerintem most is ott téblábol.

Adam ügyet sem vetett a felöltőre, amit az egyik inas nyújtott felé, lesietett a lépcsőn. Kilépett a kapun, és a gyerek még mindig nem nézett hátra, csak fütyörészett zsebre vágott kézzel, mintha otthon lenne az elegáns környéken.

Adam a vállára tette a kezét.

– Ne ellenkezz! – mondta fojtott hangon.

A gyerek összerándult, teste ugrásra készen megfeszült.

Adam erősebben szorította.

– Az előbb a házamban jártál. Tudni akarom, ki küldött oda.

– Nemtom mirő beszél, Főnök. Nem csinátam semmi rosszat.

– Nem is azt mondtam. – Adam maga felé fordította a kiskölyköt, és levette a fejéről a sapkát, hogy a szemében nézhessen.

Piszkos, szőke üstöke alól a kisfiú harciasan, de egy árnyalatnyi félelemmel bámult rá.

– Sikítok! – szegte föl az állát.

– Én pedig rendőrt hívok, és azt mondom, el akartad lopni az órámat. Szerinted kinek hinnének?

A gyerek nagyot nyelt, és bólintott. Nem lehetett több nyolcévesnél.

– Mit akar? – tudakolta dacosan.

– Egy levelet hoztál a házamba.

– Az nem bűn! Szógalat, úgy biza!

– Ki kért meg rá?

– Nemtom a nevét, honnét is tudnám. Bódoggá tett, me' egy fontot adott.

– Férfi volt? Hogy nézett ki?

– Valami cilinderes uraság, nem néztem a haja színit. Csak a píztlátam.

Adam elengedte, mert tudta, hasztalan faggatná. A gyerek nem szaladt, csak elballagott, és Adam önkéntelenül elmosolyodott hetyke viselkedése láttán. Aztán lehervadt az arcáról a mosoly, amikor arra gondolt, merre tart a kiskölyök és oly sok társa.

Az előcsarnokban Seabrook várta.

– Elkapta, uram! – nyugtázta az öreg komornyik elégedetten, miközben átnyújtotta a levelet.

– Igen, de nem sokra mentem vele. Nem tudott semmit.

– Uram – folytatta Seabrook rá nem jellemző tétovázással –, a nagynénje a dolgozószobában várja.

Adam felvonta a szemöldökét.

– Akarja, hogy addig inkább nálam legyen a levél?

– Nem szükséges – mosolyodott el Adam. – De köszönöm, Seabrook.

Zsebre vágta a levelet, és benyitott a dolgozószobába. Theodosia néni kényelmesen elhelyezkedett az íróasztal előtti széken, és most várakozásteljesen nézett rá a monokliján keresztül.

– Jó reggelt, néném!

– Nekem jó, de neked úgy tűnik, nem annyira, ha egy utcakölyköt hajkurászol ország-világ szeme láttára. Ki veled, fiatalember!

Adam leült az íróasztal mögé, összekulcsolta a kezét, és mosolygott.

– Theodosia néni, nem annyi idős vagyok, mint Frances.

– Nem, nagyfiú vagy, akinek mostanában valami gondja van. Inas ügyeljen a biztonságunkra, amikor csak vásárolni megyünk? És ahogy őrködsz fölöttünk az estélyeken! Amivel, úgy egyébként, felidegesítéd szegény Miss Coopert.

Adam ügyelt rá, hogy arcizma se ránduljon.

Theodosia elszántsága őszinte aggodalomnak adta át a helyét.

– Valami nincs rendjén, Adam, és szeretném tudni, mi az!

Adam felsóhajtott, és az asztalra dobta a legújabb küldeményt.

– Ez a harmadik névtelen levél, amit kaptam.

Theodosia kihúzta magát.

– Zsarolás?

– Az a furcsa, hogy nem. Mindegyiket más gyerek hozta, és a mai volt az első, akit sikerült nyakon csípnem. Egy férfi fogadta fel, csak ennyit tudott. Hiszek neki.

– Mi áll a levelekben?

Átadta az első kettőt, jóllehet tudta, hogy rossz fényt vetnek rá. Nézte, ahogy a nagynénje elolvassa. Ő már fejből tudta őket:

Faith elragadó. Le se tudod venni róla a szemed. De figyellek!

Még mindig ott van a házában. Semmit sem tudsz róla. Más is látja, hogy a megszállottja lettél.

Feltörte a pecsétet a harmadikon.

Sokat kockáztatsz, hogy megszerezd – nem éri meg. Tudom,

miféle, tudom, mit tett.

Adam nagy levegőt vett. A névtelen levélíró most először mondta ki, hogy Faith múltjában titok lappang.

– Lassan olvasol – szólalt meg Theodosia néni. – Add ide!

Adam úgy tett, aztán hátradőlve figyelte az arcát. Nem látszott rajta más, csak figyelem, ahogy összevont szemöldökkel elolvasta. Aztán az asztalra dobta a papírt, és maga is hátradőlt.

– Becsületemre – kezdte Adam –, nem „szereztem meg” Faitht.

– Nem, de nézed.

Adam hallgatott.

– És ő is néz téged.

Összevonta a szemöldökét.

– És ezt valaki más is észrevette. – Theodosia felsóhajtott. – Bízom benne, hogy azt fogjátok tenni, ami mindkettőtöknek a legjobb.

– Bízol bennem, hogy azt teszem, ami neki a legjobb?

– Igen. Megváltoztál, Adam.

A férfi félrenézett.

– Néha nem úgy érzem.

– Bízzál magadban! – A nagynénje a levelek felé biccentett.

– Faith tud ezekről?

– Nem. Hogy mondhatnám el neki? Azonnal elmenne, és akkor nem tudnám megvédeni.

Theodosia néni bólogatott.

– Valószínűleg így lenne. Lojális teremtés, soha nem engedné, hogy miatta másoknak essék bajuk.

– Egyik levél sem fenyeget senkit fizikailag. De ez az első, ami nyíltan kimondja, hogy valami titka van, ami botrányt okozna, ha kiderülne. Szerinted igaz lehet?

– Mindenkinek vannak titkai – vonta meg a vállát a nagynénje.

– Felfogadtam egy nyomozót. Titokban. Nem tudok segíteni neki, ha nem tudom, miről van szó.

– Érthető – bólintott Theodosia. – Gyanakszol valakire? Adam felugrott, amitől a nagynénje összerezett.

– Hát ez az! Sejtelmem sincs, és már mindenkit gyanúsnak találok, még a legjobb barátomat is.

– Shenstone-t? – csodálkozott Theodosia néni. – Miért érdekelné őt Faith? Ahogy ismerem, legfeljebb biztatna, hogy térj vissza a régi, botrányos életmódodhoz.

– Én is így gondoltam volna, ám az utóbbi időben nagyon hűvös velem, és nem tudom, miért. Ha nem volna ilyen, megbeszéltem volna vele ezt az ügyet, de így nem merem megkockáztatni. Aztán ott van még persze Gilpin, Faith régi barátja, aki mindig nagyon dühösnek tűnik, amikor látom. Utánanézttem kissé: nem boldog a házassága.

– És túl sokat iszik, ami elveszi az eszét. Ki jöhet még szóba?

– Biztos vagyok benne, hogy ártatlan az ügyben, de utánanézttem Faith komornájának, Ellennek. Egy nemesember fattya, aki nem támogatta őket az anyjával.

Theodosia szemöldöke eltűnt a turbán alatt.

– Ez sok mindent megmagyaráz. De mi haszna lenne abból, ha megszabadul Faithtól? Valami más munkát adnánk neki.

Adam bólogatott.

– Faith úgy véli, egyre jobb a kapcsolatuk, ahogy Ellen munkája is.

– Még a két barátnője után is nyomoztatok.

– A Gardedámok és Társalkodónők Társasága? Nem tudom elképzelni róluk. Inkább előnyt kovácsolnak maguknak abból, hogy a barátnőjük a családjuknál dolgozik.

Adam vállat vont.

– Van valami ötleted?

– Warburtonék? Lehetséges, hogy rájöttek valamire Faith-szel kapcsolatban?

– Csupán néhány megjegyzést kellene tenniük, és a pletyka tönkreteszi Faitht, kész. Nem, ezeket a fenyegető leveleket vagy miket nekem küldi az illető. Az én viselkedésemet is kritizálja. Talán azt kellene gondolnom, hogy ha elbocsátom Faitht, akkor végre elhallgat? – Hirtelen elöntötte a düh, és lesöpörte a leveleket az asztalról. – Valaki élvezi, hogy hatalma van fölöttem. Ez nem csupán Faithről szól.

– Azt hiszem, igazad van, Adam. Mi a terved?

– Meg kell várnom, mit derít ki a magánnyomozó Faith múltjáról. Ha már tudom, miről van szó, tudok tervezni is. – Ámbár fogalma sem volt, miféle tervet eszelhetne ki, amikor eddig nem sikerült kideríteni, ki ez a névtelen gazember.

– Nem akarsz megkérdezni Faitht?

– Láthatóan mindent megtesz, hogy elrejtessen valamit a múltjából. Nem hinném, hogy önként felfedné, és főleg nem nekem. És azt sem akarom, hogy te beszélj vele, legalábbis egyelőre nem.

– Rendben, ámbar jó érzésem van hozzá, hogy kiszedjem az emberekből, amit nem is akarnak elmondani.

Theodosia felvonta a szemöldökét, ahogy Adam szokta.

– Engem nem rávettél. Kémkedtél utánam.

– Hm. – Theodosia eltűnődött. – Egyértelműnek tűnik, hogy Mr. Gilpin az, de hát őt figyelik. Nem tetszik, ahogy Faithszel bánik.

– Meglátogatta?

– Nem, de te is láttad, hogy többször odament hozzá estélyeken, és utána Faith mindig zaklatott volt. – Theodosia néni fanyarul elmosolyodott. – Most már legalább értem, miért kísérget bennünket egy inas. Marian nem örül neki.

– Miért nem lep meg? – Adam fölállt, megkerülte az asztalt, és kezét nyújtotta a nagynénjének. Az ügyet sem vetett rá, a botjára támaszkodva tápászkodott föl.

– Tartsd nyitva a szemed, Theodosia néni! Jó érzés, hogy valaki más is vigyáz Faithre.

– Még akkor is, ha tőlem legfeljebb annyi telik, hogy fejbe verem a botommal a gonoszt, ha elég közel jön?

Adam erőltetetten mosolygott. Amikor a nagynénje távozott, az ablakhoz lépett. Mint oly gyakran, Faith a kertben volt, segített a kertésznek a tavaszi munkákban.

Ártatlan, mint egy virágszál – és az ő feladata megvédeni, hogy kivirulhasson.

16. fejezet

Adam a harmadik brandyjét kortyolgatta a biliárdasztal mellett, és csak ide-oda lökdöste a golyókat. A húga lépett be a szobába. Becsukta maga mögött az ajtót, és eltökélt arccal nekivetette a hátát.

– Fogoly vagyok? – kérdezte Adam fanyarul.

– Mi bajod van, Adam Chamberlin? Egész nap a dolgozószobádban duzzogsz, vacsoránál egy szót sem szólsz senkihez, most meg itt folytatod a duzzogást.

Adam a biliárdasztal szélének támasztotta a csípőjét.

– Nem duzzogok.

– Rendben, akkor búslakodsz. Miért búslakodsz? Mióta mondom neked, hogy jót tenne, ha megosztanád a gondjaidat.

– Sophia közelebb jött, és a karjára tette a kezét. – Mondd el, mi bánt! Nálam jobban senki nem szeret, senki nem ért meg.

A névtelen levelekről nem beszélhetett neki. Viszont úgy érezte, nem bír tovább ellenállni a kéréseknek.

Így hát, amennyire lehetett, érzelemmentesen, Adam beszélt az emberekről, akik azért haltak meg, mert ő fejébe vett egy elképzelést, és rávette az osztagát, hogy valósítsák meg. Arról, hogyan határozták el a barátaival, Blackthorne-nal és Knightsbridge-dzsel, hogy segítenek az elhunytak családjainak.

Sophia szeme elhomályosult, míg hallgatta, de most felragyogott:

– Faith! Faith az, akinek segítesz.

Adam bólintott, aztán lehajolt, és célba vett egy golyót, de majdnem elvesztette az egyensúlyát.

– Ó, Adam, annyira örülök. Megérdemli a segítséget. Felszínesen ismerem Warburtonéket, és azt kell mondanom, fősvény népség, akik minél kevesebb alkalmazottat vesznek föl, de azokat agyondolgoztatják. Láttad Faith kezét, amikor megjelent nálunk? Biztos mosnia vagy takarítania kellett. Na, persze, sosem mondaná. Ó, Adam, köszönöm, hogy végre bizalmadba avattál! Olyan büszke vagyok rád.

Adam nem sok olyasmit tett, amire büszke lehetett volna, amíg be nem lépett a hadseregbe. Aztán pedig mindent beárnyékolta az emberei halála.

Mégis az, hogy beszélt Sophiával, segített tisztábban látni a dolgokat. Ismét eltökéltséget érzett, és ami oly rég hiányzott az életéből, reménykedve tekintett a jövőbe. Nem is értette, miért nem ismerte föl az igazságot az utóbbi hetekben.

Beszélnie kell Faithszel.

Faith épp csak fölment a szobájába aznap este, amikor kopogtattak. Kinyitotta az ajtót, Ellen állt előtte, idegesen tördelte a kezét.

– A kegyelmes úr beszélni kíván önnel, Miss Cooper.

Faith döbbenet pillantott a kandalló párkányán álló órára. Elmúlt tíz, és a férfi egész esete alig szólt a családjához. Most meg ővele akar beszélni? Egy hétbe telt, míg végre elérte, hogy ne ránduljon össze a hangja hallatán, hogy kiverje a fejéből a csók emlékét, azt, hogyan kelt életre a teste az érintésétől. Nem akart kettesben maradni vele.

– A dolgozószobájában várja.

Azzal Ellen megfordult, és elmasírozott.

Nagy volt a kísértés, hogy visszahívja, és megüzenje vele, hogy legnagyobb sajnálatára, de fejfájástól szenved.

Gyáva!

Ehelyett mély lélegzetet vett, behúzta maga mögött az ajtót, és elindult a palotában. Gázlámpák világították be a folyosókat, szokatlanul csendes volt minden. A dolgozószoba ajtajában megállt, mély lélegzetet vett, aztán bekopogott.

– Tessék!

A halk, bársonyos hang a templomrom sötétjében átélt perceket juttatta eszébe. Faith elhessegette az emléket, udvarias mosolyt erőltetett az arcára, mint jól nevelt alkalmazotthoz illik, és belépett, de az ajtót tárva-nyitva hagyta maga mögött.

A herceg kényelmesen terpeszkedett az íróasztal mögötti karosszékekben, egyik kezében üvegkehely. Elmosolyodott. Mint egy tigris, futott át Faith fején, aki elégedetten szemléli áldozatát. Napok óta nem igazán nézett rá, és most szinte elkápráztatta, milyen jóképű, milyen érzéki kisugárzása van, ahogy félig leeresztett szemhéjjal méregeti.

– Csukd be az ajtót, kérlek.

Faith mosolya elhalványult. Fölszegte az állát, és engedelmeskedett, de az ajtó közelében maradt.

– Miben lehetek szolgálatára, kegyelmes uram?

– Múlt héten Adamnek szólítottál.

– Az elmúlt hétről, a hibákról, amelyeket elkövettünk, nem beszélünk, ha netán elfelejtette volna.

– Nem felejtettem. Nagyon is jól emlékszem mindenre.

Faithnek kiszáradt a szája. A herceg komótosan fölállt, és megkerülte az íróasztalt. Faith ösztönösen hátrább húzódott, az ajtó felé. De a férfi csupán ráült az asztal szélére, egyik bokáját a másikra támasztotta, és összefonta maga előtt a karját, ami kihangsúlyozta széles vállát, férfias megjelenését. Faith önkéntelenül arra gondolt, milyen érzés volt hozzásimulni ehhez a testhez.

– Ami azt illeti – folytatta Adam –, másra se tudok gondolni.

Faith fölszegett állal ingatta a fejét.

– Én viszont elfelejtettem az egész őrültséget.

– Nem hiszem.

Fölállt, és megindult a nő felé. Faithben két érzés viaskodott: a vágy, amely elsodorta akkor éjjel Vauxhallban, és a félelem, hogy nem tudja megállítani a férfit, bármit is akar.

Az megláthatott valamit a szemében, mert kétlépésnyire tőle megállt, és a tekintete ellágyult.

– Nem bántalak, Faith – mormolta halk, érdes hangon.

– Már azzal is bántasz, hogy idehívtál. Kérlek, ne kényszeríts rá, hogy kettesben legyek veled!

– Ezzel is bántalak?

Faith legnagyobb döbbenetére megfogta a kezét, és gyöngéden a két tenyere közé fogta.

– Megtisztelsz azzal, Faith Cooper, hogy feleségül jössz hozzám?

Faith hitetlenkedve fölnevetett, és elrántotta a kezét. A férfi nem mosolygott, csak nézett rá áthatóan.

– Kegyelmes uram, *kegyelmes uram!* – ismételte, hogy emlékeztesse a rangjára. – Ön ivott.

– De csak keveset. Hidd el, távolról sem vagyok ittas. Teljesen komolyan beszélek. Feleségül akarlak venni.

– Ne gúnyolódj! – fakadt ki Faith, és csípőre tett kézzel közelebb hajolt. – Nem vagyok a játékszered, akit előveszel, ha rád tör az unalom vagy a bűntudat!

– Nem unatkozom, és ez nem a bűntudatról szól – felelt a férfi türelmesen és komolyan.

– Akkor ne akarj nevetséges áldozatot hozni azon a címen, hogy segítesz nekem! Eleget tettél. Nem tartozol életre szóló felelősséggel azért, mert egyszer megcsókoltál.

– Talán nem, de abból a csókból rájöttem, hogy még sosem vonzódtam ennyire egy nőhöz.

Faith csak bámult rá.

– Nem megy ki a fejemből az a csók.

– Ez *kéjvágy*. Menj, keress egy nőt, aki hajlandó efféle kapcsolatra! – Kicsit émelygett, amikor ezt mondta, tudván, hogy valamikor ő is ilyen nő volt kényszerűségből. De most már nem, és Adammal biztosan nem.

– Nem efféle kapcsolatot akarok. Feleséget akarok, aki iránt vágyat és megbecsülést érzek, akivel gyerekeink lesznek, családot alapítunk...

Faith hangját élessé tette a fájdalom.

– Szerelemről nem szólsz, örökösről viszont igen. Olyan alázatos teremtésnek tartasz, aki teljesíti az óhajaidat?

– Alázatos? – Adam végre elmosolyodott. – Veled kapcsolatban nem használnám ezt a jelzőt. Ami a szerelmet

illeti, nem akarok hazudni neked. Ám olyan erős a vonzalom közöttünk, hogy a szerelem is ki fog alakulni idővel.

– Túlságosan magabiztos vagy, túlságosan hetyke. Azt hiszed, mindenre tudod a választ?

Adam most már vigyorgott. Csípőre tette a kezét.

– Tégy próbára!

– Herceg vagy, én közrendű. Rangodhoz illő házasságot várnak tőled, egy előkelő, szép feleséget, aki gazdag hozománnyal bír. Anyád már most sem kedvel, pláne nem mint jövődő mátkádat!

– Mindez nem érdekel.

– De engem igen! – Ahogy nem mellékesen az is, hogyan őrizhetné meg a titkát, és mi történne, ha – amikor – kiderülne. Mindenki a múltjában vájkálna, kutatná, vajon mivel érdemelte ki egy herceg kegyét. Borzalmas szégyent hozna az egész családra, nevetségessé válnának. Sosem tenne ilyet velük.

Még akkor sem, ha a gondolat, hogy minden éjt Adam karjaiban tölthet, jóformán ellenállhatatlanul vonzotta.

– Nem megyek feleségül önhöz, kegyelmes uram.

Megfordult, és a kilincstért nyúlt, ám hirtelen ott termett mögötte a férfi, az ajtónak szorította. Faith levegő után kapott, letaglózta az ereje, az, ahogy hozzásimult, és az, hogy ő még többre vágyott.

– Nem kényszeríthetsz, Rothford! – suttogta rekedten. – Lehet, hogy a testemre tudsz hatni, de engem nem az érzéseim vezérelnek. Veled ellentétben.

A férfi a nyakára nyomta a száját, és mélyet lélegzett.

– Istenem, de jó illatod van!

Ajka végigkúszott a nyaka görbületén, be a füle mögé, finoman megharapta a fülcimpáját. Faith felnyögött.

– Nem kényszeríthetsz! – suttogta szorosan behunyt szemmel.

Adam kiegyenesedett, és elhúzódott tőle.

– Nem. Azt sosem tenném – mondta halkán.

Faith hátranézett a válla fölött, és meglátta a komoly arcát. Lassan megfordult.

– Elmehetek?

– Természetesen elmehetsz. De az ajánlatom érvényes.

– Nevetséges! – suttogta remegve. – És ne is beszélj róla senkinek! Nem akarok feszültséget és haragot szítani a családotban.

– Nem beszélek, mert nincs rá szükség. Egyszerűen be fogod látni, hogy igazam van.

Faith kitapintotta maga mögött a kilincset, lenyomta, aztán kisurrant az ajtó résén. Gyakorlatilag futva menekült föl a szobájába, miközben tudta, hogy bárki, aki meglátja, azt hiszi, pánikba esett. De nem látta senki ily kései órán, a családtagok már visszavonultak, a szolgák lefeküdtek. A szobájába érve becsukta maga mögött az ajtót, és ráfordította a kulcsot.

Mintha az megállítaná a férfit, ha úgy dönt, hogy bejön.

Habár elég volt egy szó, hogy leállítsa, nem igaz?

Kábultan átvágott a szobán, és leroskadt egy székbe a kandalló előtt. Égett a tűz, hogy elűzze a kora tavaszi este hűvösségét, de Faith észre sem vette, a karját dörzsölgette.

Rothford hercege megkérte a kezét.

Nevetséges és botrányos – de igaz.

Nem szerelmesek egymásba. Mindazonáltal heves vonzalmat éreznek egymás iránt, és nagyon sok házasságban még ez sincs meg.

Viszont a leendő menyasszony rendszerint nem volt előzőleg más férfi kitartottja.

Összerándult. Hogyan győzze meg Adamet arról, hogy nem lehet a felesége – anélkül, hogy elmondaná neki az igazságot?

17. fejezet

Adam hátradőlt a nagy bőrfotelben, és összekulcsolta a kezét a feje mögött. Kicsit sem lepődött meg, hogy Faith visszautasította az ajánlatát. Büszke nő, és azt hiszi, csupán sajnálatot érez iránta. Izgalmas feladat lesz elnyerni a bizalmát – anélkül, hogy elmondaná neki, a jelek szerint valaki tud valamit a múltjáról. Gondoskodni fog róla, hogy soha többé ne kelljen erre gondolnia.

Meg kell győznie, hogy az ajánlat a személyének szól. Hogy azért kéri feleségül, mert tiszteli, vágyik rá, és jól illenek egymáshoz. És közben a családjá előtt titkolnia kell, hogy udvarol neki. Szórakoztatónak és izgalmasnak érezte a kihívást.

A következő pár napban gondja volt rá, hogy szívélyes családfőként jelen legyen minden étkezésen, ahol Faith is megjelent. Az azt követő reggel, hogy megkérte a kezét, biztos volt benne, hogy Faith irulni-pirulni fog, és kerüli a tekintetét. Épp ellenkezőleg. Hűvös volt és udvarias, tiszteletteljes, mint mindig, és rezenéstelen tekintete mintha csak azt mondta volna: Én elfelejtettem a tegnapi estét. Hamarosan te is el fogod.

Tévedés. A házasság nem csupán boldoggá tenné mindkettőjüket, de a névtelen levélírónak is megmutatná, hogy semmit sem ér el a fenyegetésekkel, Adam sosem mond le Faithről.

Az étkezések mellett a fogadóórákon is megjelent, az anyja és a nagynénje mellett állva üdvözölte a látogatókat, mindenkit alaposan szemügyre vett, hogy lássa, kin látszik túl nagy érdeklődés, netán büntudat.

Esetenként, amikor úgy vélte, senki sem látja, levélkéket csempészett a könyvbe, amelyet Faith olvasott, vagy a varrókosarába. Így próbálta tudtára adni, hogy gondol rá, nem felejtette el, mit kért tőle. Sosem írta alá őket, természetesen, így Faith mondhatta volna, hogy a levelek egy névtelen udvarlótól származnak, ha valaki észreveszi. Viszont élvezettel figyelte, ahogy a nő elpirul, amikor megtalálja azokat, és gyorsan elrejtji.

Egyik este a húga zongorázott, ő pedig énekelt, amit ifjúkora óta nem tett. Az anyja és a nagynénje elégedetten hallgatták a szerelmes dalt, Marian unott arcot vágott, és Faith belebújt a kézimunkájába. De Adam tudta, hogy minden szavára figyel.

A társasági eseményeken, amelyeken közösen vettek részt, kénytelen volt szüneteltetni az udvarlást. Pedig mennyire szerette volna magához szorítani, megmutatni országvilágnak, hogy az övé, különösen annak a Gilpin nevű alaknak, aki túl sokat ivott, és mérgesen bámulta Faitht, valahányszor csak látta.

Wallingfordék báljára több órányi utat kellett megtenni hintóval, míg elértek a hatalmas birtokra Londontól nyugatra, a Temze partján. Rengetegen voltak, és lévén az első igazán meleg tavaszi nap, szinte elviselhetetlen lett a forróság a bálteremben. Verejték és parfüm szaga keveredett gázlámpák

és gyertyák füstjével. De a táncolókat ez nem tartotta vissza, és a többiek a fal mellett zsúfolódtak össze több sorban. Adam látta, hogy Faith egy sarokba szorult, verejték gyöngyözik a homlokán, és nem tudja maradéktalanul leplezni, milyen nyomorultul érzi magát. Társalkodónőként egy percre sem szabadulhatott a bálterem széléről.

Aztán hirtelen észrevette, hogy óvatosan megindul a tömegben keresztül a teraszra vezető kétszárnyú ajtók felé. Adam ugyanígy tett a terem másik oldalán, szórakozottan biccentett, ha valaki üdvözölte, de érezte, hogy nincs ideje megállni. Végigment egy folyosón, ami a kártyaszobához vezetett, majd egy kanyarral egy másik kijáráshoz ért, amely a folyó felé lejtő kertbe nyílt. Jól ismerte az épületet még ifjúkora estéyeiről.

Már-már úgy érezte magát, mint a harctéren. Csendes léptekkel osont az árnyékban. Végigment a fáklyákkal kivilágított terasz mellett, látta a sétáló párokat. A távolabbi végén besurrant a fák közé, és végre megpillantotta Faitht, aki a kavicsos kerti sétányra vezető széles márványlépcső tetején állt.

Gyere ide!

Újra és újra elismételte magában a szavakat, és hirtelen, egyetlen pillantást vetve a háta mögé, Faith lesietett a lépcsőn. Persze mások is andalogtak a parkban, úgyhogy nem volt könnyű megtalálni a megfelelő pillanatot.

De aztán, amikor éppen senki sem látta, kilépett a fák közül, elkapta a kezét, és magával húzta.

– Adam! – sziszegett a nő a sötétben botladozva.

– Tudom, hova megyünk, légy türelemmel – súgta a fülébe, és amikor még mindig vonakodott, hozzátette: – Jobb szeretnéd, ha vinnélek?

Nem látta az arcát, de el tudta képzelni, ahogy összevonja a szemöldökét. Pár perccel később kiértek egy rétre a központi parkon kívül. Enyhén lejtett a Temze felé, amelyen csónakok ringatóztak, az orrukba akasztott lámpások szentjánosbogárként táncoltak a víz fölött. A dombtetőn ragyogóan kivilágított házból kevés fény hozzájuk is jutott. A nyitott ajtókon és ablakokon kiszűrődött a zene: egy keringő. Mindig is szeretett volna táncolni Faithszel.

Magához vonta.

– Egy olyan jól nevelt lány, mint te, biztosan tud keringőzni.

– Adam! Nem táncolhatok veled! – tiltakozott halkan, fojtottan, és közben folyvást a kastély felé nézegetett.

– Senki sem láthat, és ha mégis, olyan messze vagyunk, hogy nem ismernek föl. Táncolj velem, Faith! Minden bálban, ahol együtt vagyunk, erre vágyom.

– Egyszer részt vettünk egy francia négyesben.

– És épp csak megérintettem a kezedet. A karomban akarlak tartani! Egyetlen tánc, Faith!

– Egyetlen – egyezett bele vonakodva a nő egy hosszú másodpercnyi habozás után.

Fenséges tánc volt. Adam lendületesen magával ragadta, nem lévén más párok az útjukban. Faith hajlékony dereka csodálatosan simult a tenyerébe, keze úgy illett a kezébe, mintha arra teremtették volna. Gyönyörűen táncolt, könnyű volt vezetni, miközben a köröket rótták. Egyre szorosabban

húzta magához, combja a lába közé siklott minden fordulónál. Faith hátravetette a fejét, és összekapcsolódott a tekintetük.

Adam hirtelen rájött, hogy örökre az övé lehetne, ha most meglátná őket valaki. Merészséggel töltötte el a gondolat, hogy ily közel került a céljához, a házassághoz. Ugyanakkor tudta, hogy nem tehet ilyet vele, nem keverheti nyilvánosan botrányba.

De esetleg lehetne másként...

Faith minden aggálya és félelme szertefoszlott. Adammal táncolni, a karjába simulni, maga volt a varázslat. Erős volt és kecses, határozott és megnyugtató. Mozdulatai, amelyekkel irányította, felértek egy cirógatással. A házból kiszűrődő világosság minden fordulattal más oldalról világította meg az arcát, fény és árnyék váltakoztak a vonásain. És közben végig mosolygott... már-már gyöngéden.

De ezt Faith nem hihette el – nem *akarta* elhinni.

– Ne távolodj el! – szólt rá halkán a férfi.

– Nem távolodom.

– A tekinteted igen.

Erre nem tudott mit mondani, inkább lehunyta a szemét, és egyszerűen csak... létezett, átadta magát az érzéseinek, a zene ütemének. Megfeledkezett minden évről, amely ellene szólt, hogy most itt legyen.

Aztán véget ért a zene, és Adam magához szorította. Mindketten szaporán szedték a levegőt. Faith csak nézett a csillagként ragyogó szemébe.

Adam elengedte, és meghajolt.

– Köszönöm a táncot.

Faith habozott, de a varázslat nem szűnt meg. Kecsesen pukedlizett.

– Még soha nem táncoltam így – vallotta be, amikor fölegyenesedett.

– Soha? Nemesember lánya vagy, biztos a ti falutokban is voltak társasági összejövetelek.

– Voltak, de... ott mifelénk, északon, a keringőt illetlennek tartották. Noha megtanultam a lépéseket, legfeljebb a tánctanárommal gyakoroltam. Márpedig te...

– Összehasonlíthatatlanul ügyesebb és kecsesebb vagyok?

Faith az ajkába harapott, hogy elrejtse a mosolyát.

– Magasabb.

Adam összerándult.

– Nehéz dolga van a férfinak, aki ki akarja vívni az elismerésedet. Egy házassági ajánlat nem hat meg?

Faith arcáról lehervadt a mosoly, meglepő erővel tört rá a bánat, bánkódás mindazért, ami sosem lehet az övé: egy férj, gyerekek.

– Ó, Adam, ne tedd tönkre ezt a varázslatos pillanatot!

A férfi elfordította a tekintetét.

– Ha azt hiszed, hogy a boldogság tönkreteszi...

Faith fölmarkolta a szoknyáját, és futásnak eredt, vissza a parkot szegélyező fák között. A sétány közelében megállt egy pillanatra, szétnézett, hogy egyedül van-e, aztán kilépett a kavicsos útra, és megpróbált nyugodt léptekkel közelíteni a teraszhoz.

De nehéz volt nyugalmat színlelni, amikor a szíve vadul dobogott, hiszen az imént élte át élete legromantikusabb

élményét. Soha, egyetlen férfi nem bánt úgy vele, mint Adam, és ettől sóvárgás és bánat töltötte el.

Talán lelke mélyén *szeretne* feleségül menni hozzá, még akkor is, ha tudja, hogy nem teheti?

Bármit is érez iránta, az csak azt hangsúlyozza, hogy vissza kell utasítania az ajánlatát.

Másnap Adam eltökélten tért vissza Londonba. Immár tudta, hogy önszántából Faith sosem lesz a felesége, úgyhogy rá kell vennie. Megígérte neki, hogy nem kényszeríti, és valóban, nem is fogja. A végső döntés a nő kezében lesz. Csak gondoskodik róla, hogy nehezebb legyen nemet mondania.

Egyedül a családtagjai lehetnek azok, akik kettesben találják őket, így a botrány biztosan nem terjed túl Rothford Court falain. Talán nem is kell, hogy az egész család részese legyen, elmélkedett. A nagynénjétől és a húgától számíthat a legtöbb megértésre, miközben ragaszkodnának hozzá, hogy össze kell házasodniuk Faithszel.

Ám bárhogy törte a fejét, nem tudta kitalálni, miként rendezhetné úgy, hogy kettesben maradjon Faithszel, és a családja ezt észrevegye. Kell egy cinkos, és ki lenne erre alkalmasabb, mint Sophia, aki másról se álmodozik, mint romantikáról és síríg tartó boldogságról? Csodálja Faitht, és megérti bátyjának a lány iránt érzett rokonszenvét.

Miután hazaértek délután, felkereste a húgát. Épp kicsomagoltak a komornájával. A szolgáló pukedlizett, és távozott, amikor meglátta Adamet, aki besétált a szobába, és becsukta maga mögött az ajtót.

Sophia az útiládája mellett állt, és jókedvűen nézett rá.

– Micsoda meglepetés, kedves bátyám. Fogadjunk, hogy segítségre szorulsz valami személyes ügyben.

Adam mosolygott.

– Egy hete megkértem Faith kezét, de rendületlenül kosarat ad.

Sophia megdermedt, és lassan kinyílt a szája.

– Te még jobban fogadod, mint ő – mondta Adam fanyarul.

– Horkantott, és az arcomba nevetett.

Sophia összerándult.

– Jaj, Adam, sajnálom. De biztosan azt hitte, tréfálsz.

– Lehet, hogy első pillanatban azt hitte, de aztán rájött, hogy komolyan beszélek. Előtte soha nem találkoztam olyan nővel, akivel el tudok képzelni közös jövőt.

Sophia arca ellágyult.

– Ez igazán romantikus, kedves bátyám.

– Csakhogy ő nem így gondolja. Szerinte unalom vagy bűntudat vezérel. Ezek az ő szavai.

– És így van? Legalábbis ami a bűntudatot illeti?

Adam hallgatott egy pillanatig.

– Való igaz, hogy onnan indult az ismeretségünk, és sosem fogom elfelejteni, milyen veszteséget okoztam neki, de élvezem a társaságát, vonzódok hozzá, és úgy vélem, összeillünk.

– De szerelmes vagy belé?

– Nem tudom, milyen érzés szerelmesnek lenni, ezért nem fogok hazudni, és azt mondani, igen. Ő azt mondja, nincs közöttünk szerelem, bár azt nem tagadhatja, hogy erősen vonzódunk egymáshoz.

Sophia arca kipirult.

– Nos, talán már így is többet hallottam a kelleténél.

Adam elkomolyodott.

– Attól félek, annyira nyomasztja a rangbeli különbség, hogy képes, és itt hagyja az állást Theodosia néni mellett. Még a végén egy újabb Warburton famíliánál köt ki, és mindez csupán a büszkesége miatt.

– Komolyan azt hiszed, hogy a büszkeség vezérli?

– Igen. Büszkeség, és esetleg félelem, hisz végtére is nem mindennapos dolog, hogy valakiből hercegné lesz.

– Nem adhatok más tanácsot, csak azt, hogy legyél türelmes.

– Türelmes vagyok, romantikus vagyok. Levélkéket írtam neki, énekeltem neki, táncoltam vele a holdfényben.

Sophia szeme elkerekedett.

– Tegnap este? Igazán merész. És ha rajtakaptak volna?

Adam felvonta az egyik szemöldökét.

– Ó, akkor kénytelen lenne elfogadni az ajánlatodat.

– Nem ezért táncoltam vele, de valóban támadt egy ötletem. Mi lenne, ha te meg Theodosia néni rajtakapnátok bennünket kettesben? Akkor a botrány családon belül marad. Nem akarom kínos helyzetbe hozni Faitht, csak azt akarom, hogy legyen a feleségem.

– Nem tudom, Adam. Ez elég alattomos.

– Van más ötleted? Még képes, és ismét nekivág a világnak egy szál magában, csak azért, mert azt hiszi, nem méltó hozzám. Engem nem érdekel a hozomány meg ilyenek. Egy nemesember lánya, nem pedig egy gyümölcsárús, az ég

szerelmére! Segítened kell, Sophia!

Sophia mély lélegzetet vett, és fölszegte az állát.

– Rendben van, segíték. Kedvelem Faitht, és szerintem illik hozzád. Arról nem szólva, hogy szeretnék egy újabb kis kuzint. Van valami terved?

Adam hálásan megszorította a kezét.

– Kíváncsi vagyok a véleményedre.

Másnap este a hercegné és Lady Tunbridge egy vacsorára voltak hivatalosak, és Lady Duncan úgy döntött, korán lefekszik a másnapi gyűlés előtt. Együtt írták meg a beszédét, és Faith tudta, hogy nagy hatást fog vele kelteni. Adam, hála Istennek, elment otthonról, nem kellett az átható pillantásait állnia. Így azután csupán ketten üldögéltek a családi szalonban Sophiával. Csendesen olvastak mindketten, noha Sophia elég... izgatottnak tűnt egész nap. Láthatóan még az sem csillapította le, hogy Mr. Percy eljött látogatóba délelőtt. Vagy talán éppen ez volt a gond: izgatottá tette, hogy a férfi fölkereste, talán mert annyira hiányzott neki, jöllehet, persze, azon a címen, hogy a hercegnénél teszi tiszteletét.

Sophia hirtelen összecsapta a könyvét.

– Egek, teljesen kiment a fejből, hogy meg kell írnom egy levelet! Muszáj, ha azt szeretném, hogy a reggeli postával elmenjen. Szép estét, Faith!

Faithnek alig maradt ideje jó éjszakát kívánni, már ki is ment a szobából, be sem csukva maga mögött az ajtót. Faith fejcsóválva sóhajtott, és visszatért ahhoz az izgalmas részhez a könyvében – a *Meggyőző érvek* Jane Austentől –, amikor a hősnő, Anne, elolvasni készül régi jegyese, Wentworth

kapitány szerelmes levelét. Nyolc hosszú évre elszakadtak egymástól, ennyi időt elvesztegettek.

Nem akart ilyen szempontból tekinteni a saját helyzetére. Lehet, hogy kikoszarazza Adamet, de erre sokkal jobb indoka van, mint Anne-nek. A könyv hősnőjét meggyőzték a barátai, hogy a kapcsolat rangon aluli, a férfinak bizonytalan a jövője. Faith esetében mindez pont fordítva van, ő áll alatta rangban Adamnek, és pontosan azt teszi, amit kell. Anne-nel ellentétben, soha nem fogja megbánni a döntését.

Ám közben sokszor sírni lett volna kedve. Mi ütött belé?

Kinyílt az ajtó.

– Itt felejtettél... – Elhallgatott, amikor azt látta, hogy Adam lép be, és határozottan becsukja maga mögött az ajtót.

Nem volt rajta mellény vagy nyakkendő, és az ing ki volt gombolva a nyakánál. Lezser és bizalmas volt a megjelenése, és Faith megborzongott a nyugtalanságtól.

Lassan letette a könyvét.

– Segíthetek valamiben, kegyelmes uram?

– Nem megy ki a fejemből az a tánc a réten.

Faith érezte, ahogy arcába szökik a vér, miközben föláll.

– Kérem! Nem szeretnék róla beszélni.

– Szeretnék nyíltan táncolni veled, hadd lássa az egész világ!

– Úgy érti, hadd vihogjon gúnyosan a legyezője mögött.

– Senki sem vihog gúnyosan egy hercegnén. Ez az, amit nem értesz. Egy ilyen pozíció hatalmat jelent, tekintélyt. Az emberek a jóindulatodat keresik. Igen, lehet, hogy elsőre megdöbbennek, de nem én leszek az első herceg, aki egy

közrendűt vesz feleségül.

– Kegyelmes uram...

– Táncolj velem! – Adam megfogta a kezét, és elhúzta a kerevettől. – Nem kérek mást.

– Tényleg? – jegyezte meg Faith fanyarul.

– Egyedül vagyunk, táncolhatsz velem.

– Nincs zene – vetette ellen kelletlenül.

– Nem kell zene – súgta Adam, és kezdőállásba helyezkedett.

Aztán megtette az első kört a kerevet körül. Faith kénytelen volt vele tartani, ha nem akarta, hogy rángassa, olyan erős volt. Az ing vékony kelméjén keresztül mintha a meztelen vállára támaszkodott volna. Rövidesen már-már élvezetét lelte benne, hogy kerülgetni kell a bútorokat, hogy megtorpannak, és a kályhaellenzőhöz túlságosan is közel forognak. Egyenesen föl kacagott, amikor Adam megpörgette, és a lendülettől a mellkasának ütközött. Egy pillanatra a vállára hajtotta a fejét.

– Faith – suttogta a férfi, és ajka a haját súrolta.

Sosem hagyta el teljesen a bánat és a szomorúság, de most jószerivel fojtogatták.

– Nem maradhatok, te is tudod. Charlotte tud egy állást számomra. Meg akartam várni, hogy a nagynénéd megtartsa a holnapi beszédet, utána közlöm vele.

Adam meleg tenyere az arcára simult, és kényszerítette, hogy ránézzen.

– Mihez kezdek nélküled? – kérdezte.

Faith belenézett ragyogó kék szemébe, és nem tehetett

mást, fölemelte a kezét, megérintette keskeny arcát, puha, meleg ajkát.

– Ez a búcsú – suttogta, és lábujjhegyre állt, hogy gyöngéden megcsókolja.

Csakhogy egyetlen érintés olyan volt, mint egy elektromos szikra. Egy pillanatig zavartan tétováztak, aztán Faith felnyögött, megadta magát, és a bennük égő ellenállhatatlan szenvedély hevével forrt össze a szájuk.

Soha többé nem lesz része ebben, tudta. Hátralevő életében ezekből az emlékekből kell táplálkoznia, a tudatból, hogy volt egyszer egy férfi, akit csak ő érdekelt, nem pedig az, hogy mit tud tenni érte.

Keze a derekára simult, bekúszott a laza ing alá, kitapintotta a meleg, kemény izmokat a hátán.

– Jóságos ég! – hallatszott.

Szétrebbentek, és Faith rémülten kapta a szája elé a kezét, miközben az ajtó felé fordult.

Sophia és Lady Duncan álltak az ajtóban leesett állal.

Lady Duncan nyerte vissza először a lélekjelenlétét.

– Menj arrébb, Sophia, be kell zárni az ajtót, mielőtt...

Sophia kábultan lépett arrébb, miközben újabb zavarodott pillantást vetett a bátyjára.

– Mielőtt mi?

– Anyád meglátja!

– De hát ő nincs... – hördült föl Sophia.

– Mi folyik itt? – hallatszott a hercegné ingerült hangja. Félretolta Lady Duncant. – Ez után a borzalmas vacsora után tényleg szükségem van egy pohár...

És aztán meglátta őket. Faith mozdulni sem bírt, csak ott állt, túlságosan közel Adamhez, maga köré font karral, tudva, hogy késő elmenekülni, magyarázkodni, bármit is tenni. Aztán felbukkant a többiek mögött Lady Tunbridge is, és arca elsápadt az undortól.

A hercegné viszont kihúzta magát.

– Mit jelentsen ez, Adam? – tudakolta összeszorított foggal.

Faith szerette volna elfedni az arcát, de nem lehetett elbújni. Ez az egész az ő hibája. Újfent gyengének bizonyult egy férfi közelében.

De nem, a megaláztatás netovábbja, hogy nem egy akármilyen férfiről volt szó, hanem Adamról.

– Sajnálom, hogy látnotok kellett – sóhajtott a férfi.

Lady Tunbridge és a hercegné úgy néztek Faithre, mint valami csúszómászóra.

– Ha arra gondolok, hogy az én Francesem egy fedél alatt élt egy ilyen... ilyen... – úgy tűnt, Lady Tunbridge nem is talál szavakat rá.

– Elég! – szólt rá Adam hűvösen. – Mindez nem Faith hibája.

– Ha ez kitudódik – folytatta Lady Tunbridge, mintha nem is hallotta volna –, az egész családot megrázza a botrány.

– Nem derül ki! – Adam szinte fenyegetően kihúzta magát.

– Ha mégis, tudni fogom, hogy egy *családtagnak* járt el a szája.

– Miattam nem kell izgulni – szólalt meg Faith remegő hangon. – Elmegyek, találtam másik állást.

– Semmi keresnivalója becsületes emberek házában! – fintorgott Lady Tunbridge.

Faith szaporán pislogott, hogy elfojtsa a könnyeit.

– Elég, Marian! – szólt Lady Duncan ridegen. – Megfeledekezel magadról. Két ember volt ebben a szobában, nem csak egy.

– Nem mész sehova – fordult Adam Faithhez. – Nem teszem kockára a jó híredet.

– Miféle jó híremet? Nekem olyan nincs, Adam, nincs miért aggódn.

– Hogyan szólította a fiamat? – fortyant föl a hercegné.

Faith összerándult.

– Kegyelmes asszonyom...

– Nyugodtan hívhat Adamnek, mert hamarosan összeházasodunk.

Ettől mindenkinek elakadt a szava.

Ó, nem, gondolta Faith, *újabb okot adtam Adamnek, hogy a házasságot erőltesse. A becsület nevében.*

– Adam! – A hercegné feldúltan támaszkodott a zongorára.

– Nem vehetsz feleségül egy... egy...

– Nem, nem fog feleségül venni engem – vágott a szavába Faith.

Lady Duncen kedvesen a nevéen szólította, de nem vett róla tudomást.

– Nem olyan nő vagyok, akiből hercegné lehetne. Mindannyian tudjuk.

– Ez nem igaz, Faith! – szólalt meg Sophia panaszosan.

Faith a fiatal nőre nézett, aki a barátnője lett, és bánatosan elmosolyodott.

– Kedves vagy, Sophia, de ez az igazság. Csupán csak a

világotok peremén álltam, és beljebb nem jöhetek. – Adam felé fordult. – Nem leszek a feleséged.

Aztán nem bírta tovább nézni a rosszalló arcokat, és kirohant a szobából.

18. fejezet

Adam elviharzott a családjá mellett, de nem követte Faitht. Tudta, hogy zaklatott, és meg kell nyugodnia.

Ostoba volt, nem gondolt rá, mennyire elfajulhatnak a dolgok, hogy a nő önmagát fogja okolni. Csak akarta, amit akart – őt.

Nem kerülte el a figyelmét Sophia döbbent, büntudatos tekintete – egy másik ártatlan, akinek fájdalmat okozott.

A dolgozószobájába érve járkálni kezdett. Ez volt a mélypont, biztatta magát, és változatlanul jó cél vezérli. Nekik Faithszel közös a sorsuk. A nő megérdemli, hogy megkapja azt az életet, amit részben ő vett el tőle. Szeretett volna mindent megadni neki.

Ez nem büntudat, mondta magának, hanem igazságérzet. És talán szerelem.

Amikor valaki kopogtatott, nem válaszolt, ám a nagynénje ettől függetlenül bejött.

– Nem kérek prédikációt, Theodosia néni – emelte fel a kezét. – Hibát követtem el, de helyre fogom hozni.

– A jelek szerint nem úgy, ahogy Faith szeretné.

Adam elhúzta a száját.

– Megértetem veled, hogy téved. Egy szemernyit sem érdekel a származása meg a vagyona. Ő lesz a feleségem.

– Még mindig csak meg akarod védeni? – kérdezte Theodosia szelídebb hangon.

– Úgy nézett ki, mintha védelmezném?

Lady Duncan felsóhajtott.

– Az én alkalmazottam. A jelek szerint én nem védtem meg.

– Elég, Theodosia néni! Nem valami erőszakos uraság vagyok, aki ki akar használni egy nőt. Feleségül akarom venni, komolyan! Hetek óta győzködöm, de ellenáll.

– Ó – pislogott Theodosia. – Furcsa módon ettől jobban érzem magam. Akárhogy is, beszélek a lánnyal.

– Nem tudom, hogy ez jó ötlet-e.

– Nem kértem a véleményedet.

Faith az ablakülésen kucorgott maga köré font karral, mintha soha többé nem tudna megmelegedni. Nem tudta, mihez kezdjen – pakoljon? Nem mintha lett volna hova mennie. Charlotte csupán megemlítette, hogy a munkaadója egyik rokona talán társalkodónőt keres.

Nem hagyhat itt mindent, azok után, ami az imént történt, egy bizonytalan jövő kedvéért. Maga előtt látta az arcukat: Adamén döbbenet, Sophia sápadt, Lady Duncan meglepett. A hercegné és Lady Tunbridge arckifejezése viszont arra emlékeztette, mi vár rá, ha ez a botrány kipattan. Megvetéssel elfordulnának tőle, kiközösítenék, akárcsak mindenki más, akit ismer. Megint olyan lenne, mint amikor Lord Reyburn falujában élt. Nagyon kevés ember állt szóba vele, leszámítva a boltosokat, akik elfogadták a pénzét. Magányos volt – habár akkor azt mondta magának, így jó, figyelembe véve, milyen címen volt ott.

Kopogtattak, és összerándult.

– Most nem alkalmas – szólt hangosan.

Az ajtó elkezdett kinyílni.

– Adam, most nem szeretnék...

Aztán elhallgatott, mert a résben Lady Duncan élénkvrös turbánja jelent meg. Könnybe lábadt szemmel elfordult, mert tisztában volt vele, mekkora csalódást okozott az idős hölgynek, aki megbízott benne, és szolgálatába fogadta.

– L-lady Duncan – kezdte feldúlt, remegő hangon.

Az idős asszony odabicegett hozzá, leült, és átkarolta a vállát. Ennyi kedvességtől Faith nem bírta tovább, tényleg sírva fakadt.

Lady Duncan egy zsebkendőt nyújtott felé.

– Ej, kedvesem, ne itassa az egereket! Nincs rá semmi szükség. Nem gondolok rosszat magáról.

– Nem lett volna szabad... el kellett volna... – hüppögött Faith.

– Azt hiszi, én nem voltam fiatal? Arcába szökne a vér a szörnyülködéstől, ha elmondanám, hogyan köttetett az első házasságom. Makrancos fiatal lány voltam, aki nem sokat adott a szabályokra.

Faith kifújta az orrát, és könnyes szemmel nézett rá.

– K-kedves öntől, hogy ezt mondja, asszonyom, de ez nem változtat semmin. Kínos helyzetbe hoztam önt, megsértettem a hercegnét, és borzalmasan rossz példát mutattam Lady Sophiának, aki már így is azon mesterkedik, hogy megszerezze Mr. Percyt. Mi lesz, ha ő is megpróbál... – Elcsuklott, és nyöszörgésbe fúlt a hangja.

– Mr. Percy talpraesett fiatalember, tud magára vigyázni. És nagyon szeretném, ha nem tenne úgy, mintha mindaz, ami

ma este történt, egyedül a maga hibája lenne. Volt egy bűntársa, ifjú hölgy, és csak azért, mert herceg, ő sem engedhet meg magának bármit.

Faith válla lehorgadt.

- Nem, asszonyom, nem engedem, hogy őt belekeverjék.
- Már benne van, ha maga gyermeket vár.

Faith összerándult.

– Csókolózásnál sosem mentünk tovább, esküszöm, asszonyom! Nem kell... következményektől tartani.

– Nos, egy komplikációval kevesebb, amiért aggódni kellene. Nem kell kapkodni az esküvővel.

– Semmilyen esküvő nem lesz! – ugrott talpra Faith. – Bármit is mond Adam, a kegyelmes úr, előbb-utóbb megbánná. Én már most bánom az egészet. Hozzá olyasvalaki való, mint Lady Emmeline – egy ártatlan és tiszta teremtés –, nem pedig egy magamfajta közrendű, akinek nincsenek előkelő felmenői, nincs vagyona, és még csak nem is szép.

– Faith...

– Soha nem lehetek tagja ennek a családnak, Lady Duncan, hát nem érti?

– Ha Adam azt akarja, akkor lehet. Csak ő számít a házasságukban, nem az anyja, nem az a bolond Marian. Ámbár Mariant mindig csak az érdekelte, milyen cím várományosa a férje, és nem az embert szerette.

– Nem érdekel, mit akar Adam.

– Valóban? Az sem érdekli, milyen szégyent jelent az rá nézve, ha nem veszi feleségül a lányt, akit kompromittált?

– Kompromittált? Nem tett... nem csináltunk...

– Rajtakapták magukat kettesben egy szobában, kedvesem, és nem a kerevet ellentétes végén ücsörögtek. Őszintén nem hiszem, hogy a családból valaki megszelleztné, de a szolgák szeretnek pletykálni.

Faith elképzelte, hogy Adam, aki oly nagylelkűen felajánlotta, hogy feleségül veszi, nyilvánosan megszégyenül, mert a házasság nem jön létre.

De nem éri semmilyen szégyen, ha megtudja az igazságot.

– Beszélnem kell vele – jelentette ki végül, és megtörölte a szemét. Az eltökéltség jóformán eltompította.

– Helyes. Tegyen úgy! Együttes erővel meg fogják oldani a problémát.

Csak nem úgy, ahogy azt elképzeli, gondolta Faith keserűen. Majdnem visszaadta az átázott zsebkendőt, aztán észbe kapott, és félretette.

– Menjen, kedvesem! Biztos vagyok benne, hogy Adam már várja. Nézze meg a dolgozószobában!

Kísértetiesen csendes volt a ház, ahogy Faith végigment rajta, nyomasztó, mintha bírálóan néztek volna le rá a festményekről a régmúlt generációk. Az eszével tudta, hogy Lady Duncannek igaza van – nem ő az első, aki botrányt okoz ebben a házban. Mégis személyesen és megalázóan érintette, és csak erre tudott gondolni.

A dolgozószoba ajtaja alatt halvány fény szűrődött ki. Gyorsan bekopogott, mielőtt meggondolhatta volna magát.

– Tessék! – A férfi hangja kíváncsian csengett.

Benyitott.

– Faith! – fogadta Adam kedves aggodalommal, és

megkerülte az asztalt.

– Ne! – emelte fel a kezét Faith, mielőtt megérinthette volna. – A maradék erőm is elhagy, ha most vigasztalni kezdesz. Nem tehetünk úgy, mintha nem történt volna semmi, de nem akarom, hogy szenvedj miatta.

A férfi felnyögött.

– Mit érdekel engem, mit gondol a sok bolond! Csak te számítasz.

– Ha tényleg így van, hallgass meg, és meg fogod érteni. Én már bukott nő vagyok, Adam, és nem temiattad. Évekkel ezelőtt hoztam egy döntést, és azóta együtt kell élnem a következményeivel. Az egyik az, hogy nem mehetek férjhez.

– Faith...

– Ne! Csak hallgass meg! – könyörgött, és maga köré fonta a karját. – Ha megtudod, mit tettem, megérted, miért nem jöhet szóba esküvő. Meg kell értened, hogy miattam nem esik folt a becsületeden. Hogyan eshetne, amikor egy olyan nőt csókoltál meg, aki már valakinek a szeretője volt?

– Faith... – kezdte Adam, aztán elhallgatott.

Megváltozott az arca. Faith látta, ahogy elsápad, a fájdalmat, amit nem is próbált elrejtteni. A szíve szakadt meg, amiért ilyen fájdalmat okoz neki. A férfi a nevét suttogetta, de csak fölemelte a kezét.

– Hallgass végig! – kérte, és alig bírt ránézni. – Ha... ha a szeretőd leszek, nem teszel mást, csak azt, amit mások már megtettek. Miattam nem kell szenvedned.

Szünetet tartott, várta a döbbent, elutasító vagy esetleg kíváncsi reakciót. Alig kapott levegőt, mintha gyomron vágták

volna.

Ám a férfi arcán nem látszott más, csak gyöngédség.

– Nem így akarlak megkapni. És nem érdekel, ami a múltban történt.

Faith leesett állal hátrált egy lépést.

– Hogyne érdekelne? Nyilván nem érted. A múltam kihat a húgodra, az unokahúgodra.

– Badarság – jelentette ki a férfi határozottan.

Egy másodpercig farkasszemet néztek. Nem látott mást a férfi szemében, csak együttérzést, de ez nem számított.

– Adam...

– Nem érdekel, mit mondanak az emberek. Nekem csak te vagy fontos. A húgom ugyanígy gondolná.

– De... de ha kiderül, megszégyenül a családod.

Adam közelebb jött, és megragadta a karját. Faith összerándult.

– Pletykálnak egy darabig, na és? Anyám túlélte, hogy nem volt hozomány. Te is túl fogod. A nagynénémnek több botránya is volt, miután megözvegyült, sokat pletykáltak róla. Kihevertük. És boldogok vagyunk. Te meg én is boldogok leszünk.

– Mint szeretőd.

– Nem, mint feleségem.

– Nem érted, Adam. Nem ismered a teljes történetet. – Nem szívesen beszélt a csúf részletekről, de valahogy meg kellett győznie, hogy ez a házasság nem működjön.

Adam egy kis kerevethöz vezette az ablak előtt, és leültette maga mellé.

– Akkor mondd el, Faith, mert való igaz, megérdemlem, hogy megtudjam, lévén miattam kerültél szorult helyzetbe. De nem fog változtatni semmin.

Faith mély lélegzetet vett.

– Egy nős férfi szeretője voltam. A felesége akkor már évek óta kómában feküdt, de életben volt.

– És te fölajánlkoztál neki, mert úgy tartotta kedved?

– Természetesen nem! – rázkódott meg Faith. – Ajánlólevelet kértem tőle, hogy állást tudjak vállalni.

Adam szeme összeszűkül.

– Nem szép tőle, hogy nem adott.

– Nem ő volt az egyetlen. Timothy Gilpint is megkérdeztem, nem kérhetnék-e az apjától ajánlást, és azt mondta, nem.

– A férfinem újabb díszpéldánya.

– Ah, gyáva – legyintett Faith megvetően. – Jegyben járt, és félt, hogy a menyasszonya azt hiszi... ó, mit számít az! Visszautasíthattam volna Lord Reyburn ajánlatát, de nem tettem.

– Nem volt más, akitől ajánlólevelet kérhettél volna, igaz?

Ezt elengedte a füle mellett.

– Megengedte, hogy az egyik házában lakjak, és adott pénzt.

– Jól bánt veled?

– Én... igen, jól. Kedves ember volt. Szerintem többet sakkoztunk meg beszélgettünk, mint amennyit... – Elpirult, és lesütötte a szemét. Furcsa és kínos volt egy férfinak beszélni a múltbeli szexuális életéről. – Aztán megbetegedett, és három hónapig ápoltam, mielőtt meghalt.

Adam megfogta a kezét.

- Ez nagyon kedves volt tőled.
- Ő is kedves volt hozzám. És a fia végül adott ajánlólevelet.
- Így vállaltál munkát Warburtonéknél.

Faith bólintott.

- Amint látod, mindez nem titok. Bármikor kiderülhet.
 - Az sem titok, amit Indiában tettem – vetette ellen a férfi.
- Az is bármikor kiderülhet.
- Az más.
 - Igen, rosszabb. Te csak próbáltál túlélni, Faith.
 - Te is.

Adam ezt elengedte a füle mellett.

- Kimondhatatlanul csodállak.

Faith kutatva nézett rá, de nem látott mást az arcán, csak kedvességet, biztatást és törődést.

- De...

Adam a szájára tette az ujját.

– Legyél a feleségem, Faith! Ha számodra fontos az emberek véleménye, hát képzeld el, mit szólnának, ha azt látnák, hogy bolond módjára ostromollak?

Faith az ajkába harapott, megdöbbenette, hogy Adam majdnem képes volt mosolyt csalni az arcára.

– De... Adam, ez több fájdalmat fog okozni neked, mint el tudnád képzelni. Egy nap tényleg meg fogod bánni.

- Nem fogom. Tehát, mi a válaszod?

Faith felsóhajtott. Belefáradt a küzdelembe.

- Jól van, leszek a feleséged.

Adam arcán fölillant az ellenállhatatlan vigyor, ám a balsejtelmeit ez sem oszlathatta el. Enged az unszolásnak,

nem pedig boldogan igent mond – nem így kellene kezdődni egy házasságnak. Adam sosem mondta, hogy szereti, és ő sem tudta, szerelmes-e belé. Tartott tőle, hogy csak azért adta meg magát, mert nincs hova mennie, és egy újabb botrány végképp tönkretenné. Nem a legjobb kiindulópont a közös élethez, elmélkedett.

– Tudnod kell, Adam, hogy továbbra is szeretnék segíteni az ifjú hölgyeknek. Lehet, hogy nem leszek gardedám, de segíteni akarok, szeretném, ha a nők úgy éreznék, hogy egy nap tanácsért fordulhatnak hozzám.

– Nemes célkitűzés – mondta a férfi komolyan. – Támogatlak mindenben, amit tenni akarsz.

Faith meglepetten pislogott. Tényleg ilyen „tökéletes” férj lesz? Felsőhajtott.

– El kellene költöznöm, most, hogy eljegyeztük egymást...

– Nem.

Hajthatatlan határozottság csengett ki a hangjából, és Faith csodálkozva nézett rá.

– Nem illő, hogy egy fedél alatt élj a menyasszonyoddal, te is tudod.

– Több tucat gardedámunk van. Hogy őszinte legyek, nem érdekel, mit gondolnak az emberek. Most az egyszer kihasználom, hogy herceg vagyok. Itt maradsz, ahol biztonságban vagy.

– Biztonságban?

– Nem szeretném, ha megpróbálna kihasználni valami Warburton-féle népség.

Faith nem egészen értette, mire céloz, de nem vitatkozott.

Amikor a férfi felé hajolt, hogy megcsókolja, elfordult, hogy ajka csak az arcát érte.

Adamen nem látszott bosszúság.

– Hadd jelentsem be a családomnak! Nem akarom, hogy még egyszer olyan sértőn viselkedjenek veled, mint ma este.

– Érthető módon feldúltak és mérgesek voltak. Ne haragudj rájuk, ígérd meg!

– Rendben, de csak mert te kéred. A mátkám.

– Én... ez még idegenül hangzik – bámult rá Faith.

– Nekem nem. Boldoggá tettél.

– Remélem – mondta halkan. – Nagyon remélem.

Adam arcáról nem hervadt le a mosoly, míg be nem csukódott az ajtó mögötte. Az utolsó, amit látott belőle, a lehorgadt válla volt. Oly súlyos terhet kell cipelnie! Leroskadt a székébe, és megdörzsölte az arcát.

Roszul volt, fizikailag rosszul.

Egyetlen felelőtlen, beképzelt döntés, amit Indiában hozott, hány ember életét változtatta meg! Derék emberek meghaltak, és egy nő kénytelen volt feláldozni az ártatlanságát, hogy megéljen. Ő tette ezt vele, mintha csak saját maga adta volna el a rabszolgapiacon. Elkábította a bánat és a zavarodottság, majdnem annyira, mint amikor azok az emberek meghaltak, és rádöbben, neki milyen szerepe volt benne.

Reggel első dolga lesz kapcsolatba lépni Raikesszel, leállítani a nyomozást Faith múltja után, mielőtt kiderül az igazság. Nem akarta, hogy bárki fájdalmat okozhasson a jövődjének.

Olyan erős teremtés, annyira csodálta. Jobbat érdemelne, nem egy olyan gyarló fickót, mint ő, de túl önző volt ahhoz, hogy lemondjon róla.

Faith nem jelent meg a reggelinél, és Frances a gyerekszobában maradt, Adam pedig megállt az asztalfőn a reggelizőszobában, és végignézett a családján. Láthatóan élénk beszélgetést folytattak, amíg be nem lépett, és most várakozásteljes némasággal néztek rá.

– Faith beleegyezett, hogy feleségül jön hozzám – közölte kertelés nélkül.

– Nem! – kiáltott fel rémülten az anyja.

Marian elszörnyedt arccal felhördült. Sophia és Theodosia néni megkönnyebbülten összenéztek.

– Kellett némi győzködés, azok után, ahogy közületek némelyek tegnap este viselkedtek – folytatta.

– Ahogy *mi* viselkedtünk? – vágott vissza a hercegné élesen.

– Ez a nő közrendű, Adam! „Miss Cooper”, már a nevében ott van a munkásosztály, nem hallod? Nem is oly rég még *hordókat* csináltak.

– Nem érdekelnek az ősei – felelt Adam, és igyekezett nyugodt maradni. – Ő érdekel, és az, hogyan bántam vele.

– De hát a botrány! – vágott közbe Marian.

Adam nem vett róla tudomást.

– Nem emlékszel, Anyám, hogyan reagáltak az emberek, amikor Apám feleségül vett?

A hercegné láthatóan összerándult.

– Alig volt hozományod. Faith is hasonló.

– Nem szép tőled, hogy erre emlékeztetsz – felelt az anyja

nyugodtabb hangon –, de bizonyára azt sem felejtetted el, hogy a boldogságunk nem tartott sokáig.

– Bízom benne, hogy tanultam azokból a hibákból. – Egy pillanatra bizonytalanság kerítette hatalmába. Tényleg tudja, miként tegyen boldoggá egy nőt? Egy nőt, akire ráerőlteti a házasságot? – Apám családja részéről nagy volt a nyomás, de számítok rá, hogy Faithnek nem kell semmi effélét elviselnie. Értjük egymást?

Egy pillanatig mindenki hallgatott, aztán fölállt Theodosia néni, és odabicegett hozzá.

– Hajolj le, fiatalember, hadd adjak egy csókot gratulációm jeléül.

Adam úgy tett.

– Köszönöm, néném.

Sophia megölelte, és a fülébe súgta:

– Örülök, hogy sikerült.

Adam nem volt benne biztos, hogy a továbbiakban is így lesz, de erről hallgatott.

Faith késve jött le reggelizni, mert Adam ezt kérte, és igyekezett elhitetni magával, hogy nem gyávaságból. A férfi föl akart küldeni egy tálcát a szobájába, de visszautasította. Az tényleg gyávaság lett volna.

Az inasok már nekiálltak leszedni a tálalóasztalt, de egyből hajbókolva félrehúzódtak. Lehet, hogy már tudják?

Kicsit sem volt éhes, de kivett egy darab piritóst és töltött egy pohár forró csokoládét. Alighogy leült, belépett a hercegné.

– Kegyelmes asszonyom – ugrott föl, és fejet hajtott.

– Miss Cooper. – Az asszony hangjában megvetés bujkált. Intett az inasoknak, akik kisurrantak a szobából, és becsukták maguk mögött az ajtót.

Faith zavartan állt, nem tudta, mit tegyen.

– Mit adjak magának, hogy véget vessen ennek az örültségnek?

Faith döbbenten bámult rá. A hercegné meg akarja *vesztegetni*?

– Asszonyom, könyörögtem neki, hogy ne akarjon elvenni. De hogyan venné az ki magát, ha elszöknék? Olyan lenne, mintha hagynám, hogy megszégyenüljön.

– Ó, milyen figyelmes! – vágott vissza epésen a hercegné.

– Bármit is gondol, asszonyom, sokra tartom a fiát. Ígéretet tettem neki, és nem fogok csalódást okozni.

– Már hogy *ne* okozna?

– Mama! – csattant fel Sophia hangja az ajtóból. – Ha csak gorombáskodsz, jobb lesz, ha távozol.

A hercegné sértettség felhőjébe burkolódzva kivonult a szobából, és Faith leroskadt a helyére. Elment az étvágya.

Sophia odahúzott egy széket.

– Annyira boldog vagyok, hogy igent mondtál a bátyámnak!

Faith erőtlően rámosolygott.

– Te vagy az egyetlen.

– Ott van Theodosia néni is. Meg Adam. Adam nagyon boldog.

Faith erre nem tudott mit mondani, így inkább megkérdezte:

– És a barátnőd, Lady Emmeline? Nem lesz borzasztó

csalódott?

– De igen – sóhajtott Sophia. – Bár én magam sosem hittem a dologban. Persze nem mondtam senkinek, mert nem volt hozzá közöm. Ahogy ahhoz sem, hogy első perctől fogva láttam, hogy köztetek Adammal van valami.

Titkok, gondolta Faith.

– Nem tudom, mire gondolsz.

– Elmondta, hogy felelősnek érzi magát a bátyád haláláért. Faith szeme meglepetten elkerekedett.

– Tényleg? Nem is mondta, hogy beszélt veled erről.

– Haragszol?

– Természetesen nem. A testvére vagy, úgy helyes, hogy megosztja veled a gondjait.

– Ne feledd, Faith, hogy a jó dolgok néha okkal történnek. – Sophia megszorította a kezét. – No, és mikor lesz az esküvő?

– Nem tudom, még nem beszéltünk róla.

Sophia elnevette magát.

– Ó, ne is törődj velem! Nekem folyvást esküvőkön jár az eszem. Tudod, irigyellek. Persze, jó értelemben!

– Ugyan! Téged is meg fog találni a boldogság.

– Úgy lesz – jelentette ki Sophia eltökélten.

A nap hátralevő része furcsán telt. Adamtól kapott egy gyönyörű gyűrűt, utána pedig a házassági szerződést fektették le. Faith próbált ellenkezni, hogy nem akar semmit, de Adam kijelentette, hogyan venné az ki magát, ha nem gondoskodna a hercegnéjéről és a gyermekeiről arra az esetre, ha vele valami történne?

A hercegnéje. Hihetetlen és nyomasztó cím. Adam anyja így

az özvegy hercegné lesz, és Faith egyáltalán nem volt benne biztos, hogy az asszony, aki annyira sokat ad fiatalos megjelenésére, ennek örülni fog.

De a legszomorúbb az volt, hogy úgy tűnt, Frances kerüli a társaságát. Faith csak remélni merete, hogy a kislány megbarátkozik az új helyzettel. Már amennyiben az anyja engedi...

Mire eltelt a hét, Faith boldogan beleegyezett, hogy az esküvő szervezését Adam anyjára bízza. Örült, hogy jövőre anyósa egyáltalán érdeklődést mutat. A hercegné és Sophia találták ki, milyen legyen a menyasszonyi ruha – halvány rózsaszín –, Sophia ruhája koszorúslányként, mikor legyen az esküvő, és mikor küldjék szét a meghívókat. Na, és az új ruhatár – Faith minden határozottságára szükség volt, hogy meggyőzze őket, nincs szüksége komplett stafírungra, a ruhák, amelyeket Sophia nagylelkűen neki ajándékozott, bőségesen elegendőek. Úgy vélte, ezzel egy csepp tiszteletet sikerült kivívnia a hercegnénél. Lady Duncan titokban folyton faggatta, nincsenek-e saját elképzelései, de őszintén nem voltak. Egyszerűen megpróbálta arra használni ezt az időszakot, hogy valamelyest... megszokják egymást a hercegnével, ha nem is lesz baráti vagy családi a viszonyuk.

Estéknként pedig érezte, hogy Adam figyel, és ettől izgalom és nyugtalanság lett úrrá rajta. Még csak nem is csókolóztak, amióta eljegyezték egymást – gondosan kerülte, hogy egy percig is négy szemközt maradjanak –, mert egyre azon járt az esze, vajon mit vár el a férfi egy magafajta tapasztalt nőtől a nászéjszakán?

19. fejezet

Szerda késő délután Faith meglepetten értesült róla, hogy látogatói vannak. Szétküldték az esküvői meghívókat, és természetesen rengeteg érdeklődő jelent meg nap mint nap. A legtöbben udvariasan viselkedtek szemtől szemben, és Faith úgy vélte, lévén eddig társalkodónőként észre sem vették, most ki kellett elégíteniük a kíváncsiságukat.

De látogatók, akik kimondottan őhöz jöttek? Lesietett a szobájából a nagy szalonba – és maga se tudta, mióta először, szélesen elmosolyodott.

– Charlotte! Jane! – kiáltott fel, és odasietett hozzájuk.

Sután álldogáltak a teremben szerteszét elhelyezett kerevetek egyikénél. Jane büntudatos pillantásokat vetett a mennyezeti freskókra, mintha még észrevennie sem lenne szabad a pompás műalkotásokat.

Megragadta előbb Jane, majd Charlotte kezét, aki úgy nézett rá, mint aki arra számít, hogy megváltozott.

– Annyira örülök, hogy eljöttetek! Rettentően hiányoztatok.

– Aggódtunk, amikor múlt héten nem jelentél meg – jegyezte meg Charlotte hűvösen.

– Írnom kellett volna, borzasztóan sajnálom.

– És aztán megkaptuk az esküvői meghívókat, direkt nekünk címezve! – lelkesedett Jane, míg Charlotte el nem hallgattatta egy pillantással.

– Remélem, eljöttök! – mondta Faith. – Meg akarlak kérni

benneteket, hogy legyetek a tanúim.

Jane hangosan felhördült.

– De... nem zavarna, hogy sántítok?

– Természetesen nem zavarná – nyugtatta meg Charlotte, aztán összevonta a szemöldökét. – Figyelmes ajánlat, de korban és pozícióban hozzád hasonló tanúkat kellene választanod.

– Hasonló a pozíciónk – mondta Faith halkán. – Ugye, megfontoljátok? A hercegné gyönyörű ruhákat választott.

– Ruhákat vettetek nekünk? – kiáltott fel Jane.

Lady Tunbridge, aki egy távolabbi sarokban társalgott egy idősebb párral, összevont szemöldökkel fölnézett. Faith már nem találta annyira félelmetesnek, így csak rámosolygott, és ismét a barátnőihez fordult.

– Mondjátok, hogy ott lesztek mellettem! – kérlelte őket halkán. – Úgy érzem, nem érdemlem meg ezt a nagy felhajtást, amivel egy hercegi esküvő jár.

– Ilyesmi meg se forduljon a fejedben! – ragadta meg a kezét Jane.

Faith elmosolyodott.

– Köszönöm, hogy ezt mondod, de nem tehetek róla. Nem ez volt a célom – tette hozzá Charlotte-ra pillantva.

Charlotte felsóhajtott.

– Tény és való, kezdetben nyugtalanított a herceg feléd irányuló figyelmessége. Örömmel látom, hogy a szándéka tisztességes volt.

Aztán Charlotte tekintete az ajtóra tapadt, és megfordulva Faith azt látta, hogy Adam lép be a terembe magabiztosan és

délcegen, széles válláról lecsúsztatja a felöltőt. Daliás megjelenésével olyan volt, mint egy mesebeli herceg, és ettől minden még valóságosabb lett.

Odajött, és meghajolt előttük.

– Hölgyeim, jó újból látni önöket. Ugye eljönnek az esküvőre is?

– Mindketten engedélyt kaptunk rá – bólintott Charlotte.

– Helyes. Ha szükséges, magam beszélek a munkaadójukkal.

Faith meglepetten látta, hogy Charlotte ténylegesen elpirul.

– Megígérték, hogy ott lesznek – mondta, és hosszú idő után először igazi örömet érzett.

Adam átkarolta a derekát, amitől előntötte a forróság, és zavarba jött.

– Örülök, hogy részesei lesznek a nagy eseménynek – mondta Adam a két nőnek.

És utána olyan részletekről kezdett beszélgetni velük, amelyekre Faith nem is gondolta volna, hogy emlékszik. Figyelte, ahogy eloszlatja a barátnői feszélyezettségét, még Charlotte bizalmatlanságát is. Valóban volt érzéke az emberekhez.

Seabrook Lady Emmeline érkezését jelentette be. Sophia, aki szintén akkor jött be a terembe, egyenesen odament a barátnőjéhez, ám Faith úgy érezte, a fiatal nő így is gyilkos pillantásokat vet felé.

– Muszáj üdvözölnöm – mondta Adam kelleetlenül.

– Ez természetes.

Miután távozott, Jane fojtott hangon megkérdezte:

– Miért bámul úgy bennünket az a hölgy?

– Ő Lady Emmeline Keane – magyarázta Charlotte. – Tudtommal sokan arra számítottak, hogy ő lesz a következő Rothford hercegné.

– A herceg sosem gondolta így. – Faith megrázta a fejét. – Elnézést, ez nem volt szép tőlem. Természetesen Lady Emmeline-nek jogában áll csalódottságot érezni.

Bármit is mondott Adam Emmeline-nek, a nő egyszer-kétszer bólintott, és nem sírta el magát látványosan, de messziről látszott, hogy nagyon bánatos.

– Gyere, kedves, üljünk le! – Charlotte a kerevethöz húzta. – Mesélj az esküvőről!

Két nappal később, a hercegné által szervezett eljegyzési estély előtt, Ellen segített Faithnek felölteni az első új ruháját, amelyet az esküvő tiszteletére kapott. Ellen, aki előzőleg kezdett felengedni, az eljegyzés óta ismét régi durcás önmaga lett.

Végül hátrább lépett, és Faith megnézte magát a tükörben.

– Ez nagyon szép, Ellen – dicsérte meg az egyszerű frizurát.
– Lady Sophia felajánlotta a komornája szolgálatait, de világosan látszik, hogy jól döntöttem.

Ellen zavartan pislogott.

– De, Miss Cooper, azt hittem, ha egyszer hercegné lesz, változtat a beosztáson. Kétségtelenül nincs nagy gyakorlatom.

Faith elfordult a tükörtől, és rámosolygott a lányra.

– Nem, Ellen, mi már megszoktuk egymást. Ha nem bánod, szeretném, ha velem maradnál.

Ellen lassan elmosolyodott, és csúnyácska arca felragyogott.

– Köszönöm szépen, kisasszony!

Miközben mosolyogva néztek egymásra, kopogtatás hallatszott az ajtó felől. Ellen kinyitotta, és Frances állt a küszöbön. Nyugtalanul nézegetett hátra a válla fölött, és a kezét tördelte.

Faith elvigyorodott.

– Gyere be, Frances!

Ellen távozott, és Frances becsukta maga mögött az ajtót.

– Hm... látni szerettem volna a ruhádat – szólalt meg tétován.

Faith fölállt, és megpördült, csak úgy röpi a hat fodor bíborszín szoknyáján. A felsőrész egyenes kivágása szabadon hagyta a vállát, és Ellen egy egyszerű virágdísz tűzött a hajába.

– Nagyon szép vagy! – suttogta Frances.

Semmi nem okozhatott volna nagyobb örömet Faithnek.

– Örülök, hogy tetszik. – Kis szünetet tartott. – Egész héten nem találkoztunk.

Frances elfintorodott.

– El akartam jönni, hogy megmondjam, örülök, hogy te leszel a nagynéném, de anyám... megnehezíti a dolgokat.

Faith megölelte.

– Sajnálom. Én nem akarom megnehezíteni a dolgodat. Te csak járj anyukád kedvében, én pedig tudni fogom, hogy barátok vagyunk, még akkor is, ha mostanában nem tudunk olyan gyakran találkozni. Biztos vagyok benne, hogy ez hamarosan megváltozik.

– Nagyon remélem! – mosolygott Frances.

Miközben lement, Faith úgy érezte, valamelyest visszatért a

derülátása, ami gyorsan lelohadt Jane és Charlotte látogatása után.

Adam a fogadóterem előtt várt rá, aztán maga után húzta a folyosón, a családi szalonba.

– Egyszerűen gyönyörű vagy.

– Köszönöm. – Faith lesütötte a szemét. Nem tudott elképedés nélkül nézni Adamre. Hamarosan feleségül megy ehhez a férfhoz! Ez a gondolat legtöbbször félelmetesnek és valószerűtlennek tetszett.

– Mégiscsak megfogadtad a tanácsomat Ellent illetően?

– Nem. Az előbb közöltem veled, hogy egy hercegné komornája leszel, és ennél boldogabb már nem is lehetett volna.

Meglepő módon a férfi összevonta a szemöldökét.

– Adam?

– Semmi. Inkább mondd el, mivel bővöltetted meg anyámat! Jó lesz tudni, még szükségem lehet rá.

Faith kelleetlenül mosolygott.

– Egyszerűen hagytam, hogy azt csináljon, amit akar.

– Nálad engedékenyebb menyet keresve sem találhatna.

Azzal váratlanul lehajolt, és megcsókolta, birtokba vette a száját, mielőtt lehetősége lett volna kitérni előle, ahogy egész héten tette. És Faith hirtelen már nem is tudta, miért tért ki. Szenvedélyes, mohó csókjaik várakozással terhesek voltak, és egy kis időre Faith könnyűszerrel megfeledkezett minden aggályáról.

Végül Adam volt az, aki elhúzódott, de csak annyira, hogy homlokát az övének támassza, míg levegőt vesz.

– Már majdnem elfelejtettem, milyen csodálatos veled.

Faith csak nézte közvetlen közlről azt a kék szempárt.

Vajon ilyen csodálatos is *marad*?

A férfi kiegyenesedett, és a karját nyújtotta.

– Gyere, ideje a nyilvánosság elé lépünk.

Faith megborzongott.

– Nem tölt el lelkesedéssel. A látogatóink a héten már felvonultatták a reakciók teljes skáláját az eljegyzésünkre vonatkozóan. Félek tőle, hogy ma este csak még rosszabb lesz.

– Akkor mutassuk meg nekik, milyen boldogok vagyunk, hadd irigykedjenek!

Faith idegesen mosolygott, és hagyta, hogy Adam bevezesse a szalonba. A következő órában valóban megmutatkozott minden lehetséges érzelem: rosszállás, nevetés, féltékenység, kíváncsiság. Faith megtanulta, hogy ne törődjön a negatív reakciókkal, és örüljön a ritka pozitívoknak, az olyan embereknek, akik szerint Adam sosem volt még ilyen boldog, és a Rothford családra ráfér egy kis vérfrissítés.

Legnagyobb aggodalma, miszerint megjelenik Timothy Gilpin, noha nem is hívták meg, lassan eloszlott. Lady Emmeline-nek természetesen ott kellett lennie, és furcsa volt látni, hogy Adam barátja, Lord Shenstone nem mozdul el mellőle, vigasztalni igyekszik, miközben dühös pillantásokat küld Adam felé. Megkérdezte Adamtól, tudja-e, mi baja a barátjának, de a férfi csak a fejét rázta, komoran összeszorított szájjal. Faith csupán remélni merte, hogy nem ő teszi tönkre a barátságukat.

Sophia változatlanul folytatta a színjátékot, miszerint Lord

Shenstone-t tünteti ki a figyelmével, így kénytelen volt a bús társasághoz csatlakozni. Faith többször is észrevette, hogy Mr. Percy nem kevésbé búsan nézi őket, és végül odament hozzá.

– Boldognak látszik ma este, Miss Cooper – hajolt meg a fiatalember.

– Igazán kedves, uram, de sokkal idegesebb vagyok annál, hogy boldogság látszódjék rajtam. Meglehetősen nyomasztó érzés egy ilyen fontos család részévé válni.

Mr. Percy komoran bólogatott, és Faith remélte, hogy saját magát képzele a helyébe.

– Viszont majdnem mindenki nagyon kedvesen fogadott – folytatta –, és a változás, bár drasztikus, nem olyan fontos, mint a kapcsolatok, amelyeket kialakítottam.

Mr. Percy fanyar mosollyal sandított rá.

– Nem sokat köntörfalaz, Miss Cooper.

Faith felsóhajtott, és elmosolyodott.

– Nem, nem arról vagyok híres. Tudom, hogy semmi közöm a kapcsolataimhoz, de... ön és én sokban hasonlítunk.

– Nagyon is különbözőek vagyunk, Miss Cooper. Ön egy herceghez megy nőül. Lady Sophiának is magas rangú férjre van szüksége.

Azzal meghajolt, és távozott, Faith pedig kotnyeles bolondnak érezte magát. Hát kinek képzele magát, hogy tanácsokat osztogat – hercegnének?

Amikor a zenészek készülődni kezdtek a keringőhöz, Adam megkereste a mátkáját, aki a húgával beszélgetett.

– Végre a társaság előtt táncolhatok veled – súgta a fülébe, miközben a táncter felé vezette.

Rájött, hogy tetszik neki, amikor Faith elpirul, főleg, ha ő az oka. Egyre többet járt azon az esze éjszakánként, milyen közel van egymáshoz a szobájuk. De tisztában volt vele, mennyire ódzkodna a nő egy újabb botránynak a gondolatától is, úgyhogy nem kísérletezett.

Ám itt, az egész társaság előtt magához ölelheti, hátára simuló tenyerén érezheti izgatott remegését, míg másik kezével a kezét fogja. Nekilendültek a táncnak, és látta a pillanatot, amikor Faith rájött, hogy az emberek hátrahúzódnak, és őket nézik.

– Adam... – kezdte bizonytalanul.

– Ne törődj velük! Csak nézz rám, és gondolj arra, hogy most megmutatjuk, milyen boldog lehet egy ilyen szokatlan szerelmespár.

Faith bólintott, de a szemében nem látszott boldogság, és Adam tudta, hogy ahhoz sokat kell még dolgoznia. Készen állt a kihívásra.

Tánc közben arra gondolt, remélhetőleg megmutatta a névtelen levélírónak, hogy nem érdeklik a pletykák és az üres fenyegetések. Három hete kapta a legutóbbi levelet, és ahelyett, hogy elküldte volna Faitht, feleségül veszi, és ettől semmi sem tántoríthatja el.

Az eljegyzési estélyen összesereglett vendégek bármelyike neheztelhetett rá olyannyira, hogy felderítse Faith múltját, és aztán megpróbálja Adam ellen felhasználni. És persze, ott volt Gilpin, aki nem jelent meg, de annál gyanúsabb volt, mivel haragja inkább irányult Faith, mint Adam ellen. Dühítő volt, hogy ilyesmi lebeg a feje felett, és közben nincs semmi

konkrétum, amivel elmehetne a Metropolitan Police-hoz.

És aztán ott volt Shenstone. Adam azt kívánta, bárcsak értené, mi zajlik a barátjában. Tényleg lehetséges, hogy Shenstone annyira haragszik rá, hogy egy ártatlan nőt fenyeget? Kitalne tőle egy efféle „csíny” egyszer, borgőzös szertelenségében – de tényleg képes volna hosszú távon folytatni? És miért? Mert haragszik, amiért Adam nem kereste meg azonnal, amikor hazajött Indiából? Amiért nem tivornyáznak át közösen minden éjszakát valami kártyabarlangban? Adam igyekezett tartalmasabb életet kialakítani magának, miközben Shenstone Sophiával flörtöl, hogy bosszantsa – és lehet, hogy megpróbálja megakadályozni a házasságát?

Fogcsikorgatva nézte, ahogy Shenstone mond valamit Sophiának, aki kicsit sem lett tőle jókedvű. Mi az ördög folyik itt?

– Nem tűnsz boldognak – jegyezte meg Faith, amikor véget ért a keringő. – Szerintem annak sem voltál tudatában, hogy velem táncolsz.

Adam meglepetten pislogott.

– Igazad van – mondta halkán, és félrevonta. – Nem tetszik nekem, hogy Shenstone folyvást Sophia körül sündörög.

– Beszélteél vele?

– Nem. Legalábbis nem komolyan.

– Talán nem ártana. Nézd, kimegy a folyosóra. Most elcsípheted.

Adam elmosolyodott, és lehajolt, hogy csókot leheljen az arcára.

– Köszönöm, hogy ilyen megértő vagy.

– Ő lesz a tanúd, nem igaz?

Adam nem felelt.

– Még nem kérted meg? – álmétkodott Faith. – Ó, megígérem, hogy nem árullak be anyádnak.

Adam kelleetlenül nevetett.

– Jobb lesz, ha ezt orvosolom.

Amilyen gyorsan csak tudott, átvágott a tömegben, udvariasan biccentgetve az embereknek, de jelezve, hogy nincs ideje beszélgetni. A folyosóra érve látta, hogy Shenstone épp belép a kártyaszobába, és a nevéen szólította, jóllehet félig-meddig arra számított, hogy az ismét elereszti a füle mellett.

De Shenstone megállt, és bevárta.

– Beszélhetnénk?

– Nemigen érsz rá mostanában beszélgetni, Rothford – felelt Shenstone hűvösen.

– De most igen. – Bevezette a dolgozószobájába, és becsukta maguk mögött az ajtót.

– Tudod – szólalt meg Shenstone furcsa, könnyed hangon –, rövidesen megházasodsz. A legtöbb férfi ebben a helyzetben vágyik még egy kis... szórakozásra, mielőtt igába hajtja a fejét. Emlékszel még arra a színésznőre, akinek sosem volt ideje számodra? Úgy tudom, most szabad, és...

– Miért hozakodsz elő folyton a múltammal? – vágott a szavába élesen Adam. – Értem én, hogy éppen máshol tartunk az életben, de azért biztosan találunk valami más beszédtemát is.

Shenstone vállat vont.

– Talán nekem nincs más, amiről beszéljek. Most is ugyanaz vagyok, aki voltam, hisz tudod.

– Nem, szerintem nem. Dühös vagy és keserű.

Shenstone arcáról végképp lehervadt a mosoly nyoma is.

– Te pedig unalmas.

– A húgom viszont nem az, úgy tűnik.

– Elszórakoztatjuk egymást. Valami kifogásod van ellene?

– Túlságosan ártatlan hozzád. És szeretném, ha az is maradna.

– Azt hiszed, ártok a húgod jó hírének, ahogy a jelek szerint te Miss Cooperrel tetted?

Adam levegő után kapott, de aztán erőt vett magán.

– Feleségül veszem.

– Láthatóan repes a boldogságtól. És ne felejtjük el Lady Emmeline-t, aki azt hitte, ő lesz a feleséged.

– Nem tehetek róla, miféle álmokat kergetett Lady Emmeline, miközben én évekig távol voltam – vágott vissza Adam. – Ami Miss Coopert illeti, semmi közöd hozzá.

– És neked sincs közöd a kapcsolatomhoz Sophiával.

– A bátyjaként nagyon is van.

– Nagykorú, azt választ, akit akar.

– Komolyan udvarolni akarsz neki?

Shenstone kényelmesen megtámaszkodott az íróasztal szélén.

– Nem mondtam.

Adam felnyögött, és beletúrt a hajába. Rá kellene kérdeznie a névtelen levelekre, de nem akarta idő előtt felfedni a

kártyáit. Egyébként is, ha képes ilyen aljasságra, akkor egyszerűen hazudik, és letagadja.

– Nem értem, miért lett ilyen feszült a viszony közöttünk. Azt hittem, te leszel az esküvői tanúm.

Shenstone horkantott.

– Nem kértél fel.

– Nem olyanak tűnsz mostanában, mint aki elfogadja a megtiszteltetést.

Shenstone szeme összeszűkül.

– Ezt jól látod – mondta halkán.

Azzal kiment a szobából, közben szándékosan meglökte a vállával Adamet, és becsukta maga mögött az ajtót. Adam az ablakhoz lépett, és csípőre tett kézzel bámult ki a palotát körülvevő, fáklyafényes parkba. Talán szóba kellett volna hoznia a leveleket, de valami visszatartotta.

Most komolyan azt kell hinnie, hogy az egyik legrégebb barátja annyira haragszik rá, hogy felderíti Faith múltját, és fenyegető névtelen leveleket ír? De azt sem kockáztathatja meg, hogy nem tesz semmit. Holnap szól a nyomozónak, hogy Shenstone-t is kövesse egy ember. Meddig mehet ez még így tovább?

20. fejezet

Másnap reggel Adam úgy döntött, nem várja ki, hogy egy küldönc megjárja az utat oda-vissza, inkább személyesen felkeresi Raikes irodáját. Kinézett a bejárati előtér ablakán, hogy felmérje az időjárást – és egy rongyos kiskölyköt látott bejönni a kapun. Úgy érezte, mintha gyomron vágták volna, ugyanakkor elfogta a csata előtti izgalom. Visszaszaladt a személyzeti lépcsőhöz, és leereszkedett a földszinten levő konyhába, ahol a szakács meglepetten nézett föl ugyanabban a pillanatban, amikor a külső ajtó felől kopogtatás hallatszott.

– Csak vegye el a levelet – mondta neki csendesen, miközben az összes inas, konyhalány meg kézilány tátott szájjal bámult rá. – Követni akarom a gyereket.

– De, kegyelmes uram, nem inkább az egyik inasnak kellene?

– Nem, magam akarok utánajárni.

A szakács bólintott, megköszörülte a torkát, és mindenki eltakarodott az ajtó elől. Fél perc sem telt bele, felharsant a hangja:

– Eliszkolt, kegyelmes uram!

Seabrook, aki a maga lassabb tempójával most ért oda, átvette a levelet. Adam kilépett az ajtón, és még látta a futó gyereket a ház sarkánál. Aikor befordult, kocogva a nyomába szegődött. Menet közben kíváncsi arcokat látott a földszinti ablakok mögött, és tudta, jó kis délelőtti mulatságot nyújt a

személyzetnek.

Az utcára érve már magabiztosabban követte a gyereket a tömegben. Legalábbis, amíg keletnek fordultak, és az utcák egyre zsúfoltabbá váltak. Végül egyszerűen feladta, mert belátta, hogy nem futhat utána egyvégtében az East Endig, ha a kölyök oda igyekszik. Azt remélte, a gyerek visszatér ahhoz az emberhez, aki felbérelte, jelentést tenni, ám a jelek szerint nem így történt. Bérkocsi sem várta, amibe beszállt volna. Egyszerűen keletnek tartott – hazafelé, szegény kis krapek.

Adam fogott egy bérkocsit, amivel hazatért, ahol a dolgozószobában Seabrook átadta a levelet, meghajolt, majd távozott. A levél pontosan ugyanúgy nézett ki, mint az előzők, és Adam bosszúsán bámulta, mielőtt feltörte volna a pecsétet.

Ennyit arról, hogy ez a névtelen gazember feladta volna.

Nagy sóhajjal elolvasta:

Bánni fogod, amikor mindenki megtudja, hogy az új hercegnéd egy ringyó.

Dühösen lecsapta a levelet az asztalra. Szóval azzal fenyegetőzik, hogy felfedi az igazságot? Mi az ördögöt akar ez az ember elérni? Hogy megőrüljön a tehetetlenségtől? Hogy felbontsa az eljegyzést? Eddig Adam lépésről lépésre kitartóan követte az elképzeléseit, miközben óvintézkedéseket tett Faith védelmében, és nem történt semmi, ezeket a leveleket leszámítva.

És most azzal fenyegeti, hogy felfedi Faith múltját, ha feleségül veszi? Súlyos csapás lenne, nem kétséges, de hercegnéként könnyebben elviseli, mint egyedülálló nőként. Ismét megfordult a fejében, hogy tájékoztatja Faitht az

ügyről, de mire lenne jó? Csak aggódna – vagy elszökne. Egyiket sem akarta. Nem. Elég, ha ő megteszi a megfelelő lépéseket. A nagynénjének sem mondja el az esküvő előtt. Minek az öreglányt idegesíteni?

Miként eredetileg tervezte, elment Raikeshez, és megbízta Shenstone megfigyelésével, noha émelygett a gondolattól. Meghallgatta, hogy Miss Atherstone és Miss Ogden múltja makulátlan, miközben Gilpint folyamatosan követte a nyomozó embere, amint kitette a lábát otthonról. Ez persze még nem jelentette azt, hogy ne fogadhatott volna föl egy embert, aki pedig fölfogad egy gyereket... Egyáltalán, mire jó ez, hogy nyomoztat a gyanúsítottak után? De hát *valamit* tennie kell, és hátha valaki elkövet egy hibát.

És akkor is feleségül veszi Faitht, ettől semmi sem tarthatja vissza.

Az esküvő előestéjén Faith korán visszavonult. Már hálóingben és köntösben ült a tükör előtt, a haja lebontva, hogy kifésülje, amikor kopogtatás hallatszott.

– Gyere be, Ellen – szólt.

Adam lépett be a szobába, és becsukta maga mögött az ajtót.

Faith keze megállt a levegőben.

Adam elmosolyodott.

– Ne zavartasd magad! Gondolj arra, hogy holnaptól minden este nézhetlek.

Faith lassan leengedte a fésűt, és megnyalta hirtelen kiszáradt ajkát.

– De még nem vagyunk házasok.

– Tudom. – A férfi mosolya fanyar lett. – Híreim vannak, és nem mindegyik olyan, mint reméltem. Elküldtem egy inast meg egy szobalányt, hogy kísérik ide anyádat az esküvőre.

Faith zavartan mély lélegzetet vett.

– Küldtem neki meghívót, de nem válaszolt.

– Sajnos azt kell mondanom, hogy nem óhajt eljönni.

Faith mély sóhajjal kifújta a levegőt.

– Hazudnék, ha azt mondanám, szomorú vagyok. Tudom, hogy jót akartál, de legközelebb, kérlek, beszélj meg velem.

Adam odajött, megállt mögötte, és tekintetük a tükörben találkozott.

– Feltételeztem, azt szeretnéd, ha itt lenne, lévén meghívót küldtél neki.

– Valójában csak azért, mert nem akartam magyarázkodni anyád előtt.

– Ó, bocsáss meg!

– Adam, ez mindig így lesz? Hogy nem beszéled meg velem a dolgokat?

– Meglepetésnek szántam.

Faith megenyhült.

– Tudom, és ezt értékelem. Csak hát... anyám nem helyeselte, amit tennem kellett, hogy támogatni tudjam. Ámbár a pénzt elfogadta. De már több mint két éve nem láttam.

– Leveleztek?

– Rendszeresen írok neki, és néhanapján válaszol. De a szemében bűnös nő vagyok, és ezen valószínűleg az sem változtat, hogy egy herceg felesége leszek.

– Sajnálom – mondta Adam egyszerűen.

Faith megfordult, és megérintette a karját, miközben fölállt.

– Ezt már eleget mondtad, túl vagyunk rajta. Köszönöm, hogy gondoltál rám. Mondta anyád, ki mindenki jelezte, hogy eljön? Például a két társad a Nyolcadik Dragonyosezredből, Blackthorne vikomt és Knightsbridge grófja, a feleségükkel együtt. Van valami, amit tudnom kellene róluk?

Csak hogy nagyon is közel álltak egymáshoz, Adam tekintete a szájára tapadt, és Faith azon kapta magát, hogy elkalandoznak a gondolatai.

– Adam? – suttozta.

A férfi szinte meglepetten nézett rá.

Faith az ajkába harapott, hogy leplezze a mosolyát, és önkéntelenül is elégedettséggel gondolt arra, hogy bármennyi kétsége is van a házasságot illetően, a köztük levő vonzalomhoz nem férhet kétség.

Adam megköszörülte a torkát.

– Örülök, hogy elfogadták a meghívást. Meg fogom kérni őket, hogy legyenek a tanúim.

– Még nem kérted meg őket? Levélben? – hüledezett Faith. Megdöbbsentette, hogy egy ilyen lényeges részletet az utolsó pillanatra hagy.

– Minek kértem volna? – csodálkozott Adam. – Tudom, hogy vállalják.

– De... – Faith elhallgatott. Hiába, a férfiaknak egyszerűen más az esze járása.

– A mi esküvőnk egészen hétköznapi Blackthorne-éhoz képest. Távházasságot kötött a parancsnokunk lányával. Ott

voltam a szertartáson Indiában, miközben a menyasszony itthon csücsült Angliában.

Faith elképedve nézett rá.

– Nyilván ismerték egymást.

– Nem, akkor látták egymást először, amikor tavaly ősszel hazajöttünk.

– Óriási bátorságra és bizalomra vall – tűnődött Faith, és közben arra gondolt, valami súlyos dolog lehetett a háttérben, ami egy ilyen lépést tett szükségessé. – Ha jól tudom, a gróf is nemrég házasodott meg.

– Így igaz. És csak hogy tudd, a felesége gyermekkorá óta vak.

Faithnek most már tényleg leesett az álla.

– Rendkívüli emberek lehetnek a barátaid, Adam! Alig várom, hogy megismerjem őket.

A férfi pillantása ismét a szájára siklott, aztán lejjebb, ahol ezúttal nem védte fűző és alsószoknyák serege.

– Tudod, én mit várok? – kérdezte halkán.

– A finom esküvői reggelit? – évődött Faith, noha fülében zakatolt a szívverése, és úgy érezte, nem kap elég levegőt.

Adam magához ölelte, és végtelennek tűnő percekig szenvedélyesen és mohón csókolóztak. Keze végigsiklott a hátán, és megmarkolta a hátsóját. A hálóing vékony kelméjén keresztül olyan volt, mintha a meztelen húsát érintette volna meg, és Faith felnyögött.

Meddig fog elmenni – meddig engedi, hogy elmenjen? Több heti jegyességük során ügyelt rá, hogy elkerülje az ilyen érintkezést, mert sejtette, hogy egyetlen érintés lángra

gyújtaná. Így is történt, úgy égett a vágytól, hogy legszívesebben letépte volna magáról a ruhát.

– Megőrülök érted – súgta a fülébe Adam. – Meg akarlak érinteni, megmutatni, mit érzek irántad!

Szenvedély, vágy – ezek az érzések megengedettek egy házasságban, de nem egyenlők a szerelemmel. És hogyan engedhetné meg magának, hogy beleszeressen, miközben botrányba keverheti az egész családját?

Adam megdermedt.

– Eltávolodsz, érzem.

– Ne haragudj! Csak... annyira félek.

A férfi két tenyere közé fogta az arcát, és a szemébe nézett.

– Tőlem?

– Nem, te jó vagy hozzám. Attól félek, én nem leszek elég jó feleséged, hogy a múltam...

– Hagyd abba! – vágott a szavába Adam határozottan. – Ne beszélj róla többet!

– De megtörtént, Adam, nem tagadhatjuk le.

– Nem tagadok le semmit. Mindaz, amit átéltél, tett azzá az emberré, aki vagy. De az a múlt, mi pedig a jövőbe tartunk, a közös jövőnkbe, ahol boldoggá teszlek éjjel és nappal. A kétségeid láttán kezdem azt hinni, hogy nem bízol bennem.

– Jaj, Adam, mindig nemesen viselkedsz velem. – Észrevette a szemében felvillanó fájdalmat, és tudta, a saját hibáira gondol. Most rajta volt a sor, hogy azt mondja: – Zárjuk le a múltat! Fogadjuk meg, hogy elfelejtjük! – Azzal finoman megcsókolta, gyöngéd érzelmektől elteltén, mert a bánatból, ami összehozta őket, kölcsönös elismerés lett. Vagy szerelem?

Csak fél beismerni? – Aludj jól, Adam!

A férfi felsóhajtott.

– Itt kell hagylak?

– Itt kell hagyjál. – És egy pillanatig borzalmas gondolat futott át a fején. Nem szűzlány már, mi lesz, ha Adam kijelenti, hogy maradni akar?

De semmi ilyet nem mondott, csak homlokon csókolta, és távozott.

Faith haragudott magára, amiért engedi, hogy a múlt megmérgezze a jelent. Megegyeztek, hogy a múlt véget ért, és nem hagyják, hogy hatással legyen rájuk. De ezt könnyebb volt mondani, mint megtenni.

A templomi ceremóniát Faith úgy élte át, mint egy álmot. Idegenek zsúfolódtak össze a templom udvarán, hogy egy pillantást vethessenek rá, amikor megérkezik – ő, a következő Rothford hercegné.

A legvalóságosabb Adam volt a sötétkék szalonkabátban és drapp nadrágban, amint végtelenül gyöngéden mosolygott rá. Most először látta a két barátját is, Blackthorne-t és Knightsbridge-et, akik ott álltak mellette az oltár előtt. Két délceg férfi, akikből magabiztos nyugalom áradt, ugyanúgy, mint Adamból, olyan emberek, akik tisztában vannak a képességeikkel, és próbára tették az önértékelésüket. Faith oldalán Charlotte, Jane és Sophia álltak, és elragadóan néztek ki különböző árnyalatú kék ruhájukban.

A szertartás maga összefolyt előtte, Adam arcára koncentrált, gyöngéd tekintetere, arra, ahogy büszkén mosolygott, mintha tényleg főnyeremény lenne, hogy őt

elveheti. Faith szíve ellágyult. Férj és feleség lettek, és ez furcsa volt, csodálatos és félelmetes – mind egyszerre. Hamarosan kettesben ültek a hintóban, hogy megtegyék a rövid utat vissza, az otthonába – a közös otthonukba.

Adam rávigyorgott, és adott egy csókot.

– Üdv, hercegné!

Faith szóhoz se jutott a cím hallatán, de a férfi csak nevetett, és újból megcsókolta.

Rothford Courtban a hajába tűzött narancsvirágok mása ott díszlett cukorból az esküvői tortán. Az esküvői reggeli vacsorának is beillett volna: hideg ráksaláta és csirke, sonkás és vadas pite, kocsonyák és édességek. És végre Adam bemutatta a katonaságnál szerzett barátainak.

Blackthorne vikomt, aki hármuk közül egyedül szolgált még mindig a Nyolcadik Dragonyosezrednél, még hozzá őrmesteri rangban, nem tisztként, széles arcú, kiálló pofacsontú ember volt, barna hajjal. Komoly, intelligens arcával Faith keze fölé hajolt.

– Gratulálok, kegyelmes asszonyom.

Faith majdnem megfordult, hogy nem áll-e mögötte Adam anyja. Kirázta a hideg az idegességtől.

– Köszönöm szépen, uram.

Blackthorne felesége, akit úgy vett nőül, hogy közben a fél világ választotta el őket, szintén mosolyogva megszorította a kezét. Leánykori nevén Lady Cecilia Mallory, a Nyolcadik Dragonyosezred néha parancsnokának, Appertan grófjának a lánya, maga volt a megtestesült ártatlan angol szépség: szőke, kék szemű – ugyanakkor olyan nő, aki biztos kézzel

irányította az apja hatalmas birtokát, és most a férjéét.

– Úgy örülök, kegyelmes asszonyom – szólt –, hogy az elutazásunk előtt tartották az esküvőt. Még ebben a hónapban hajóra szállunk, hogy a férjem visszatérhessen az ezredéhez.

– Ó, remélem, nem vontuk el a rengeteg tennivalótól.

– Badarság – szólt közbe Lord Blackthorne. – Cecilia már mindent tökéletesen megszervezett. Örülök, hogy valami örüggyel elhozhattam kikapcsolódni és szórakozni.

– Úgy tűnik, hozzád illő feleséget találtál, Michael – jegyezte meg a másik férfi, Lord Knightsbridge vidáman.

Jóképű férfi volt, hollófekete hajjal. Ragyogó, zöld szeme rajongással fordult a karjára támaszkodó felesége felé. Lady Knightsbridge, aki világosbarna haját egyszerű kontyban viselte, Fatih felé fordította az arcát, de gyönyörű, borostyánszín szeme a semmibe nézett. A mosolya tette elragadóvá: csupa vidámság és magabiztosság. Láthatóan nem volt szerencsétlen nyomorék, ahogy sokszor a vakokat kezelik. A saját családja is így tett vele, miután megözvegyült, ám elköltözött a megörökölt birtokára, és saját kezébe vette a sorsát.

Faith megilletődve nézte e hölgyeket, akik birtokokat irányítanak, mint a férfiak, és mégis rátaláltak a szerelemre olyan férfiak oldalán, akik tisztelték és méltányolták őket. Enyhe irigységet is érzett, mert nem volt benne biztos, hogy őt fogják valaha igazán szeretni. Nem tudta, mit hoz a jövő. És ez ijesztő volt.

– No, és önök hogyan ismerkedtek meg? – kérdezte Lady Knightsbridge, és Faith felé billentette a fejét. – A férjemnek

nem sikerült kideríteni a romantikus részleteket.

– Nem is volt sok – felelt Adam. – Társalkodónői állást ajánlottam Faithnek a nagynéném mellett.

Faith elpirult, mert tudta, mindenki érti, hogy a sietős házasságban jelentős része volt annak, hogy egy fedél alatt éltek. De csupán barátságos érdeklődést látott az arcukon.

– Egyikünk megismerkedése se volt túl romantikus – jegyezte meg Lady Blackthorne. – Én egy levélben kértem meg a férjemet, hogy házasodjunk össze, mert hozzá kellett férnem az örökségemhez. Nem hittem, hogy valaha találkozom vele.

Lady Knightsbridge nevetett.

– Engem meg ki kellett szabadítani a családom köréből, és a drága Robert fölajánlotta, hogy eljätssza a jegyesem szerepét.

Faith jóformán tátott szájjal bámulta ezeket a nyílt nőket, és azt is megfigyelte, hogy a férfiak csak elbájoltan szemlélik őket, majd vidáman összenéznek. Megértette, hogy Adamhez hasonlóan Blackthorne és Knightsbridge is jóvá akarták tenni az Indiában elkövetett hibáikat. A jelek szerint mindkettőjüknek sikerült.

Ám a maguk számára Adammal nem tudott ilyen boldog végkifejletet elképzelni. Neki titkai voltak, amelyekre sosem derülhet fény. De legalább Adam tudott róluk, ettől egy kicsit kevésbé érezte csalónak magát.

Elvegyült a többi vendég között, akiket mind ismert társasági eseményekről vagy az eljegyzési estélyről. Megfigyelte a Sophia körül keringő kisebb kört: Lord Shenstone, az állítólagos udvarló szerepében, Mr. Percy, mint „barát”, aki kezdett úgy viselkedni, mint egy mártír, és Lady

Emmeline, aki élvezte minden férfi sajnálatát, aki csak ismerte. Olyan volt, mint egy Shakespeare-vígjáték, csak Faith nem tudta elképzelni, hogyan lesz ebből szerencsés befejezés.

Egyszer, amikor Adam magára hagyta, odajött az anyja, hogy felhívja a figyelmét valakire, akit eddig, véleménye szerint, Faith nem tüntetett ki kellő figyelemmel. Faith megköszönte, és már indult volna, hogy teljesítse a feladatot, amikor az özvegy hercegné megállította.

– Faith – most szólította először a keresztnévén –, a fiamtól azt hallom, hogy nem akartál nászutat.

– Nem, kegyelmes asszonyom. Mind oly sokat tettek értem már eddig is. Inkább itt maradok, és segítek Lady Duncannek megírni a beszédeit.

– De hát most már magadra is kell gondolnod. Nyilván kimerítettek e sietős esküvő előkészületei.

Faith igyekezett nem a homlokát ráncolni, hiszen tudta, hogy nem tett semmi mást, csak rábólintott mindarra, amit a hercegné akart.

– Menj, nézd meg Rothford Castle-t! Szerintem még jobban is éreznéd magad, mint itt, Londonban. Adam olyan elfoglalt lesz most, hogy aktívabb szerepet vállal a Lordok Házában.

Faith hirtelen megértette, hogy az anyósa meg akar szabadulni tőle. Annyi mindent megtett az elmúlt hetekben, hogy ellensúlyozza véletlenszerű belépését e családba: rábólintott a hóbotos fogásokra az esküvői reggelin, elfogadta a halvány rózsaszín ruhát, pedig egy másik jobban tetszett neki – de most elege lett.

– Kegyelmes asszonyom, ha majd Adam is úgy akarja,

megnézem Rothford Castle-t. Vagy még inkább együtt nézzük meg. Végére is friss házasok vagyunk.

Adam anyja egy pillanatig összeszűkül szemmel méregette, majd kelletlenül biccentett, és távozott.

Faith szíve hevesen dobogott, de észrevette, hogy Adam pár méterről figyel, és elismerően mosolyog.

– Nagyon hatásos volt – szólalt meg egy női hang jóval közelebről.

Faith megfordult, és Lady Knightsbridge-et pillantotta meg, aki a legközelebbi asztal mellett ült egymagában, figyelmesen félrebillentett fejjel.

Érezte, hogy elpirul.

– Remélem, asszonyom, nem gondolja úgy, hogy udvariatlan voltam azzal a nővel, aki immár az anyósom.

– Ó, nem, tényleg szórakoztató volt. Láthatóan emlékeztetni kellett, hogy a fia önt választotta.

– De ő nem – tette hozzá Faith bánatosan.

– Üljön le, kegyelmes asszonyom!

Faith úgy tett.

– Szokatlan ez a megszólítás. Világéletemben egyszerően Faith voltam.

– Én pedig Audrey. Én is közrendű voltam, mielőtt hozzámentem Roberthez, de nála nem volt senki, aki ellenezte volna. Nagyon magányos volt, nincsenek közeli rokonai. Ezzel ön is így van, jól tudom?

Faith bólintott, aztán rájött, hogy Audrey nem látja.

– Igen. A bátyám a Nyolcadik Dragonyosezredben szolgált, amikor meghalt.

– Ahogy a néhai férjem és Cecilia apja. Ez bennünket, nőket is összeköt, nem igaz? Három becsületes férfi elhatározta, hogy segít nekünk, és közben valamiképp a saját önbecsülésüket is helyreállítják. Nem tudom, önöknél hogyan volt, de én nagyon nehezen tudtam elválasztani a vágyat, hogy tegyen valamit, az igazi szerelemtől.

– Attól tartok, én még nem tartok ott – vallotta be Faith, aztán elhúzta a száját. Még csak nem is ismeri ezt a nőt.

Audrey finoman, de határozottan mosolygott.

– Legyen türelmes, önmagával és övele is! Bár nem látok, hallom, milyen tisztelettel és rajongással beszél önről a herceg. Az, hogy együtt élnek, fokozza ezt, és elmélyíti az érzelmeket. Esetemben így volt. Imádkozom, hogy önöknél is ez történjen. Ki tudja, talán már meg is történt, csak fél beismerni.

Faith döbbenetesen pislogott.

– Lám, lám, elakadt a szava. – Audrey elvigyorodott. – Úgy látszik, közel járok az igazsághoz. De ne mondjon semmit! Higgyen magában!

Az ifjú házások rendszerint nászútra indulnak az esküvői reggeli után, így Faith kissé kínosan érezte magát, amiért csak céltalanul ténfereg a palotában a nászéjszakára várva. Tisztában volt vele, hogy sokan figyelik, és nem is mindenki jóindulattal, így elindult a szobájába. A hercegné udvariasan viselkedett a kis szóváltásuk után, de Lady Tunbridge még azt a fáradságot se vette, hogy gratuláljon neki.

Viszont legalább megengedte, hogy Frances is részt vegyen az esküvőn, és fölvegye a gyönyörű új ruhát, amit Faith

kérésére varrtak neki. Kész csoda, hogy az anyja beleegyezett.

A szobája ajtaját tárva nyitva találta, és eltűnt az összes személyes holmija.

Ellen állt föl mosolyogva egy székből a kandalló mellett.

– Jó napot, kegyelmes asszonyom.

Faith fejcsóválva elmosolyodott.

– Furcsa ezt hallani.

– Átvittem az összes holmiját, de sejtettem, hogy megszokásból ide fog jönni.

– Kezdesz túl jól ismerni, Ellen.

A lány elpirult.

– Jöjjön velem! Mindjárt meglátja, milyen gyönyörű az új lakosztálya!

Tényleg gyönyörű volt. Rézág, szív alakú tükör az öltözőasztal fölött, ruhásszekrény, fiókos szekrény és egy heverő az ágy lábánál. A festmények dús kerteket és zöldellő, dombos tájat ábrázoltak.

– Úgy hallottam, ez Rothford Castle parkja, asszonyom – magyarázta Ellen. – Több száz éve épült. Alig várom, hogy láthassam.

Faith rámosolygott a beszédessé vált lányra.

– Szerintem nemsokára látni fogjuk, de nem tudom, mikor. Kénytelenek leszünk türelemmel várni.

Ellen megmutatta a lakosztály többi részét is, az öltözőt és a fürdőszobát, a közös nappalit, majd átmentek a közös hálószobába, amelyhez külön öltöző és fürdő tartozott a másik oldalon. A masszív, oszlopos ágyat súlyos függönyök díszítették, és az ágytakaró a szomszédos kerevet kárpitjával

harmonizált. Faith észrevette, hogy Ellen szándékosan kerüli a tekintetével, amit mulatságosnak talált, és maga is megnyugodott. Visszatért a saját lakrészébe, leült a bájos kis íróasztalhoz tele apró fiókokkal, és kötelességtudóan hozzáfogott, hogy levélben beszámoljon az esküvőről az anyjának.

Később, délután, miközben épp azt próbálta eldönteni, mit vegyen föl a vacsorához, miután megfürdött, bejött Ellen.

– Ó, nem, kegyelmes asszonyom, a herceg úgy rendelkezett, hogy a vacsorát hozzák föl önöknek ide, a nappaliba.

– Ó. Milyen figyelmes. – És meghitt. Faith nem tudta eldönteni, hogy örül, amiért nem kell találkoznia a család többi tagjával, vagy bánja, hogy nem lesz, ami elterelje a figyelmét?

Amilyen ideges, az ember azt hihetné, hogy még szűz!

– Jöjjön, asszonyom, válasszunk ki egy ruhát, amit könnyű levenni.

– Ellen! – kiáltott fel Faith, és arcába szökött a vér. De közben nevetett.

A lány csípőre tette a kezét.

– Hát, nem hinném, hogy szeretné, hogy visszajöjjen vacsora után, nemde?

21. fejezet

Faith a szobájában maradt, míg egy szobalány tisztelettudóan be nem jelentette, hogy tálalva van a vacsora a herceg nappalijában. Mély lélegzetet vett, és lassan az ajtóhoz ment. Legalább ma éjszaka megpróbál nem tenni semmi olyat, határozta el, ami arra emlékezteti a férjét, hogy voltak előtte már ketten is. Akik közül az egyikről nem is tud, mert Faith nem akarta, hogy valahányszor Adam Timothy Gilpinre néz, arra kelljen gondolnia, hogy ő vette el a neje szüzességét. Így hát uralkodni fog a szenvedélyén, visszafogott és méltóságteljes lesz, bármily nehéznek is tűnt. Mert nehéz lesz, az biztos, hisz jóformán legelső perctől kezdve vonzódik Adamhez, amióta meglátta, és e sóvárgás csak fokozódott, míg olyan lett, mint a szünni nem akaró fájdalom.

Belépett a nappaliba, ahol szépséges porcelántálakkal és finom abrosszal gyönyörűen megterített kis asztal várta, középen hosszú, karcsú gyertyák ragyogtak. Gyönyörködve nézte, míg ki nem nyílt a szemközti ajtó, és bejött Adam a fürdőtől még nyirkos hajjal, nyakán nyitott ingben, nadrágban... és mezítláb. Ez tényleg meghitt vacsora lesz, gondolta Faith, és elfojtott egy mosolyt.

– Mi van? – kérdezte a férfi vigyorogva.

– Borzasztó túlöltözöttnek érzem magam a csupasz lábad mellett.

Adam elkomolyodott, és odajött.

– Tényleg túlöltözött vagy.

Azzal mohón magához ölelte, és Faith lábujjhegyre emelkedett, hogy a nyaka köré fonja a karját, miközben megcsókolja.

Adam csókokkal hintette be az arcát, a nyakába fúrta az orrát, és a fülébe súgta:

– Engedd le a hajad!

Faith majdnem megkérdezte, hogy mi lesz a vacsorával, de rájött, hogy csak az idegességét leplezné. Ő, a tapasztalt nő!

Fölemelte a kezét, és elkezdte kiszedegetni a hajtűket. Adam elragadtatott figyelemmel nézte, mint aki elnyerni készül egy régóta vágyott díjat.

– Maga volt a pokol, hogy egész nap nem nyúlhattam hozzád, csak nézhettelek – suttogta rekedten, amikor sötét haja a vállára omlott. Belemerítette a kezét, és arcához emelte. – Mennyei! – Aztán gyöngéden belemarkolt, és magához húzta. – Ugye, várhat a vacsora? Nem kívánok mást, csak téged.

– Zavarba jövök, ha ilyeneket mondasz – mosolygott Faith.

Adam a ruha nyakán levő gombokhoz nyúlt.

– Máshogy is zavarba hozhatlak?

Faith levegő után kapott, és először csak bólintani tudott.

– Levehetem, ha akarod.

– Majd én. Praktikus gombok, egyébként.

– Úgy lett kiválasztva, direkt.

Adam kuncogott. Keze minden mozdulata, ahogy gombról gombra járt, oly izgatónak volt, mint egy simogatás. Végül

szétnyitotta a ruhaderekat, és levegő után kapott, ahogy meglátta a selymes alsóruhát.

- Nincs rajtad fűző – suttogta rekedten.
- Baj?
- Dehogy!

Végigfuttatta kezét Faith oldalán, épp csak súrolva a melle külső hajlatát, és látva, hogy megremeg, lesimította a válláról a ruhát. Faith teste ívesen megfeszült. Az alsóruha kivágását nem díszítették lányos fodrok, amik elvonták volna a figyelmet, látni engedte keble domborulatát, és Adam azt bámulta összehúzott szemmel, áthatóan. Mintha mindenről elfeledkezett volna, nem szabadította ki a karját a félig lehúzott ruha szűk ujjából, és Faith ott maradt csapdába esve.

Keze lassan elindult a derekától, végigsiklott a bordáin, aztán följebb, megemelte a mellét, mintha a súlyát méricskélné. Faith hátravetette a fejét, csak nézett rá, tekintetével könnyörgött, hogy még, még, érintse meg, enyhítse sóvárgását.

Adam hüvelykujja átfutott a mellbimbóján, és Faith összerándult az ölet megrázó gyönyörtől. A nevét suttogta, s a férfi ütemesen cirógatni kezdte az ing selymén keresztül, míg majd esztét veszttette a vágtyól.

– Én is... meg akarlak érinteni! – lihegte, mert karját még mindig fogva tartotta a ruha ujjá és a kerevet támlája.

De mintha meg se hallotta volna, Adam csak lehajolt, és csókokkal hintette be a keble tövét az ing fölött, majd továbbment, és a selymen keresztül csókolni kezdte a mellbimbóit.

Faith felsikoltott a gyönyörűségtől.

– Kérlek, ó, kérlek! – nyöszörgött, és pontosan tudta, mire vágyik.

Végre sikerült kiszabadítani a karját, és fölnyúlt, hogy lehúzza az alsóruhát, letépje a pántját, ha kell.

Adam megállította a kezét.

– Ne! Majd én.

Egy pillanatra balsejtelem fogta el, mintha valami rosszat tett volna, elárulta a tapasztaltságát.

– Szeretném – suttogta a férfi. – Oly régóta várok erre.

Szavai meghatották, és Faith megpróbálta elhessegetni a félelmeit. Adam lehúzta róla a ruhát, hagyta, hogy a földre hulljon, nem maradt más rajta, csak az alsóruha. Azon keresztül cirógatta a testét, húzta az időt, mint aki halogatja a karácsonyi ajándék kibontását. De legalább végre szabad volt a keze, megérinthette, végigsimíthatott a karján, beletúrhatott sűrű, selymes hajába, magához vonhatta.

Légáram csapta meg a combját, és rájött, hogy Adam lassan fölhúzta az alsóruhát. Fölemelte a karját, és már lent is volt.

Ösztönösen összekulcsolta a kezét a feje mögött, feltárta meztelenségét, kihívóan megmutatta magát. Nem számított, hogy Adam még fel volt öltözve, súlyos keble és gömbölyű csípője láthatóan tetszett neki, és ez felizgatta Faitht.

– Ha arra gondolok, hogy ormótlan göncök mögött rejtegetted ezeket a fenséges idomokat – suttogta a férfi felhevülve.

Faith szeme majdnem könnybe lábadt a bóktól. Nehéz volt elhinni, hogy méltó rá.

– Már megint gondolkozol. Ne gondolkozz!

És aztán lehúzta magáról az inget, és Faith nem tudott másra gondolni, csak őrá. Sosem látott még férfit, akinek a teste vetekedett a múzeumi szobrokkal. Azt hitte, a művészek túloztak, de most már tudta, hogy nem. Tökéletes arányok, izmos mellkas, világosbarna szőrzet, amely folytatódott lapos hasán. Voltak sebhelyek is, persze, a háború nyomai, de egyik sem tűnt mélynek vagy akár csak megközelítőleg végzetesnek. Végigjáratta rajta a kezét, tudván, legalább annyi örömet okoz, mint amennyit lel. Aztán Adam magához szorította, csupasz bőrük összesimult, mellbimbóit szőrszálak csiklandozták. A nadrágjához nyúlt, és kigombolta, túlságosan is nagy gyakorlattal, de már nem tudott ezzel törődni. Végre a férfiről is lehullott a maradék ruha, és cirógatni kezdte felajzott testét.

Adam felnyögött, a karjába kapta, és átvitte a hálószobába. Lefektette az ágyra, és miközben haja szétterült körülötte, Faith sóvárogva nyújtotta felé kezét.

Adam elnyúlt mellette, és keze lassú felfedezőútra indult, szinte észvesztő vágyat szítva benne. Minden mozdulata gyöngédséggel és rajongással volt tele, mintha Faith gyönyöre fontosabb lenne a sajátjánál is. Noha mindig is élvezte az aktust, ez újdonság volt Faith számára, felfedezés, amit az őszinte törődés jeleként értelmezett.

Oldalára fordult, hogy megcsókolja, miközben a férfi keze a combjai közé siklott.

– Ó! – sóhajtott, és fölhúzta a térdét, hogy utat engedjen neki, miközben ő is hasonlóan izgató mozdulatokkal becézte.

Mohó ajkuk csókba forrt, kéjesen nyögdécseltek, ami csak tovább fokozta izgalmát. Nyöszörgött a gyönyörűségtől, amikor Adam ujja körbejárta legérzékenyebb pontját, és belé csúszott. Megfeszítette izmait, és a férfi szeme elkerekedett.

– Kérlek, Adam! – suttogta félig lehunyt szemmel. – Kérlek! Készen állok.

Adam a hátára fordította, és combjai közé helyezkedett. Faith sürgetően átkulcsolta a lábával.

– Türelmetlen vagy? – nevetett a férfi a szájára hajolva.

– Igen, igen, türelmetlenül akarlak.

Végre belé hatolt, és mintha erre az egyesülésre várt volna attól a pillanattól fogva, hogy először találkoztak. Együtt voltak, örökre együtt, és a férfi a szemébe nézett, miközben erőteljes mozgásba lendült a teste. Faith vele mozdult, tudta, mit akar, érezte, ahogy elsodorja a gyönyör felcsapó hulláma, még mielőtt arra gondolhatott volna, hogy lassítson. Megrázkódott, szétáradt benne a kéj, mígnem úgy érezte, teljesen eggyé válnak.

Kinyitotta a szemét, és azt látta, hogy Adam figyelmesen nézi, miközben mozgása felgyorsul, aztán változtatott kicsit a pozícióján, mintha azt akarná, hogy vele együtt ismét átélje a gyönyört. Ami sikerült is neki, egyszerre, remegve hágtak a mámor csúcsára.

Ráneheződő teste kellemes súlyt jelentett, és Faith szinte neheztelt, amikor a férfi legördült róla. De nem ment messzire, átkarolta, és magához húzta. Faith boldog sóhajjal fúrta bele ujjait a mellszőrzetébe.

És akkor korogni kezdett a gyomra.

Elkerekedett szemmel nézett a férfira, és mindketten elnevettek magukat.

– Most már látom, mi fontos neked. Ki kell elégítenem a tested minden igényét.

– A legfontosabbat elégítetted ki először.

Lehervadt az arcukról a mosoly.

– Mondd, hogy boldoggá tettelek! – kérte halkán Adam.

– Boldoggá tettél – felelt ugyanolyan csendesen és komolyan Faith. – Szinte megdöbbsz, mennyire élveztem.

– Rosszul bánt veled? – simogatta meg az arcát Adam.

Faith meglepődött, hogy ilyen nyíltan szóba hozza a pártfogóját a hitvesi ágyban – de hát olyan ember volt, aki azt tett, amit akart, és sokszor nem gondolkozott előtte.

– Nem, nem így értem. Kedves volt velem. Azt hiszem, én felejtettem el szándékosan az élvezetet. Annyira féltem, hogy ez csak az alantas részem, hogy rossz vagyok, amiért olyan jólesik. Hogy igazából szeretőnek vagyok jó, ha ennyire tetszik. Te mutattad meg, hogy lehet ez természetes és helyes is, ha két ember... – egy pillanatra elakadt –, ha két ember összeházasodik.

Ha Adam észrevette a váratlan váltást, nem tette szóvá, csak annyit mondott:

– Faith, minden, amit együtt teszünk, érzünk és átélünk, az helyes. Nem szeretném, ha azt hinnéd, hogy valamiképp versenyezni akarok a múltaddal. Enyém a jelen meg a jövő, és rajtam múlik, hogy ezek legyenek életed legszebb évei.

Komolyan, odaadóan megcsókolták egymást, majd Adam úgy, ahogy voltak, meztelenül odavezette az asztalhoz, és

Faithnek nevetethnékje támadt, miközben finom falatokkal traktálták egymást. De nem ment ki a fejéből az a mondat a két emberről. Talán azt akarta mondani, „ha két ember szereti egymást”? Ez rájuk nem igaz, egyelőre nem, talán sosem lesz. De egyre többet gondolt rá. Talán szereti is Adamet, de a lelke mélyén fél, hogy egy olyan férfi, akinek állandóan meg kell mentenie őt – a szegénységtől, önmagától –, az nem tudja annyira tisztelni, hogy egyenlőként szeresse.

Márpedig ő szerelemre vágyott, talán még jobban, mint arra, hogy megmentse.

Adam élete legkellemesebb reggelére ébredt. Az ágyát betöltötte Faith meleg puhasága. A felesége. Most már örökre mellette lesz.

Miközben az alvó nő haját simogatta, visszagondolt az előző napra, az esküvőjükre, ahogy először megpillantotta a szép ruhában, narancsvirágokkal a hajában, lefátyolozva, ami titokzatossá tette. Az oltár elé érve tágra nyílt szemmel nézett rá, mintha attól tartana, hogy utolsó pillanatban meggondolja magát. A házasság nem volt hozzá elég, hogy elnyerje a teljes bizalmát, de valahogyan majd kivívja azt is.

Még most is enyhén csodálkozott, és persze örült, hogy a nap ilyen jól sikerült. Talán titokban arra számított, hogy a névtelen levélíró megzavarja, de semmi ilyen nem történt. Különösen tartott tőle a szertartás alatt, amikor észrevette a hátsó sorokban Timothy Gilpint. Legszívesebben kidobta volna, de hát egy templomba bárki bejöhethet. És ha Gilpint kidobtatja, egyből utánaküldhette volna Shenstone-t is, aki olyan dühösen bámult rá meg a tanúira, mintha őt sosem

kérte volna fel erre a tisztre.

De legalább ott volt, és ettől Adam valahogy jobban érezte magát.

Örömmel töltötte el, amikor Faitht Michael, Robert és a feleségeik társaságában látta. Elképesztő, hogy három barát sebzetten, büntudattal visszatér a háborúból, megbékélést keresve – és valamiképp mindhárman boldogságra leltek. A többiek a szerelmet is megtalálták, ehhez elég volt rájuk nézni. Vajon egy nap majd Faithről és róla is ez fog sugározni?

Mintha a gondolatai megzavarták volna, Faith megmoccant. Figyelte, ahogy fekete pillái megrebbennek, majd fölemelkednek, látni engedik szépséges szürke szemét, amely olyan volt, mint a vihar előtti égbolt. Adam szeretett arra gondolni, hogy mellette nem lesz két nap egyforma, kedélye és indulata úgy változik, ahogy a gondolatok kergetik egymást. Egyelőre azonban visszafogta magát, mint aki nem akar túl sokat elárulni.

De nem úgy múlt éjjel.

Izgalomba jött, ha csak arra gondolt, hogy egyenlő partnerként fogadta a közeledését, nem pedig úgy, mint egy szemérmes szűzlány, aki félnék vagy elutasító a nászéjszakán. A jelek szerint őt zavarta, hogy ilyen, de Adamet kicsit sem. Tetszett neki az érzékisége, és nagyon remélte, hogy soha többé nem fogja „rossznak” tartani önmagát, amiért jól érzi magát a hitvesi ágyban.

Faith nagyot nyújtózott, és a takaró lecsúszott róla. Adam úgy bámulta a mellét, mintha még sosem látott volna meztelen nőt. Faith fölkönyökölt, sötét haja a vállára hullott,

arcán puha, sokatmondó mosoly játszadozott, miközben kezét tapogatózva a takaró alá csúsztotta.

Adam levegő után kapott.

– Faith – nyögte.

A nő pedig fölemelkedett, és ráült lovaglólülésben, forró, síkos ölet felajzott testéhez dörgölte, és mire magához tért, leereszkedett, és magába fogadta.

– Egek! – suttogta Adam rekedten, és két tenyerébe fogta a mellét.

Fájdalmasan hosszú ideig Faith csak ült mozdulatlanul, élvezte a becézést félig lehunytt szemmel. Adam érezte teste minden rezdülését, ahogy az érintésére reagált, és szinte megőrült, hogy nem mozdulhat. Mintha olvasott volna a gondolataiban – vagy a testében –, Faith mozgásba lendült, izmos combjai föl-alá ringatták, keble ütemesen hullámozott Adam kezében. Fölült, csókolni kezdte az egyiket, a nő pedig felnyögött, és magához szorította. Zihálva, sóváran egymásnak feszülve törtettek a mámorító beteljesülés felé.

Most Faith volt az, aki oldalra hengeredett, és elnyúlt, aztán csak bámultak egymásra sután vigyorogva.

– Nem... találok... szavakat – szólalt meg Adam, még percekkel később is szuszogva.

Faith pajkosan vigyorgott összekuszálódott haja alatt, oly izgatóan, hogy Adam azon nyomban újból magáévá tudta volna tenni.

Aztán kipirult arca elé kapta a kezét.

– Hogy néztek így a családot szemébe? Már értem, miért mennek az emberek nászútra. Mindenkinek van ideje

hozzászokni a megváltozott körülményekhez.

– Elraboljalak?

Faith keze lehanyatlott, és elkomolyodott.

– Ne, nem arra céloztam. Itt a helyem.

– Ahogy akarod.

– Mindig ilyen engedékeny vagy? – évődött a nő. – Vagy ez most arra példa, hogy próbálsz lekenyerezni?

– Más terveim is vannak arra, hogy boldoggá tegyelek, de ma maradjunk egyszerűen itt, élvezzük, hogy együtt vagyunk. Az ennivalót meg fölhozzatjuk.

– Ne! Az túl... nyilvánvaló.

– És?

Faith habozott.

– Biztos vagy benne?

– Biztos.

Úgyhogy így tettek. És amikor végül előjöttek a lakosztályukból, még napokig együtt töltötték az időt. Lovagoltak a Rotten Row-n, a Hyde parkban, hogy Faith újból belejőjön a lovaglásba, miután évekig nem gyakorolta; esős napokon az üvegházban sétáltak, egyszer még pikniket is rendeztek ott, amelyen Frances is részt vett, aki egész idő alatt kuncogott, úgy élvezte az újszerű mulatságot.

Végül a társasági életbe is visszatértek, immár mint férj és feleség, ellátogattak az operába, és igénybe vették a Rothford család páholyát. Faith szerint így mindenki egyszerre megbámulhatta őket, és túleshetnek a dolgon. Adam pedig magában arra gondolt, hogy megmutatja a névtelen levélírónak, hogy semmit sem ért el a fenyegetőzéssel.

Szünetben rengeteg látogatójuk volt, és bár eltávolodtak egymástól, Adam változatlanul figyelt.

Shenstone is megjelent, amin meglepődött. Mosolyogva tört utat magának a tucatnyi vendég között, ám mosolya lehervadt, amikor Adamhez ért.

– Rothford – szólt a rá annyira nem jellemző, visszafogott hangon. – Úgy látom, teljesen elkápráztat a feleséged.

– Így igaz. A házasság kellemes állapot. Egyszer te is kipróbálhatnád.

Valahogy nem kellett volna ezt mondania. Shenstone arca elkomorult, és rövidesen kimentette magát. Adam nagyot sóhajtott: mikor fog végre rájönni, hogyan hozhatná helyre a kapcsolatát régi barátjával? Vagy lehet, hogy soha? Figyelembe véve, hogy őrá is gyanakszik a névtelen levelek kapcsán – pusztán a viselkedése alapján. Ámbár talán téved. Aki titkolni akarja a kilétét, nem ennyire ellenséges szemtől szemben. Ez egy pillanatra reménnyel töltötte el.

Aznap este a lakosztályukban nézte, ahogy Faith kifésüli a haját, miután a komornája távozott. Ez az egyszerű, békés jelenet mindig csendes örömmel töltötte el a nap végén.

– Adam, figyelted ma este Lady Emmeline-t és Lord Shenstone-t? Furcsa egy barátság. Lady Emmeline borzasztó boldogtalannak látszik, amiért füstbe ment az álma, hogy feleségül veszed. Sophia szerint egyenesen elkeseredett. Nem tudom eldönteni, hogy Lord Shenstone fel akarja vidítani, vagy... nem szívesen mondom ezt, a maga javára akarja használni a gyengeségét.

Adam felsóhajtott.

– Nem olyan ember, aki kihasznál egy ártatlan nőt. Bár mostanában már nem tudom, mi jár a fejében.

Faith hallgatott. Lesütötte a szemét, láthatóan tétovázott.

– Mi az? – kérdezte Adam. – Tudod, hogy nekem bármit elmondhatsz.

– Szerinted elképzeld, hogy Lady Emmeline odáig süllyed, hogy... megpróbál a szeretőd lenni? Úgy tűnik, csak te érdekléd.

Adam csak pislogott.

– Ezt nem mondod komolyan.

– Tudom, milyen a kétségbeesés – emlékeztette Faith.

– De ő nem úgy kétségbeesett, ahogy te voltál, édesem.

Ám Faith továbbra is olyan szomorúnak tűnt, mintha legalábbis ő lenne Emmeline helyében.

– El fog felejteni engem – biztatta Adam, miközben odament, megállt mögötte, és a vállára tette a kezét. – Szép, gazdag, és egy kis igyekezettel még jószívű is lehet.

Ez utóbbit viccnek szánta, de Faith nem nevetett, ugyanolyan gondterheltnek látszott.

– Ne foglalkozz ezzel, Faith! Azt akarom, hogy boldog legyél. Te vagy a hercegném. Igazán mindent elkövettem, hogy boldoggá tegyelek, és azt hiszem, jól csináltam.

Faith összevont szemöldökkel nézett rá:

– Miért hangsúlyozod, hogy mindent?

Adam csak egy pillanatig habozott.

– Feleségül vettelek, és nagyon remélem, hogy boldog vagy.

Faith tekintete komor és gyanakvó lett.

– És mi az, amit jól csináltál, Adam? Rajtakaptak

bennünket, ahogy csókolóztunk, arra gondolsz?

– A kezdet kétséges volt, igaz, de mindig tudtam, hogy összeillünk, és boldogok leszünk. Talán nem vagy boldog?

Faithnek leesett az álla, és csak suttogni tudott:

– Te... te szándékosan kompromittáltál engem, Adam? Így volt? Így tettél boldoggá?

22. fejezet

Faith balsejtelve jeges félelemmé nőtt, miközben Adam szemébe nézett a tükörben. Szinte félt megfordulni, mert tartott tőle, hogy nem a tükör torzít. A férfi összeszorította a száját, és ez olyan volt, mintha tört döftek volna a szívébe.

– Jaj, Adam, mit tettél? – suttogta rekedten.

Újra és újra megkérte, hogy legyen a felesége, ő pedig mindannyiszor visszautasította. Lehet, hogy végül saját kezébe vette az ügyet?

– Pontosan tudad, mit fog csinálni a családod aznap este?

– tudakolta.

Amikor nem válaszolt, fölugrott, és szembefordult vele, de el is húzódott, mert attól félt, sikítani kezd, ha hozzáér. Minden álma a boldogságról, arról, hogy van valaki, aki szereti és tiszteli, semmivé foszlott.

– Akkor megkérdezem Sophiát.

– Ne, fölösleges.

Közönyös hangon mondta, de a szeme dacosan csillogott.

– Akkor válaszolj! – Faith érezte, hogy eltorzul a hangja, de nem érdekelte.

– Tudtam, hogy be fognak jönni. Nem mindannyian, csak Sophiára és Theodosia nénire számítottam, akikben meg lehet bízni.

– Szándékosan megaláztál – suttogta Faith, és a torkára szorította a kezét, ahonnan a gombócot csak dühös, fájdalmas

könnynek moshatták el.

– Egyáltalán nem! Valóban, tudtam, hogy kínos lesz, de hát nem látod? Szükségünk van egymásra, akarjuk egymást. Azt akartam, hogy te legyél a hercegné, senki más.

– Meg akartál váltani a vétkeimtől – mondta Faith keserűen.

– Meg akarlak védeni, azt akarom, hogy boldog legyél, és gyerekeink legyenek!

Értetlenség és csalódottság látszott az arcán, amitől Faith még dühösebb lett.

– Nem, *magadat* akartad megváltani a vétkeidtől! – vágott vissza. – Az egész a büntudatodról szól, meg arról, hogy irányítani akarsz. Teljesen a hatalmadba kerültem. Tudod te, milyen szemrehányásokat tettem magamnak, amiért beszennyeztem a jó híredet? Amiért a bujasággal rákényszerítettelek, hogy feleségül vegyél?

– Ez nem igaz, egyáltalán nem!

– Vizesre sírtam a párnámat, mert úgy gondoltam, pontosan olyan romlott vagyok, amilyennek anyám nevezett...

– Ne, Faith, hagyd abba! – kérlelte Adam szomorúan. – Jót akartam mindkettőnknek.

– Hiába áztatod magad, hogy segíteni akartál nekem. Az egész nem rólam szólt, hanem rólad és a büntudatodról, amin nem tudsz túllépni. – Élesen fölnevetett. – És én még abban reménykedtem, hogy tényleg megszeretjük egymást.

– Én is azt akarom!

– Ebből nem lehet szerelem, Adam. Csak tárgy vagyok a szemedben, valami, amit meg kell szerezned magadnak. *Meg-*

fojtasz! Elvetted a szabadságomat első perctől fogva. Istenem, csellel rávettél, hogy otthagyjam az első állásomat, de megbocsátottam neked, mert azt hittem, tanultál a leckéből. Megbocsátottam a tévedésedet, ami a bátyám halálához vezetett... Micsoda bolond voltam!

Vadul elindult az ajtó felé, aztán rájött, hogy a saját szobájában van. Megfordult, és a túloldali ajtóra mutatott:

- Hagyj magamra, kérlek!
- Faith...
- Nem bírok többet beszélni. Kérlek, menj!
- Elmegyek, de erre még reggel visszatérünk.

Amikor kiment, Faith gondolkozás nélkül pakolni kezdett. Egy perccel sem marad tovább egy szerelem nélküli házasságban, egy olyan férfi oldalán, aki minden további nélkül képes manipulálni!

Kopogtattak.

- Ki az? – vonta össze a szemöldökét.
- Ellen vagyok, asszonyom. A kegyelmes úr hivatott, azt mondta, lehet, hogy szüksége van rám.

És igaza is volt, bár azt valószínűleg nem sejtette, mihez.

– Gyere be!

Ellen megtorpant, ahogy megpillantotta az ágyon szétszórva heverő ruhákat.

- Kegyelmes asszony?
- Elmegyek, Ellen.
- Akkor én is jövök.

Faith csak bámult rá.

- De... még azt sem tudom, hova megyek. Nem kell...

– Ön hitt bennem, asszonyom. Engem csak ez érdekel. És most menjen arrébb, hadd pakoljam be az útitáskáját.

Faith végtelennek tűnő percek óta igyekezett visszafojtani a sírást, és most ennek a lánynak a kedvességétől könnybe lábadt a szeme.

– Köszönöm, Ellen – mondta elcsukló hangon.

– Ezt én elintézem. Menjen, beszéljen Lady Duncannel!

Faith majdnem tiltakozott, mert nem akarta, hogy bárki megállítsa, ám a munkaadójának mégiscsak magyarázattal tartozott.

– Igazad van. Sietek.

Halkan kopogott a grófné ajtaján, mert nem tudta, ébren van-e még az idős hölgy. Amint választ kapott, benyitott. A szoba fényesen ki volt világítva, és a grófné egy bő köntösbe burkolózva, fején turbánnal ült az íróasztalánál.

– Micsoda kellemes meglepetés, Faith!

– Jó estét, Lady... Theodosia néni.

Amikor közelebb lépett, az idős asszony arcáról lehervadt a mosoly.

– Mi a baj, kedves?

Faith arcán legördültek az első könnyek.

– Muszáj elmennem. Nem maradhatok itt velem!

Theodosia néni megragadta a kezét, és a legközelebbi székhez húzta.

– Olyan boldogok voltatok! Sugárzott rólatok a boldogság. Talán soha nem láttam még Adamet ennyire békésnek.

– Nem... nem akarok rosszat mondani az unokaöccséről, asszonyom. Legyen elég annyi, hogy hazudott nekem egy

nagyon fontos kérdésben. Nem maradhatok egy olyan férfi mellett, aki nem tisztel.

– Biztosan meg tudjátok beszélni, ha egy kicsit lecsillapodsz.

Faith a fejét rázta, és könnyei az arcáról a ruhájára csorogtak.

Theodosia néni egy zsebkendőt nyújtott felé.

– Ragaszkodom hozzá, hogy elmondd, különben, talán nyersen hangzik, de nem engedlek el. Márpedig, ha menni akarsz, szükséged lesz a segítségemre, máskülönben hová mennél?

Faith hüppögni kezdett, és nem próbált tovább titkolózni, elmondta az egész históriát.

– Jaj, kedvesem. Tökéletesen megértem, mit érzel. Ugyanakkor, bár nem ezt szeretnéd hallani, az unokaöcsém eszejárását is értem, akármilyen esztelen is. Szeret téged, és kétségbeesetten próbál maga mellett tartani, hogy meg tudjon védeni.

– Ez nem szerelem, néném. Hiába hiszi azt, semmit nem tanul a hibáiból. Megalázott, nem is egyszer, és ezt nem bírom. Elmegyek egy szállodába, ha kell, ámbár gyanítom, az szóbeszédre ad okot.

– Az biztos – sóhajtott a grófné. – Nem lenne elég, ha visszaköltöznél a régi szobádba, amíg ez megoldódik?

– És nézzem a hercegné önelégült képét nap mint nap? Keltsem azt az érzést Adamben, hogy eltűrök mindent, amit tesz? Nem!

– Akkor legjobb lesz, ha elmész Mrs. Evanshez. Emlékszel rá

a gyűlésekről?

– Igen.

– Tetszettél neki, szorgalmas teremtésnek tart, akinek jó érzéke van az íráshoz. És persze bármit megtesz neked.

– Nem bánja, ha Ellen is velem jön?

– Természetesen nem. Viszont korán lefekszik. Azt hiszem, jobb lesz, ha vársz holnapig.

Faith az ajkába harapott.

– Attól félek, Adam esetleg jelenetet rendez, hogy itt tartson. Mindig azt hiszi, hogy ő a legokosabb – tette hozzá keserűen.

– Gondoskodom róla, hogy ne rendezzen jelenetet. Mrs. Evans kora reggel már ébren lesz. És nagyon diszkrét.

– Köszönöm. Ha addig szüksége lenne rám, a régi szobámban leszek.

Theodosia néni felsóhajtott, ráncos arcára kiült a bánat.

– Annyira sajnálom, kedvesem. De ígérd meg nekem, hogy nem zárkózol el előle, adsz neki esélyt, hogy rendbe hozza a házasságotokat!

Faith habozott.

– Lehet, hogy időre van szükségem, hogy túljussak ezen a borzalmas fájdalomon. Hogyan tudnék beszélni vele, amikor egyfolytában csak sírok?

– Biztosan nagyon szereted.

– Mit számít az? – sóhajtott fájdalmasan. – Ő nem szeret engem.

Egész éjjel álmatlanul hánykolódott a régi szobájában. Virradatkor leintettek egy bérkocsit Ellennel, és maguk mögött

hagyták Rothford Courtot. Így volt a legjobb, még akkor is, ha a szíve mást súgott.

Adam még fel sem öltözött, amikor kopogtattak. Megkönnyebbülése csak addig tartott, amíg rá nem jött, hogy nem lehet Faith, mert a hang a másik ajtó felől jött.

– Szabad – mondta, miközben megkötötte a köntöse övét.

Theodosia néni állt az ajtóban csípőre tett kézzel.

– Te ostoba melák! Elment.

Adam csak pislogott.

– Visszaköltözött a régi szobájába, tudom, de...

– Nem, *ement*. Kint áll az utcán, bérkocsit vár.

– Mi? Mióta tudod? – A csengőhöz szaladt, és megcibálta a zsinórt.

– Tegnap este óta. Ne aggódj, azt is tudom, hova megy, de korábban elindult, mint amire számítottam.

– Nem maradhat őrizet nélkül.

– Odaküldhetsz valakit Mrs. Evans házához.

– Az a vén satrafa? – fintorgott Adam. – Telebeszéli a fejét ostobaságokkal.

Theodosia néni kidüllesztette a mellét.

– Ostobaság, amiben Faithszel mindketten hiszünk? Nem csoda, hogy itt hagyott!

– Mennyit mondott el neked?

– Mindent. Hogy szándékosan hoztad szégyenbe.

– Ez nagyon durva megfogalmazás.

– De ez az igazság, nem?

Adam csípőre tett kézzel felsóhajtott.

– Szörnyű hibát követtél el – korholta a nagynénje

szomorúan.

– Most már tudom. Helyre fogom hozni.

– Nem tudom, lehet-e.

Adam megtorpant az öltözője felé menet.

– Ne mondj ilyet, néném! – szólt vissza a válla fölött.

Megérkezett az inasa, és hívatta Halest. Remélte, hogy Theodosia néni távozik a szemrehányó tekintetével együtt, de nem akarta kidobni. Hales már ott is volt, mire épp csak nadrágot húzott. Meghagyta neki, hogy helyezkedjen el Mrs. Evans háza előtt, és figyelje Faitht.

Jóformán rosszul volt az aggodalomtól. Elkeserítette, hogy oly sok hibát követett el, mert mindig azt hitte, ő a legokosabb. Pedig hát, ördög vigye, semmit se tud – még ezt a gazfickót se tudta megtalálni, aki kitartóan küldözgeti a mocskos leveleit.

Faith elutasító viselkedése jobban fáj, mint évek óta bármi. Bőven volt része elutasításban, amíg felnőtt, a fivérei mellett, akik összefogtak ellene. Az ember azt hinné, már föl sem veszi. Nem engedi, hogy minden tönkremenjen! Ő és Faith összetartoznak.

Nem is egészen értette, hogyan fajultak idáig a dolgok. Annyira igyekezett, hogy ne legyen forrófejű és meggondolatlan, miközben Faithnek segít. Megfontolt lépéseket tett, hogy megvédje az ismeretlen levélírótól, kiszabadította az előző, kényelmetlen állásából. És aztán rájött, hogy beleszeretett. Napokig próbálta rávenni, hogy legyen a felesége, mielőtt az utolsó, elkeseredett megoldáshoz folyamodott.

És boldogok lettek – ő legalábbis soha életében nem volt még ilyen boldog.

Kijött az öltözőből, és ott találta a nagynénjét, aki kényelmesen elhelyezkedett egy széken, és két kezét a botjára támasztotta.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy elengedted egyedül – dohogott.

– Nincs egyedül, vele van Ellen.

– Tudod, hogy gyanúsnak találom azt a lányt! – fortyant föl Adam. – Időközben kaptam egy újabb levelet, ami azzal fenyeget, hogy ringyónak nevezi a nejemet egész London előtt!

Azt hitte, az öreglány elszörnyed, de csak a szemét húzta össze.

– Várjunk csak – kapott észbe. – A levél azután jött, hogy Faith közölte Ellennel, továbbra is alkalmazza. Ellen nagyon boldog volt, legalábbis ezt mondta.

– Vagyis nem írt volna ilyen borzalmas levelet, Adam. Nem is tudom feltételezni róla. Ez a gazember még csak nem is pénzt követel, márpedig egy ilyen szegény lány mi mást akarhatna?

Adam bólogatott, de közben végre tudatosult benne mindaz, ami történt. Elüldözte Faitht, aki nem is sejt, hogy talán veszély fenyegeti, mert ő boldog, ártatlan tudatlanságban akarta tartani. Pedig nem volt képes megvédeni az ártatlanságát, amikor a bátyja halálát okozta, ahogy most sem volt képes megvédeni őt. Elüldözte, miközben semmi másra nem vágyott, csak arra, hogy feleségül

vehesse, hogy boldogok legyenek.

Lehet, hogy tényleg csak saját magára gondolt, amikor kompromittálta – ahogy azt Faith a szemére vetette?

De nem tépelődhet a bűnein, most nem. Most csak az számít, hogy megvédje Faitht.

– Theodosia néni, itt az ideje, hogy kérdőre vonjam a gyanúsítottakat. Mivel nem tudok bizonyítékot szerezni, a személyes ítéletemre kell hagyatkoznom.

– Esetleg Faitht is beavathatnád végre.

Ez ellen minden porcikája tiltakozott.

– Már így is épp elég fájdalmat okoztam neki. Hadd próbálkozzam meg még ezzel.

Theodosia bólintott, de az arcán kétség látszott.

– A családnak azt mondasz, amit jónak látsz.

– Szerintem az őszinteség a legcélravezetőbb.

– Rendben – hagyta rá Adam hűvösen.

Shenstone csak úgy volt hajlandó aznap találkozni vele, ha vívnak, így Adam fogcsikorgatva állt az előcsarnokban a délelőtt közepén, és a kesztyűjét húzta fel, készen rá, hogy szembenézzen régi barátjával. Eddig sikeresen kitért az anyja s mindenki más útjából, így fogalma sem volt, ki és mennyit tud a házasságáról.

– De miért ment el?

A tízéves unokahúga bánatos hangja hallatán megdermedt. A családi szalonból jött, aminek résznyire nyitva volt az ajtaja.

– Faith feldőlt – felelt nem más, mint Marian, a tőle telhető legkedvesebb hangon. – Nézeteltérés támadt köztük a bácsi-káddal. Bízunk benne, hogy hamarosan megbeszéljük, és

minden rendeződik.

– Biztos vagy benne? – firtatta Frances elkeseredetten.

– Az ember sosem lehet biztos, de imádkozunk értük.

Imádkozzatok, hogy kinőjem az ostobaságomat, gondolta Adam.

A vívóklubban átöltözött, térdnadrágot és bő inget húzott, majd bement a gyakorlóterembe, amit lefoglalt. Shenstone már ott volt, tőr a kezében, a mellvédő és a maszk hanyagul egy padra vetve.

Adam kérdően felemelte a saját maszkját, de Shenstone a fejét rázta. Adam mérgelődve, amiért egyáltalán idáig jutottak, félredobta a magáét.

– Beszélhetnék veled előbb? – kérdezte.

– Mondd, amit mondani akarsz! – felelt Shenstone közömbösen. Göndör gesztenyeszín haja már nyirkos volt az izzadságtól, mintha gyakorolt volna.

Érződött, hogy valamit elhallgat, és Adamnek ebből elege volt.

– Jó, akkor kimondom. Névtelen leveleket kaptam mostanában, amelyek azzal fenyegetnek, hogy nyilvánosságra hoznak valamit a feleségem múltjából.

Shenstone szeme összeszűkül, de nem szólt semmit.

– Nem pénzt akar a gazember, csak élvezi, hogy hatalma van fölöttem, meg talán azt, hogy megalázhajta a feleségemet.

– Nem gondoltál rá korábban, hogy ezt megoszsd velem?

– Dühös vagy rám, és nem értem, miért. Szóval fel kell tennem a kérdést: te küldöd azokat a leveleket, kis

utcakölyköket használva küldöncnek?

Shenstone sötét szeme elkerekedett.

– Azt hiszed, hogy én... a legrégebbi barátod... hogy képes lennék...? – Elkeseredetten felnyögött, és vad támadásba lendült. Noha gomb volt a tőr hegyén, komoly sérülést okozhatott volna, ha Adam nem hárít gyorsan. De hát talán épp ez volt Shenstone célja, miután rávette, hogy ne viseljen mellvédőt.

– Ezt vegyem igennek? – kérdezte fogcsikorgatva, és ellentámadásba ment át.

Shenstone hátrált egy lépést.

– Nem! – kiáltott, és ismét előrelendült. – Ha efféle bajom lenne veled, a szemedbe mondanám!

– És ezt most higgyem el? – Adam kimérten csapkodott a tőrrel, hátrálásra kényszerítve a barátját. – Hetek óta haragszol rám, de nem vagy hajlandó beszélni róla.

– Az más. Egy nő miatt van.

– A feleségem is az! – Nagyot húzott Shenstone karjára, de még idejében visszafogta magát, hogy csak hurkát hagyjon a bőrén a szakadt ing alatt, és ne ontsa vérét.

Shenston lihegve hátrább lépett.

– Nem én... küldtem... azokat a leveleket... Rothford – zihálta. – És most rögtön elmondom... miért vagyok dühös rád. Lady Emmeline miatt.

Adam lassan leengedte a kardját.

– Lady Emmelien? Sophia barátnője? Mi köze neki ehhez az egészhez?

– Csúnyán kihasználtad!

– Nem igaz! – fortyant föl Adam. – Sosem udvaroltam annak a lánynak, sosem sejtettem olyasmit, hogy barátságánál több lehet közöttünk. Gyerek volt még, amikor elmentem, és pár hete láttam viszont.

– Udvaroltam neki, de visszajöttél, és mintha nem is léteznék – mondta Shenstone komoran.

Adam kiegyenesedett.

– Ez bánt? Sosem akartam azt a nőt, sosem venném el tőled. Megmondhattam volna, ha megkérdezed.

Shenstone horkantott, és elfordult, dühösen suhogtatta a kardját.

– A *rögeszméje* lettél, te meg az átkozott rangod. Mindig minden nőt megkaphattál, akihez kedved támadt.

– És te nem akartad, hogy megkapjam Faitht? – Adam hangja elhalkult, ahogy haragját megkönnyebbülés váltotta fel.

– Füttyülök Faithre! Örülök, hogy a tiéd lett. De Emmeline... mint aki megtébolyodott, meg se hallja, bármit mondok neki.

– Talán adnod kellene neki egy kis időt, hogy belássa, engem sosem érdekelt.

Shenstone motyogott valamit, és megsuhogtatta a kardját, de elszállt belőlük minden harciasság.

– És mi van Sophiával? – kérdezte Adam.

Shenstone habozott.

– Erről ővele kell beszélned. De... nem az, aminek látszik. – Felsóhajtott. – Szóval, mi van azokkal a névtelen levelekkel, amelyeket nekem tulajdonítottál?

– Jó, igazából nem hittem el, hogy te írtad őket, de olyan

dühös voltál, és nem értettem, miért. Mindenesetre örülök, hogy nem te voltál. – Adam röviden elmondta, mi a helyzet, persze, a Faithre vonatkozó kényesebb részleteket kihagyta. – Nem tudok mást tenni, mint sorban kérdőre vonni az olyan embereket, akik gyanúsán viselkednek. Faith gyerekkori barátja után még nyomoztatok.

– Utánam is nyomoztattál? – Shenstone ajka mosolyra görbült.

– Nem, de megfigyeltettelek.

– Leráztam a fickót.

– Tévedsz. Észre sem vetted.

Lassan elvigorodtak.

– Megbocsátod az ostobaságomat? – Adam kezét nyújtott.

Shenstone elfogadta.

– Megbocsátod a féltékenységemet?

Alaposan megszorongatták egymás kezét, míg Shenstone elfintorodott.

– Ördögbe is, erősebb lettél Indiában. A vízben van valami? Adam mosolygott, de aztán lehervadt az arcáról a vidámság.

– Mindent elszúrtam. Faith elhagyott.

– A társalkodónő otthagya a *herceget*?

– Nem vagyok főnyeremény – vontta meg a vállát Adam. – De megtalálom a módját, hogy jóvátegyem a vétkeimet, és hazahozzam. És közben gondosan kerülöm Emmeline-t.

Shenstone a szemét forgatta.

– Remek. Köszönöm – mondta szárazon.

Adam meglapogatta a barátja hátát, de az esze már másutt járt. Sorba vette, és egyenként kizárta a gyanúsítottakat –

csak egy maradt: Timothy Gilpin.

23. fejezet

Mrs. Evansnél Faith jobbára egyedül találta magát, lévén a háziasszony tiszteletben tartotta, hogy a házasságát gyászolja. Órák hosszat föl-alá járkált a szobájában, és azon tűnődött, hogy az utóbbi években majdnem mindig magányos volt, aztán kurta időre egy család részévé vált, és most egyedül van ismét.

Úgy érezte, biztonságban van, sőt... szeretik, ami furcsa, hisz Adam sosem mondta ki a szót. Ő viszont nyilvánvalóan szereti, máskülönben nem fájna ennyire a viselkedése. Úgy érezte, csupán sötét, baljóslatú jövő várhat rá, sivár és kilátástalan Adam melegsége, mosolya nélkül.

Ó, teljesen érzélgőssé vált a nagy rajongásban.

Késő délután kopogtattak, és Faith megdermedt, de csak Ellen volt az. Bármennyire is vele akart jönni, látszott, hogy a lány sem találja a helyét az ismeretlen háztartásban.

Odament az ablakhoz, és rosszul leplezett izgalommal kikukucskált.

– Még mindig itt van, kegyelmes asszonyom.

Faith összeráncolt homlokkal csatlakozott hozzá.

– Ott, ni. Az előbb körbejártam, és véletlenül elmentem mellette. Az egyik inasunk az, Hales, úgyhogy nem kell aggódnia.

Nem kell aggódni? Még jó, hogy aggódik. Adam uralkodó természet, de a nagynénje biztosan elmondta neki, hol van.

Miért érzi szükségét, hogy megfigyeltesse? Egyébként is, az utóbbi időben inasokat rendelt melléjük, ha bárhova mentek. Lehet, hogy valami más van a háttérben, valami, amit nem mondott el?

Az sem meglepő, gondolta keserűen.

– Ó, asszonyom – kapta fel a fejét Ellen –, látogatója van.

Csak most mondja?

– Ki az?

– Lady Sophia. A társalgóban várja.

Megkezdődött a családi hadjárat. De Faith nem volt az, aki csak gyáván meglapul. Leereszkedett az első emeleti társalgóba, és ott találta Sophiát, aki gyászos arccal bámult ki az ablakon – az inasra?

Megfordult, amikor Faith belépett, és elmosolyodott, de a tekintete szomorú maradt.

– Faith, ó, Faith! – Egy zsebkendőt szorított a szájára, és szaporán pislogott.

– Ne sírj! – csitította Faith, és odament, megfogta a kezét. – Nem a te hibád.

– De igen! Ha tudnád...

– Beleegyeztél, hogy rajtakapsz bennünket kettesben, hogy kompromittálódjunk.

Sophia könnyben úszó zöld szeme elkerekedett.

– Tudtad?

– Adam bevallotta. Csak teljesítetted a bátyád kérését. Nagyon meggyőző tud lenni.

– Keserű vagy. Ó, Faith! – Sophia a zsebkendőbe temette az arcát.

Furcsa volt, hogy Faith mennyire szeretné megvigasztalni, miközben Sophia tényleg helytelenül viselkedett.

– Tudtam, mennyire szeret téged, és...

– Ezt ő mondta?

– Nem, természetesen nem. Sosem beszélne nyíltan az érzéseiről. Azok után, ahogy felnőttünk, nem. Én kicsi voltam, engem a fivéreink békén hagytak, de Adamet kínozták, piszkálták, gúnyolták kiskorától kezdve. Pedig sokkal idősebbek voltak, igazán lehetett volna több eszköz. Adam megtanulta, hogy ne mutassa ki, ha bármi kedves neki, mert elveszik tőle, vagy tönkreteszik.

– Hallottam, hogy a fivéreitek haragudtak apátok új feleségére és gyerekeire, de nem gondoltam volna, hogy már kiskorában bántották. – Valahogy úgy képzelte, hogy egy herceg gyerekének varázslatos a gyerekkora, még akkor is, ha nem jön ki jól a testvéreivel.

– Legkisebb fiúként tisztában volt veled, hogy el kell tartania magát, de apánk nem akarta elhinni, hogy a másik két fia odáig süllyedne, hogy kizárják az örökségből az öccsüket. – Sophia felsóhajtott. – Papa hajlamos volt a legrosszabbat feltételezni, miután a fivéreink meggyőzték róla, hogy Adam semmirekellő. Kicsi voltam, de még én is láttam, hogy Adam csak a figyelmét akarta magára vonni, mert valamikor Papa imádta. De a testvéreink ellene fordították. – Sophia tétova pillantást vetett Faithre. – Nem tudom, mi értelme erről beszélnem neked. De azt tudom, hogy Adam nehezen nyílik meg mások előtt. Azt reméltem, veled végre képes erre.

– Nem, távolról sem. Itt nem szerelemről vagy

sebezhetőségről volt szó. Csak hatalomról és büntudatról.

– Nem, Faith, hatalomról biztosan nem. Mit számít neki a hatalom? Ő lett a herceg, de talán még ez sem érdekli igazán. A büntudat viszont... nem tudom.

– Mi másért küldi utánam az emberét, ha nem hatalomvágyból?

Sophia értetlenül nézett rá, és Faith az ablakra mutatott.

– Nem láttad az inasotokat?

– Ó, nem is vettem észre. Nem értem.

– Én sem. De nem akarok erről többet beszélni. Mesélj valami másról, bármi másról!

– Akkor... megbocsátasz?

– Igen.

Sophia arcán legördült egy könnycsepp, és letörölte.

– Köszönöm. Bár nem érdemlem meg, köszönöm. De mi másról mesélhetnék, ami kicsit is érdekes?

– Mi van Mr. Percyvel?

Sophia mosolya bánatos lett.

– Föladtam, hogy szerelmet csikarjak ki belőle.

– De hát annyira bizakodó voltál!

– Ostoba voltam, álmokat kergettem. Mr. Percy eljött látogatóba, és tapintatosan felvilágosított, hogy Lord Shenstone talán félrevezet, mert más nőnek udvarol. Nyilván Emmeline-re gondolt, csak nem akart fájdalmat okozni. Mintha én nem vettem volna észre, mennyire odavan a barátnőmért.

Faith meglepetten pislogott. Ő egyáltalán nem vette észre, de hát lehet, hogy mással volt elfoglalva...

– És azok után, mennyi hibát követtem el mostanában – folytatta Sophia –, nem bírtam tovább hazudozni. Bevallottam neki az igazságot, hogy én kértem meg Lord Shenstone-t, hogy tegyen úgy, mintha udvarolna, csupáncsak azért, hogy őt féltékennyé tegyem.

– És mit szólt? – kérdezte Faith kíváncsian, minden mélabúja dacára.

– Úgy tűnt, őszintén meglepte, hogy ilyesmire voltam képes őérte. De mit sem számít. Közölte, hogy jó lelkiismerettel nem udvarolhat nekem, és a te esetedből is láthatnám, hogy ha valaki nem a saját köreiben köt házasságot... – Elcsuklott a hangja. – Jaj, Faith, ne haragudj!

– Ugyan. Sajnálom, hogy ilyen rossz példát mutattam Mr. Percynek. És természetesen nem mondhattad el neki, hogy a mi problémáinknak semmi közük a rangbeli különbségekhez.

– Hát nem. Sosem beszélném ki a magánügyeiteket. Valahogy kezdek arra a véleményre jutni, hogy ha Mr. Percy ennyire áthághatatlannak érzi a társadalmi különbséget, akkor talán mégsem ő az igazi számomra.

Sophia próbált erősnek mutatkozni, de Faith látta rajta a bánatot, a félelmet, hogy őérte nem érdemes küzdeni.

Neki legalább emiatt nem kell aggódnia. Adam túlságosan is hevesen küzd érte.

– Elég ennyi belőlem – mondta Sophia. – Nem kérdeztél Adamról.

– Tudod, hogy nem foglak. Még csak ma reggel jöttem el.

– Nem jött le reggelizni. Theodosia néni közölte, hogy elmentél.

– Képzelem, milyen elégedett volt a hercegné.

– Tudod, hogy nem bírja elviselni, ha a fiát bántja valami – korholta Sophia. – Most is miatta látszott aggódni. Marian pedig azon aggódott, hogyan mondja el Francesnek.

– Hát, legalább nem perdültek táncra örömeikben. – Faith elsápadt. – Ne haragudj, hogy így beszélek anyádról!

– Ugyan – legyintett Sophia, nagyon hasonlatosan a nagynénjéhez. Aztán megfogta Faith kezét. – Mit fogsz most tenni? Ugye, átgondolod, és esetleg megbeszéled a dolgokat Adammal, és aztán hazajössz?

– Az nem az én otthonom, Sophia – mondta Faith csendesen –, hanem Adamé. Nem tudom, mit fogok tenni. Úgy érzem... becsaptak.

Ám Faith fejéből nem ment ki az inas, akit Adam odaküldött Mrs. Evans háza elé, és este, miután Adam nem jelentkezett, üzenetet küldött Theodosia néninek, amiben arra kérte, találkozzanak valahol. Nagy meglepetésére a grófné azonnal átjött.

Miután a két idős hölgy kitárgyalta az aznapi pletykákat, a háziasszony magukra hagyta őket.

– Semmi esetre sem akartam iderángatni, Theodosia néni.

– Tudom, kedvesem, de egész nap miattatok főtt a fejem, és nem tudok egy perccel sem tovább hallgatni, amikor Adam annyira aggódik, de hajthatatlan, hogy erős lesz, és nem szól semmit, csak megvéd téged.

– Ezt a célt szolgálná az inas odakint?

– Aha, gondoltam, hogy nem kerüli el a figyelmedet. De miért nem kérdezted meg egyenesen Adamtól?

Faith felsóhajtott.

– Nem érzem még késznek rá magam, hogy beszéljek veled.

– Vagyis attól félsz, hogy elragadnak az érzelmeid.

– És azt nem akarom – szegte fel az állát Faith –, úgyhogy időt adok magamnak.

– Hátha elmúlik az iránta érzett szerelmed?

Faith hallgatott.

– Adam nem fog örülni, hogy elmondom neked – folytatta Theodosia néni –, de még most sem gondolkozik józanul. Fenyegető leveleket kapott a múltaddal kapcsolatban, jóformán attól kezdve, hogy munkába álltál mellettem.

Faithnek leesett az álla.

– Nem akart megijeszteni, mert tudta, hogy valószínűleg elmenekülnél, ha kiderülne, bármi is volt a múltadban. Nem árulta el neked a titkaid, és nem is szeretném.

– Istenem! Minden félelmem beigazolódik – rebegte Faith. Rosszullét kerülgette. – Üldöznek a bűneim, és az egész családra veszélyt jelentenek.

– Senki sem ismeri a bűneidet, kedvesem. Semmi nem történt, csak Adamnek igyekszik fájdalmat okozni valaki, rávenni, hogy szabaduljon meg tőled. De ő nem hátrál, megesküdt, hogy leleplezi az illetőt.

– És mindezt önnel beszélte meg, nem velem?

– Nekem se jószántából mondta el. De te mit tettél volna, ha *neked* elmondja?

Faith kihúzta magát.

– Akármit... de az én válaszom lett volna, az én döntésem.

– Ő pedig biztos volt benne, hogy elmenekülnél, és esetleg

veszélynek tennéd ki magadat.

– Ehelyett az egész családot kitétte a borzalmas botrány veszélyének. Ha tudná...

– Nem akarom tudni. Mindannyian követtünk el hibákat, és a jelek szerint Adam nem neheztel a tied miatt.

Faith összerezzen. Vajon hány férfi fogadná el, hogy a felesége korábban egy férfi kitartottja volt? Ezen a téren nem tehetett szemrehányást Adamnek.

– Te viszont neheztelsz az ő hibái miatt – folytatta Theodosia néni.

– Csellet vett rá a házasságra! Senki nem szereti, ha akarata ellenére kényszerítik.

– Nem emlékszem, hogy fegyvert láttam volna nála.

Faith levegő után kapott.

– Nem hagyhattam, hogy szenvedjen, amiért kompromittáló helyzetbe hozott. Ön is tudja!

– Ő pedig nem akarta, hogy te szenvedjél, tudván, hogy valaki őneki akar fájdalmat okozni azzal, hogy téged bánt.

Faith kifújta a levegőt. Nem Theodosia nénivel áll háborúban, hanem Adammal.

– Gyanakszik valakire?

– Mindenkire, aki ismer téged, bár nagy erőfeszítéssel már többeket kizárt a jelöltek köréből.

– Hány embert ismerek én... – Faith elakadt. – Timothy – suttogetta, és nyomban azt kívánta, bárcsak visszavonhatná.

– Te ismered a legjobban azt az embert. Nem kellene beszélned róla Adammal?

– Meggondolom – mondta egy másodpercnyi hallgatás után

Faith.

– Helyes. – Theodosia néni a térdére támaszkodott, hogy fölálljon, aztán megtalálta a botját. – Tudasd velem, hogyan döntöttél, jó?

Miután az idős hölgy távozott, Faith sokáig mozdulatlanul ült. Újra leperegtek előtte az elmúlt hetek eseményei, és most új fényben látta őket. Azt már tudta, hogy Adam ismerte a múltját, tudta, mit tett, és mégis feleségül akarta venni. De ezekkel a névtelen levelekkel a családját tette ki veszélynek. Őérte. Mindez nem tette semmissé a hibákat, amelyeket elkövetett, viszont így nem maradhat itt, gyakorlatilag fogolyként, egy őrrrel, nem nézheti tétlenül, hogy a múltja botránnyal fenyegeti Adam családját.

Vissza kell mennie. Igaz, hogy Adam manipulálta, ám ugyanakkor arra is hajlandó, hogy a családjára jó hírért kockáztassa a kedvéért. Nem volt benne biztos, hogy ez mit jelent.

Másnap reggel Adam a családjával reggelizett, akik lopott pillantásokkal méregették, mintha arra számítanának, hogy menten felrobban. De senki sem ejtette ki Faith nevét.

Egészen addig, amíg egyszer csak Sophia kiejtette a kezéből a szalvétáját, és felkiáltott:

– Faith!

Adam megfordult. Ott állt, sötét haja szerényen összefogva, mintha nem is ugyanaz lenne, aki alig két napja vadul hancúrozott vele az ágyban. Fölállt. Faith az egyik ormótlan, régi ruháját viselte, mintegy szemrehányásként mindazért, amit érte tett.

És mégis – gyönyörű volt. A fájdalom, ami nem hagyta el a vitájuk óta, egy cseppet enyhült. Faith hazajött. Talán egy kicsit mégis szereti.

Mert ő szerette. Minden másodpercben, amíg távol volt, szünni nem akaró rettegésben élt, hogy talán soha nem mutathatja meg neki, mennyire.

Ám Faith nem nézett rá. Sophiát nézte, aki csendesen sírt, mintha visszatért volna a nővér, akire mindig is vágyott. Faith rámosolygott, aztán megkerülte az asztalt, és biztatóan megölelte.

– Faith! – szólalt meg Theodosia néni kissé túlságosan is vidáman. – Hogy van öreg barátném, Mrs. Evans? Remélem, tudtál neki segíteni a beszédírásban.

Mintha Faith csak azért ment volna el.

– Jól van, néném – felelt Faith csendesen. Aztán biccentett Adam anyjának. – Asszonyom.

Mire az özvegy hercegné meglepő módon így szólt:

– Örülök, hogy látlak, Faith. Csendes volt a ház nélküled.

– Köszönöm, asszonyom.

Mintegy önkéntelenül, Faith kérdő pillantást vetett Adamre, akit tekintete szíven talált, de képes volt csupán alig észrevehető vállrándítással felelni.

Marian nem szólt semmit, buzgón evett, mint akinek annyi dolga van aznap, hogy nem ér rá kibékülésekkel foglalkozni. Már amennyiben ez kibékülés volt. Amilyen tartózkodó és feszült hangulat áradt Faithből, Adam már nem is mert reménykedni.

– Beszélhetnénk négyszemközt, Adam? – kérdezte.

Végre a lényegre térnek. Adam keresztülvezette a bejárati előcsarnokon, amelynek festett üveg mennyezete tarkán ragyogott. Mintha ez a nap még gyönyörű is lehetne.

Vagy ez lesz az a nap, amikor véget ér a házassága.

De nem adja meg magát egykönnyen, harcolni fog!

– Faith! – Frances hajolt át a korláton egy szinttel följebb.

Faith elmosolyodott, arca fölragyogott, és Adamnek elakadt a lélegzete a gyönyörűségtől. Nagyszerű anya lenne belőle. Az is lehet, hogy már a szíve alatt hordja s gyermeküket. Elég sokat dolgoztak rajta az elmúlt pár napban. Akkor *kénytelen* lenne vele maradni.

De nem akarta, hogy ilyen érzésekkel maradjon vele, kényszerből, akarata ellenére. Odaadó szerelemre vágyott. Azt a Faitht akarta, aki egyenrangú szenvedéllyel közeledik hozzá az ágyban, aki arra ösztökéli, hogy jobb emberré váljon.

Ehelyett hűvösnek és távolságtartónak mutatkozott egészen addig, amíg Frances otthagya a nevelőnőjét, és lerohant a lépcsőn, hogy köré fonja a karjait.

– Hiányoztál, Faith néni – motyogta, arcát Faith ruhájába fúrva.

– Csupán egyetlen napig voltam távol – mosolygott Faith.

Frances fölnézett, de nem engedte el.

– Hosszú nap volt, és féltem, hogy nem jössz vissza.

Faith csókot lehelt a homlokára.

– Sajnálom, hogy megijesztettelek. Majd később beszélgetünk. Most indulás tanulni!

Frances még csak nem is vonakodott, egyszerűen búcsút intett, és fölszaladt a lépcsőn.

A dolgozószobában Faith le sem ült, csak szembefordult Adammal, és hűvösen közölte:

– Ne gondold, hogy megbocsátottam. Csak azért jöttem vissza, mert a nagynénéd beszélt a névtelen levelekről, amiket eltitkoltál előlem.

Adam elfintorodott.

– Nem akartam ezzel is fájdalmat okozni.

– Adam, nem te döntöd el, mi okoz fájdalmat. Ezt magyarázom neked.

– Ez más. A feleségem vagy.

– Ők pedig a családot – mutatott az ajtóra Faith. – Egy botrány tönkretenné a jó híréket, ezt kockáztattad miattam.

– Megtenném újból. Ők is ezt várnák tőlem.

Faith felvonta a szemöldökét.

– Legtöbbjük – pontosított Adam. – Most mondd meg: mit kellett volna tennem? Te mit tettél volna?

– Haladéktalanul megbeszéltem volna veled.

– Tényleg? Akkor is, ha esélyes, hogy világgá megyek, egy-magamban, veszélynek teszem ki magam?

Faith nagy levegőt vett, aztán kifújta.

– Most már érted a dilemmámat. Ismerlek, Faith, hiába is gondolod, hogy nem. Mi lett volna, ha nem tudlak megtalálni? Ha ez a gazember talál meg?

– Abból, amit Theodosia néni mondott, úgy tűnik, nem engem fenyegetett személy szerint.

– Épp elég fenyegetőek azok az üzenetek, és a hangjuk egyre durvább.

– Hadd lássam!

Adam kiterítette a leveleket az asztalon, aztán egymás mellett állva szemügyre vették őket, az egyszerű, nyers papírt, az ákombákomp írást, amelyből még a levélíró nemére sem lehetett következtetni.

Faith elragadó. Le se tudod venni róla a szemed. De figyellek!

Még mindig ott van házában. Semmit sem tudsz róla. Más is látja, hogy a megszállottja lettél.

Sokat kockáztatsz, hogy megszerezd – nem éri meg. Tudom, miféle, tudom, mit tett.

Bánni fogod, amikor mindenki megtudja, hogy az új hercegnéd egy ringyó.

Adam látta, hogy Faith arcából kiszökik a vér, és a szája elé kapja a kezét. De nem fordult el, sótt, közelebb hajolt, és újból elolvasta a leveleket.

– Az utolsót leszámítva – mondta lassan –, mindegyik inkább téged vesz célba, jóllehet, rólam szól, nem igaz?

Adam bólintott.

– Szerintem valaki élvezi, hogy a markában tart. De nem szerettem neki olyan örömet, hogy beadjam a derekamat.

– És megszabadulj tőlem.

Adam magabiztosan állta a tekintetét.

– Ehelyett feleségül vettél – folytatta az elmélkedést Faith, anélkül, hogy bármi érzélem látszott volna rajta. – Mikor érkezett az utolsó?

– Nagyjából egy héttel az esküvő előtt.

– Kockáztattad, hogy ez az ember felfedi a titkomat.

– Tudom. Kezdetből sokat kockáztattam. Te mi mást tettél volna? El kellett volna küldjelek? Elvihettelek volna nászútra, de azzal csak halogatom, bármi is történjék. Úgy éreztem, itt kell lennem.

Faith szeme összeszűkül.

– Kire gyanakszol?

– Shenstone roppant furán viselkedett velem, de tegnap kérdőre vontam. Tagadja, hogy bármi köze lenne a levelekhez, és hiszek neki. Kiderült, hogy Lady Emmeline miatt haragszik rám. Úgy érezte, jó eséllyel udvarolt neki, egészen addig, amíg vissza nem tértem, és a jelek szerint mindent tönkretettem – magyarázta Adam enyhe gúnnyal. – Tisztáztuk a félreértéseket. Vagyis majdnem, mert ott van Sophia, de Shenstone nem akar visszaélni a bizalmával.

Faith legyintett.

– Sophia megkérte, hogy tegyen úgy, mintha udvarolna neki, hogy féltékennyé tegye Mr. Percyt. Nem vált be, és befejezték a színjátékot.

Adam csak bámult rá.

– Butaság volt, tudom, de ki vagyok én, hogy megítéljem? Térjünk vissza a gyanúsítottakhoz!

Adam nagyot sóhajtott.

– Ott van Ellen...

– Ellen? – vágott a szavába Faith tágra nyílt szemmel.

– Nem volt túl boldog, hogy a komornád lehet, nem igaz? Mindenki más leváltotta volna a viselkedése meg az ügyetlensége miatt.

– Igen, de csak bizonytalan volt.

– Honnan tudhattam volna? Aztán elmesélted, mennyire örült, hogy magad mellett tartod, és utána jött egy újabb levél.

– Vagyis őt kizárhatjuk.

– Remélem. Nyomoztattam a korábbi munkaadód, sőt, még a barátnőid után is.

– Charlotte és Jane? Ők soha...

– Lehet, de csak pár hónapja ismered őket, nem igaz? Mi van, ha valamelyikük féltékeny lett, amiért kitüntetlek a figyelmemmel?

Látta, hogy Faith elgondolkozik.

– Charlotte nem nagyon lelkesedett, de azt hiszem, csak azért, mert úgy vélte, tisztességtelen szándékaid vannak.

– Lehet, hogy egyetértesz vele.

Faith nem nézett rá.

– Nem tetszik, amit tettél, de soha nem éreztetted velem, hogy a múltam miatt csak szeretőnek lennék alkalmas.

– Akkor valamit mégiscsak jól csináltam – dűnnyögte Adam, és megérintette a vállát.

Faith elhúzódott.

– De ott van még Timothy. Annak alapján, ahogy mostanában viselkedett, ő a legvalószínűbb gyanúsított. Viszont... olyan hosszú ideig voltunk barátok! Tudom, hogy megváltozott, de mégis...

– Ott volt az esküvőn – jegyezte meg Adam hűvösen.

Faith elkerekedett szemmel meredt rá.

– Nem láttam. Habár, én ott csak rád figyeltem.

– Ezt bóknak veszem, és nem kritikának, amiért én nem csak rád figyeltem.

– Természetesen nem úgy értettem – felelt Faith csendesen.
– No, és mit mondott, amikor kérdőre vontad?

– Még nem beszéltem vele. Mára volt beütemezve.

Faith az ajkába harapott, és egy pillanatra mintha felcsillant volna a szeme.

– Beírtad a naptárba, hogy „gyanúsított kihallgatása”?

Adam elmosolyodott, de Faith elfordult, mintha nem akarná vizsgonozni a mosolyt.

És ekkor Adamból kibuktak a szavak, amelyeket nem akart kimondani:

– Alig bírom megállni – suttogta rekedten –, hogy ne öleljelek magamhoz, ne súgjam a füledbe, hogy minden rendben lesz.

Faith maga köré fonta a karját, de nem szólt semmit.

– Szeretném érezni a hajad illatát, az üde, édes bőröd ízét. Elveszett vagyok nélküled, édesem. De ezt nem akard hallani.

– Most nem, Adam. Időre van szükségem. Nem tudom... mit akarok.

Adam bólintott, bár a nő nem láthatta.

Faith megköszöri a torkát, és elindult az ajtó felé.

– Hagyok egy névjegyet Gilpinéknél – szólt vissza a válla fölött –, és remélem, hogy holnap eljönnek látogatóba. Azt hiszem, ideje, hogy a régi barátom szemébe nézzek.

24. fejezet

A hercegi lakosztályban – de a saját szobájában – eltöltött éjszaka után Faith eltökélten ment le reggelizni. Ma egyszer s mindenkorra kideríti, lehetséges-e, hogy gyermekkori jó barátja annyira meggyűlölte, hogy tönkre akarja tenni az életét.

Csak hogy a reggelizőszobában ott találta az egész családot, akik mind szomorú, dühös vagy gyanakvó arccal néztek rá – személye válogatta.

– Mi történt? – tudakolta összeszorult gyomorral.

Adam fölemelte a megvasalt újságot, ami a társasági rovatnál volt kinyitva, és egy hírre mutatott:

Miféle botrány készülődik? Azt hallani, R... h... kényszerűségből nősült. Vajon milyen titkok derülnek még ki?

Faith elzsibbadt. Ez azt jelenti, hogy a névtelen levélíró beváltja fenyegetéseit, és közhírré teszi a többit is? Adamre nézett, de komor tekintete nem adott választ.

Sophia volt az első, aki megszólalt, feldúlt hangon:

– Ki képes ilyet mondani? Hát még leírni?

– Mindig félttem, hogy a házasságod körülményei egyszer nyilvánosságra kerülnek, fiam – tette hozzá az özvegy hercegné. – A szolgák előtt semmit sem lehet titokban tartani.

– Nem számít – jelentette ki Adam megvetően. – Mondhatnak, amit akarnak. Faith a feleségem, a hercegné, és

aki a társaságból meg akarja őrizni a jóindulatomat, az soha nem ejt szót erről.

Lady Tunbridge irányából horkantás szerű hang hallatszott, de Adam nem kérte számon.

Faith nem volt már éhes, úgy érezte, megmozdulni sem tud. Theodosia nénit leszámítva, a többiek nem tudják, hogy vannak más titkok is, amelyek napvilágra kerülhetnek. Azt hiszik, ez az egyetlen undok pletyka.

De logikusan kell gondolkoznia: vajon Timothy tud egyáltalán a legsúlyosabb vétkeiről? A falujukban senki nem tudott róluk, erről az anyja gondoskodott. Timothy semmi érdeklődést nem mutatott, amikor anyagi gondjaik voltak. Amikor beleegyezett, hogy nem kér ajánlólevelet az apjától, megkönnyebbültnek látszott, és úgy tűnt, nem foglalkozik többet a kérdéssel. Csak most, amikor újra találkoztak Londonban, és Timothy elégedetlen a házasságával, most vált feszültté a hangnem közöttük. De vajon képes lenne nyomozót fogadni, mint Adam, hogy felderítse a múltját? Mi értelme volna?

Bár nem volt éhes, evett pár falatot Sophia mellett ülve, és közben igyekezett palástolni az aggodalmát. Még csak az hiányozna, hogy megsejtsék, többről van itt szó! Miután délelőtt segített Theodosia néninek megírni a leveleit – ami az idős hölgy szerint nem egy hercegné dolga, de Faith ragaszkodott hozzá –, elfogyasztotta az ebédet, amit fölhozott a szobájába, és várta, hogy megérkezzenek Gilpinék. Pontosan három órakor Seabrook jelentette, hogy látogatóik jöttek, akiket a családi szalonba vezetett be, mert a

nagy szalonban az özvegy hercegné és a többi hölgy fogadja a vendégeit.

Faith az egyik Sophiától kapott ruhát viselte: fehér, keskeny zöld csíkokkal, elegáns, de semmi esetre sem a legújabb divat szerinti, amiből Timothy esetleg arra következtetne, hogy őt akarja elkápráztatni.

Adam a lakosztályuk előtti folyosón várta, és karját nyújtotta:

– Készen állsz?

Faith bólintott, a karjára tette a kezét, és elindultak lefelé. Meglepetten tapasztalta, hogy igazából nem nyugtalan. Merésznek, elevennek érezte magát, késznek rá, hogy szembenézzon a kihívással.

Talán Adam is ezt érezte Indiában, amikor lehetetlen testvéreit hátrahagyva, végre próbára tehetette magát?

A szalonban Timothy meg a felesége a kandalló mellett álltak. A bemutatkozás előtti pillanatokban Timothy idegesnek látszott, és kerülte Adam nyílt tekintetét – ám Faith tudta, mitől félhet. Attól, hogy a herceg esetleg tudja, ő vette el a felesége ártatlanságát.

– Mr. Gilpin – szólt udvariasan –, örülök, hogy Rothford Courtban üdvözölhetem önt és a nejét. Ismeri a férjemet? Engedje meg, hogy bemutassam őkegyelmességét, Rothford herceget. Rothford, az úr Mr. Gilpin, az ember a falunkból, akiről meséltem.

Látta, hogy Timothy nyugtalanul összerándul, és a feleségére sandít. Mrs. Gilpin, egy élénk, feszült teremtés, aki túl sokat mosolygott, nem vette észre. Szeme s haja barna

volt, és kis fitos orrával egy kíváncsi kismacskára emlékeztette Faitht.

– Gilpin – biccentett közömbösen Adam.

– Kérem – folytatta Faith –, mutasson be a nejének. Bár szomszédos falvakban nőttünk fel, sosem volt hozzá szerencsém.

Timothy nagyot nyelt.

– Kegyelmes uram, asszonyom, engedjék meg, hogy bemutassam Mrs. Gilpint.

Adam az asszony keze fölé hajolt.

– Ha jól tudom, egy nap Lady Gilpin lesz?

Az asszony elpirult, és szaporán bólogatott.

– A férjem a bárói cím várományosa az apja után, kegyelmes uram. Nem igaz, Mr. Gilpin?

– Igazad van, természetesen, kedvesem – motyogta Timothy.

Faith meglepődött, milyen... leverten viselkedik, egyáltalán nem olyan ember benyomását kelti, aki ura a saját életének. Miután leültek, Mrs. Gilpin vitte a társalgást, szót ejtve az operáról, a legutóbbi zenedélutánról és valakinek a közelgő báljáról. Timothy bólogatott, és egy-egy szóval helyeselt, szükség esetén. Faithnek úgy tűnt, ezt nem Adam miatt teszi, hanem megszokásból. Meglepte, mennyire nem mutat érdeklődést a társalgás iránt. Igazából szomorúnak találta: nem csoda, hogy boldogtalan, ha nem mondja el a véleményét, ki se nyitja a száját.

– Mr. Gilpin sok szépet mesélt önről és boldogult fivérééről, kegyelmes asszonyom – csacsogott Mrs. Gilpin, aztán

elhalványult a mosolya. – Ó, Teremtőm! Nem bánja, ha szóba hozom?

– Természetesen nem, Mrs. Gilpin. Bárcsak több ember emlékezne rá, akikkel beszélgethetnék róla.

Timothyra nézett, aki kinyitotta a száját, de a felesége ismét belé fojtotta a szót.

– Mindig szívesen emlegeti, mennyit játszottak gyerekkorukban, mennyire rajongtak a könyvekért. Most is szeret olvasni?

Adam elmosolyodott.

– De még mennyire. Szerintem a könyvtáramba szeretett bele.

Mrs. Gilpin hangosan, vidáman kacagott, a férje pedig összerándult, mintha zavarná a hangja.

– Ó, ez pompás. Alighanem kibírhatatlan lehettem, annyit nyaggattam Mr. Gilpint, mikor látogathatjuk már meg régi ismerősét, a hercegnét.

Adam Timothyra szegezte átható tekintetét.

– Ön küldött nekem leveleket mostanában?

Faith visszafojtotta a lélegzetét. Igyekezett érdeklődőnek, de nem túl kíváncsinak látszani. Nem számított rá, hogy Adam ilyen nyílt lesz.

Timothy a homlokát ráncolta.

– Nem, kegyelmes uram. Talán összetéveszt valaki mással.

– Valószínűleg – vont a vállát Adam.

Faith közben Timothyt figyelte. Nagyon régóta ismerte, gyerekként olvasott a vonásairól, és az utóbbi hónapokban sem okozott gondot megérteni, mennyire boldogtalan.

Most teljes értetlenség látszott rajta a levelek említésekor, és Faith hitt neki. Ám a megkönnyebbülést, hogy mégsem a gyerekkori barátja írta őket, rövidesen új aggodalom váltotta föl: ha nem Timothy, akkor ki?

Pontosan negyedórával azután, hogy megérkeztek, Gilpinék távoztak. Timothy lesütött szemmel meghajolt, és követte a feleségét.

Adam becsukta a szalon ajtaját, és nekivetette a hátát.

– Nyámnyila alak.

– Sejtelve se volt, miről beszéltél, Adam.

– Te jobban ismered, de egyet kell értenem. Viszont, a mindenségít, Faith, ha nem ő, akkor ki?!

– Nem szívesen mondok ilyet, de nem lehet, hogy közelebb kellene körülnéznünk?

Adam tekintete fagyossá vált.

– Úgy érted, a családban?

Faith nem szólt semmit, csak az ajkába harapott.

– Anyám nagyon ügyelt rá, hogy a világ ne szerezzen tudomást a bűneimről.

– Nem tudom elképzelni, hogy anyám ártani akarna nekünk, vagy Sophia, vagy a nagynéném, viszont...

Elakadt a hangja, Faith pedig megdermedt.

– Lady Tunbridge? – suttogta.

Adam beletúrt a hajába.

– A bátyám gyűlölt. Az egész családot ellenem akarta fordítani. Lehet, hogy a feleségét sikerült.

– Jaj, Adam! Annyira szereti Francest. Miért tenne ilyet?

– Nem tudom, hacsak nem egyszerűen azért, hogy fájdalmat

okozzon, mert én lettem a herceg, a férje pedig meghalt.

– Sosem titkolta, hogy nem tart hozzád méltónak. De képes lett volna nyomoztatni utánam?

Adam lehajtott fejjel, összevont szemöldökkel járkálni kezdett.

– Túlságosan... nyugodt volt, amikor elmentél. Semmi káröröm, semmi pimasz megjegyzés. Akkor egyszerűen örültem a nyugalomnak, de most... nem tudom. Kérdezzük meg Theodosia nénit, nem látott-e valami gyanúsat.

Kézen fogta, és maga után húzva kivezette a szobából, Faith alig bírt vele lépést tartani. A nagy szalon ajtajánál megtorpant. Élénk hangzavar szűrődött ki.

– Ha ide bemegyünk, egy órán belül nem szabadulunk. – Adam a kötelességtudóan várakozó inashoz fordult: – Hales, várjon öt percet, miután elmentünk, aztán kérem, szóljon a nagynénémnek, hogy a lakosztályunkban várjuk.

Végig fogta Faith kezét, míg fölmentek az emeletre.

– Ismerem az utat – szólalt meg a nő a lépcső tetején –, nem kell vezetned.

Adam meghökkent, aztán a kezükre nézett.

– Egyszerűen jó érzés.

Faith kiszabadította az ujjait, és előrement. Most nem kettejükről akart gondolkozni. A nappalijukba érve ő volt az, aki föl-alá járkált, míg Adam hátradőlt egy karosszékben, és csak nézte.

Végül szembefordult vele:

– Muszáj így bámulnod?

A férfi elmosolyodott.

– Igen. Nemrég nősültem, és felizgat a feleségem látványa.

Faith érezte, hogy elpirul, noha igyekezett elhessegetni a buja, érzéki emlékeket.

– Nem tudnál az előttünk álló feladatra koncentrálni? A családod jó híre forog kockán!

– A családom? – ismételte Adam. Lassan fölállt, és megindult Faith felé.

Faith hátrálni szeretett volna – és ugyanakkor a nyakába ugrani. Akármilyen csalódott és sértett volt, a teste nem felejtette el a gyönyört, az izgalmat, a kéjt.

– A te családod is – mondta Adam rekedten.

És ekkor, mielőtt megérinthette volna, benyitott Theodosia néni, és Faith megkönnyebbülten felsóhajtott.

– No, lám, mi a helyzet? – tudakolta a grófné vidáman, miközben bicegve bejött.

Faith elfordult.

– Van egy gyanúsítottunk.

Theodosia arcán a jókedvet elszántság váltotta föl.

– Az a Gilpin nevű fickó?

– Nem – felelt Adam. – Mindkettőnknek az volt a benyomása, hogy ártatlan. Aztán eszünkbe jutott, hogy esetleg egy hozzánk közelebb álló személy az, akire eddig nem gondoltunk.

– Közelebb? – ismételte a nagynénje, zavartan és nyugtalanul.

– Marian – mondta Adam hűvösen.

Theodosia néni szeme összeszűkül.

– Ő az egyetlen, akinek indítéka van – folytatta Adam –, aki

meg akar büntetni, amiért életben maradtam, miközben az ő férje meghalt. Faitht kezdettől fogva ki nem állhatja, és velem szemben is nemegyszer tiszteletlenül viselkedett, mióta visszajöttem Indiából.

Theodosia lassan leroskadt egy székre. Lényegesen öregebbnek látszott, mint egy perccel korábban.

– Jaj, Adam, ezt nem tudom elhinni... nem akarom elhinni.

– Bizonyítékra van szükségünk – szólalt meg Faith. – Senkit sem sértenék meg azzal, hogy alap nélkül vádaskodom.

– Neki nem okoz gondot, hogy megsértsen – ellenkezett Adam. – Ha tényleg ő az, ő jelentette meg azt a hírt az újságban, és lehet, hogy már a folytatásra készül.

Faith megborzongott, és amikor Adam átkarolta a derekát, nem húzódott el. Döbbenet, sértettség és szomorúság kavartak benne. Frances édesanyja – tényleg képes lenne ilyesmire?

Megpróbálta félretenni az érzelmeit.

– Kapcsolatba kellett lépnie valakivel, aki aztán fölfogadta a kisfiúkat, akik elhozták a leveleket – tűnődött. – El szokott menni itthonról egyedül?

– Ritkán – felelt Theodosia néni. – Bár az utóbbi időben előfordult, láttam, és még a hintót sem vette igénybe, ami *nagyon* nem jellemző rá, mert szeret a hercegi címmel büszkélkedni.

– Lehet, hogy csak elsétált egy barátnőjéhez – vetette fel Faith.

– Soha nem megy gyalog – szólt közbe Adam. – Egyszer hallottam, amikor kijelentette, hogy a gyaloglás

közrendűeknek való.

– Nos, én szeretek gyalogolni – jelentette ki Faith szárazon.

– Nyilván ezzel is bizonyítom a teóriáját.

– Nem szívesen javaslom, de szeretnék beszélni Francesszel

– mondta Adam komoran. – Nagyon tapintatosan, persze. Hátha látott valamit, ami segítségünkre lehet.

– Ha egyáltalán igaz – tette hozzá Theodosia néni bánatos mosollyal. – Szegény kislány! – Aztán kihúzta magát. – Marian elment itthonról. Nem várhatunk tovább, hogy megtudjuk az igazságot. Most, hogy visszatértél, Faith, lehet, hogy elkeseredett lépésre szánja el magát. Nem tudom, miféle titkokra célozgat, és nem is akarom tudni, ez a te magánügyed, mindenkinek vannak titkai, de feltételezem, mindkettőtöknek ártana, ha kiderülnének. Azt javaslom, most azonnal küldessük Francesért.

Faith fölemelte a kezét.

– Várjunk! Ha meglát bennünket így, együtt, megijed. Mi lenne, ha elvinném sétálni a télikertbe? Azt nagyon szereti, ott nem fog félni.

Adam bólintott.

– Kiváló ötlet. Ott találkozunk.

– Hozom a botanikai könyvemet – mondta Theodosia néni szórakozottan, és arcán szomorúság látszott.

A következő órában Adam azon kapta magát, hogy a feleségét figyeli, azt, milyen kedvesen bánik Francesszel, sohasem lekezelően, mindig ahhoz az okos, vicces kislányhoz méltón, aki volt. Haraggal és szomorúsággal töltötte el, ha arra gondolt, hogy Marian talán mindent kockára tett, még

azzal sem törődött, hogy a gyermekének kárt okoz, és mindezt egy régi viszály miatt, ami nem is vele kezdődött.

Nézegették a virágokat, szemügyre vették a halakat a szökőkútban, és Adam végül úgy érezte, fölrobban a türelmetlenségtől. Faith viszont semmi jelét nem adta nyugtalanságnak. Végül elkezdett arról beszélni, hogy levelet ír az anyjának.

– Az embernek kötelessége írni az anyjának, természetesen, de néha olyan elszomorító.

– Miért? – kérdezte Frances, kezét a medence vizében lóbálva.

Adam egy közeli padon ült, és látszólag a botanikai könyvet nézegették Theodosia nénivel, ám közben a fülét hegyezte. Nehezen türtőztette a kérdéseit, de Faith láthatóan ura volt a helyzetnek.

– Nekem nem olyan jó a viszonyom az édesanyámmal – felelt a kislánynak –, mint neked a tieddel. Néha nem tudom, mit írjak neki. Édesanyád is szokott írni az anyjának?

Frances bólogatott.

– Mindennap ír leveleket.

– A hölgyek már csak ilyenek – mosolygott Faith. – Be kell vallanom, amióta itt élek, külön öröm a levelezés. Olyan szép a hercegi levélpapír! Édesanyád is biztosan élvezzi.

Adam megdermedt. Neki sosem jutott volna eszébe, hogy a papír felől közelítse meg a kérdést.

Frances felhúzta az orrocskáját.

– Némelykor egy csúnya papírra ír. Egyszer el akartam olvasni, de elvette tőlem.

Faith bólogatott, és pár csepp vizet fröcskölt Francesre, aki fölnevetett, ő pedig diadalmas, elszánt pillantást vetett Adamre.

– Mindjárt jövök – mondta Adam a nagynénjének.

Harag fűtötte, mint egy forró, nyári vihar, kettesével vette a lépcsőfokokat, míg fölment Marian lakosztályába, ahol nekilátott átkutatni minden fiókot, benézni minden bútor mögé és alá. Talált egy megsárgult névjegyet, amely arra a napra készült, ha majd Marian hercegné lesz – amely nap sosem virradt föl. Végül a hatalmas ruhásszekrény mögé elrejtve megtalálta a papírt, és mellette egy újabb levelet az újságnak címezve, ami csak arra várt, hogy elküldjék. Faith jelent meg az ajtóban, és elkerekedett a szeme, amikor meglátta, mit tart a kezében.

Fogát csikorgatva, hogy belesajdult az arcizma, Adam feltörte a pecsétet. Faith odajött, és együtt olvasták el az üzenetet:

Kiderültek R... h...né titkai. A fentoni Lord R... bizalmas „barátnéja” volt Northumberlandben.

Faith levegő után kapott.

– Az sem érdekl, hogy megsérti Lord Reyburn fiát!

Adam megragadta a vállát, és diadalmasan nézett a szemébe:

– Soha többé nem fog bántani! Erről gondoskodom.

– Várj, Adam! Hadd beszéljek vele!

Adam habozott. Minden porcikája bosszút és elégtételt követelt. Faith a felesége, a szerelme, meg akarja óvni, védeni!

– Engem semmibe vesz – magyarázta Faith –, csupán

eszköz vagyok a szemében. Veled óvatosabb lenne.

– Mit számít az? Van bizonyítékunk – emelte fel Adam a levelet.

– De nem szeretnéd az ő szájából hallani? Frances anyjáról van szó, a sógornődről. Te fogsz dönteni a sorsáról, nem akarsz megismerni a részleteket?

És ekkor Adam megértette, hogy itt *Faith* múltjáról van szó, az ő jövőjéről – neki kell a dolog végére járni.

– Igazad van – mondta.

– Tényleg? – pislogott a nő. – Beadod a derekadat?

– Mondtam, hogy képes vagyok tanulni a hibáimból, nem igaz?

Faith gyanakodva nézett rá, de mintha egy szikrányi vidámság is csillogott volna a szemében.

És ez reménnyel töltötte el Adamet.

25. fejezet

Negyedórával később Faith a családi szalonban várakozott, szemmel tartva az előcsarnokot és az utcát is. A hercegné továbbra is a látogatóit szórakoztatta, de Faith gondosan kitért az érkezők és távozók útjából. A kétszárnyú ajtót behúzták, leválasztva a szalon egy részét, mögötte rejtőzött Adam és Theodosia néni.

Rövidesen megérkezett Marian, aki úgy szórta a csomagokat az inasok kezébe, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy ott állnak.

Faith mély levegőt vett.

– Lady Tunbridge? Válthatnánk egy szót?

Marian összevont szemöldökkel levette a sálját és a kalapját, fölnézett a széles lépcsőre, mintha valami fontos dolog várná odafönt, de végül egy sóhaj kíséretében teljesítette a kérést.

Faith becsukta az ajtót, aztán elővett a zsebéből egy névjegyet, és felé nyújtotta.

– Az egyik szobalány adta ide. Takarítás közben találta az ön lakosztályában.

Marian elolvasta, és szeme egy pillanatra elkerekedett, mielőtt összehúzta volna, hogy alig leplezett megvetéssel végigmérje Faitht.

– No és? Akkor készült, amikor a férjem még élt, de az öreg herceg már betegeskedett.

– Megtartotta, pedig tudta, hogy más lesz a hercegné. És itt

is vagyok.

– Nocsak, a kiscicának vannak karmai. – Marian ridegen mosolygott. – Alig két napja még úgy tűnt, nem akar hercegné lenni.

– Volt egy vitánk. Megoldottuk.

– Az első nehézség láttán megfutamodik? Nem túl méltóságteljes.

– Úgy érti, nem olyan méltóságteljes, ahogy egy hercegnéhez illenék? Gondolja, hogy ön jobban kezelte volna a helyzetet?

– Tudom. Nekem járt ez a cím, ebben a tudatban telt a fiatalságom és felnőtt életem java része, erre készültem. Ha a férjem egy órával tovább él, életem végéig én lennék a hercegné. Maga? Maga nem méltó erre a címre. Maga csak egy ringyó.

Faith meg se rezzent.

– Milyen érdekes. Ugyanez a szó szerepel a névtelen levelekben, amiket Adam kapott mostanában. Valami gyáva alaktól.

Kinyílt a kétszárnyú ajtó, és Marian megpillantotta Adamet meg Theodosia néni sápadt, csalódott arcát.

– Nincs több mondanivalóm! – jelentette ki Lady Tunbridge gyűlölettől szikrázó szemmel, és elindult az ajtó felé.

Adam útját állta, és föltartotta a legújabb levelet.

– Ezt nem küldöd el. Azt ajánlom, mondj el mindent, mielőtt eltávolítalak ebből a házból.

– Ostoba! Nem tehetsz semmit – sziszegte Marian gyűlölködve.

– Vajon mit gondolna erről Frances?

Ez az egyszerű mondat elég volt, hogy torkára forrassza a szót. Marian arca vörös lett, aztán elsápadt.

– Nem okoznál neki ilyen fájdalmat!

– Nem. Bármily meglepő, jó anya vagy. De hátralevő életedet a legészakibb, skóciai birtokomon fogod leélni, sokkal nagyobb kényelemben, mint amit megéremelsz. Frances viszont... most a te kezében van a sorsa. Megkapja a beígért hatalmas hozományt? Feljöhet Londonba, Faithhez és hozzám, minden évben?

Marian ajka szétnyílt fájdalmában.

– Egy gyermeket fenyegetsz?

– *Téged* fenyegetlek. Francesnek nem lesz semmi baja. Megkapja a hozományt, ami az apja után jár. Tőlem azonban sokkal többet kaphat, bevezetem a társaságba, gondoskodom róla, hogy jól menjen férjhez. Ám mindez rajtad múlik.

– Mit akarsz? – kérdezte Marian fenségesen.

– Az igazságot, a teljes igazságot. És a szavad, hogy soha többé nem beszélsz róla. Francesnek nem kell megtudnia, milyen csúf dolgokat műveltél.

Marian pillantása körbejárt. Adam arca hideg és hajthatatlan volt, Theodosia nénié szemrehányó és szomorú, Faith hűvös közönnyel állta a tekintetét.

Marianból mintha kiszállt volna az erő.

– Kezdetből fogva éreztem, hogy hitványabb anyagból gyúrtak, mint a bátyádat, Rothford, és ez megmutatkozott abban a pillanatban, amikor megismerkedtél ezzel a közönséges nővel.

– Azzal nem nyered el a jóindulatomat, ha sértegeted szeretett hitvesemet – intette Adam.

Marian összerándult a „szeretett hitves” hallatán, aztán felsóhajtott.

– Fültanúja voltam egyszer, amikor Mr. Gilpin a „szeretett hitvesedet” szorongatta, és rájöttem, hogy lehet valami a múltjában. Nyomozót fogadtam, aki kiderítette, hogy nem méltó arra a megtiszteltetésre, hogy hercegné legyen – mondta szemrehányóan Faith felé. – De minek árultam volna el, ha helyette kínozhattalak vele téged, Adam? Bárcsak láthattam volna az arcodat, amikor felnyitottad a leveleket! – kuncogott. – Azt láttam, amikor azokat a kiskölyköket hajkurásztad, és a könnyem potyogott, úgy nevettem.

– Most elmegy a kedved a nevetéstől egy időre – mondta Adam közönyösen. – A Felföldön keserves a hideg télen, és hemzsegnek a csípős szúnyogok nyáron. Élvezheted életed hátralevő részében, távol a londoni társaságtól.

– Mit érdekel engem ez az ostoba város, ha nem lehetek a társaság úrnője, ahogyan az járt volna? Nekem kellett volna hercegnőnek lennem, nem neked! – kiabált Marian, és ujjával Faith arca felé bökött.

Adam elkapta a karját, és hátracsavarta, hogy felszisszent.

– Sosem bánthanék egy nőt, de esetedben erős kísértést érzek. Most visszatérsz a lakosztályodba, és ott maradsz, amíg elő nem áll a hintó, amelyik elvisz innét. Ég veled! Remélem, megérte.

Elengedte, és Marian megtántorodott, mielőtt összeszedte magát.

Adam kinyitotta az ajtót.

– Hales – szólt higgadtan –, kérem, kísérje őladységét a lakosztályába, és maradjon az ajtaja előtt. Nem jöhet ki, ha mégis úgy tenne, értesítsen.

Marian még egyszer megvetően végigmérte őket, de Faith észrevette, hogy lehorgad a válla, ahogy kilép az ajtón.

Vége. Faith örült, hogy az aggodalom, amely Adamat hónapok óta kínozza, megszűnt.

– Fáradt vagyok – sóhajtott, és elindult kifelé.

– Velünk vacsorázol, Faith? – kérdezte halkán a férfi.

– Azt hiszem, fölküldetek egy tálcát. Van min gondolkoznom.

Adam bólintott, Faith pedig futó mosolyt küldött Theodosia néni felé, aki aggodalmasan figyelte őket.

Kábultnak érezte magát, miközben fölment a lépcsőn. Hogyan tovább? Ő sem ártatlan, ezt tudta, és nem haragudhat Adamre örökké. A saját döntései határozták meg a múltját, és hatással lesznek a jövőjére is. Biztos, hogy mindig helyesen dönt? Nem, senki sem tökéletes.

A fivére miatt ismerte meg Adamet. Mindaz a fájdalom, amit a halála okozott a családjuknak, amit oly sokáig elfojtott, végre valahára elhalványult. Fanyarul elmosolyodott, amikor elképzelte, mennyire csodálkozna a bátyja, mi minden történt vele őmiatta.

Megbocsátotta Adamnek, hogy része volt a testvére halálában – miért nem képes most is megbocsátani neki? És talán önmagának is megbocsáthatná, amit kényszerűségből tett, hogy életben tudjon maradni.

– Faith?

Mintha csak megidézte volna, Adam bukkant föl a folyosón, épp, amikor be akarta csukni az ajtót. Délcegen és gondterhelten, a ráncok a homlokán kemény munka és áldozatok árán szerzett érettségről tanúskodtak.

– Bejöhetek? – kérdezte.

Faith kitérte az ajtót, és intett a kezével. Adam megkönnyebbültnek látszott. Talán azt hitte, nemet mond? Lehet, hogy az érzéseiben is kétkedik?

– Attól félttem, ha sokat üldögélsz itt egymagadban – kezdte a férfi, és nem jött közelebb –, csak azon fogsz elmélkedni, mennyi ostobaságot követtem el, hányféleképpen bántottalak meg.

– Vagy azon, én milyen ostobaságokat követtem el – mondta halkán Faith.

Adam meghökkent.

– Semmi rosszat nem követtél el! Mások döntései határozták meg az egész életedet, te pedig igyekeztél a legjobbat kihozni belőle.

– Te is a legjobbat igyekeztél tenni, még akkor is, ha tévúton jártál.

Adam kutatva nézett rá.

– Faith...

– Függetlenül attól, milyen hibákat követtél el, Adam, úgy vélem, megváltoztál. Megosztottad velem a dolgokat, engedted, hogy segítsek, még akkor is, ha féltél, hogy fájdalmat okoz. Engedted, hogy én válasszam meg, miként vonom kérdőre Mariant.

– De abban nem sok választási lehetőséget hagytam neked, hogy hozzám jössz-e feleségül. Ezt szeretném jóvá tenni – suttogta Adam, és közelebb lépett.

Faith kezéért nyúlt, és arca ellágyult, ahogy az ajkához emelte.

– Faith – suttogta –, szeretném bebizonyítani, hogy megváltoztam. Érted, magamért. Nem ígérhetem, hogy tökéletes leszek, de most már látom, milyen hibákat követtem el. Viszont amit sosem fogok megbánni, ami legkevésbé sem hiba, az, hogy beléd szerettem.

Faith nagy levegőt vett, behunyta a szemét, és igyekezett kiélvezni e szavakat, amelyekről azt hitte, sosem fogja hallani.

– Nem tudom, mikor vagy hogyan történt, csak akkor értettem meg, mekkora szükségem van rád, amikor elmentél, amikor rájöttem, hogy nélküled sivár a jövő. Szeretném bebizonyítani, hogy méltó vagyok a szerelmedre, bebizonyítani, hogy már nem vagyok semmirekellő nyikhaj, sem céltalan egykori katona. Sokat látott, tapasztalt ember vagyok, és miközben Marian után nyomoztunk, rájöttem, hogy van még számomra hely a bálokon és estélyeken kívül is. Habár boldogan elkísérlek bárhová, ahova el akarsz menni.

Faith nevetett, és a szabad kezével megsimogatta az arcát.

– No, és mihez akarsz kezdeni?

– Föjlajánlom szolgálataimat a hadügyminisztériumnak. Nem szeretnék sokat utazni, de segíthetek a kiképzésben, a levelezésben, tanácsokat adhatok. Sokat tanultam Indiában, különösen arról, miként értsük meg az ellenséget. Talán egy ilyen elfoglaltság mellett nem lesz időm beleavatkozni mások

életébe – tette hozzá fanyarul.

Faith mosolygott.

Adam ellenben elkomolyodott.

– Szeretlek. Nem ismerek nálad bátrabb és kitartóbb embert. Kevesen mondhatják el magukról, hogy megtették, amit muszáj volt, hogy életben maradjanak, és a végén erősebbek lettek.

Faith pillái alól kibuggyant egy könnycsepp. Adam két keze közé fogta az arcát, és letörölte a hüvelykujjával.

– Jaj, Adam – suttogta Faith –, és is szeretlek.

A férfi mély lélegzetet vett, s egy pillanatra lehunyta a szemét, mintha nem is remélte volna, hogy valaha ezt hallja. Faith meghatottságot és nagy-nagy szerelmet érzett.

– Meg akartál változni, és ez sikerült is, habár talán nem olyan gyorsan, mint szerettem volna. Hibákat követtél el, de jó szándék vezérelt, tudom. Őszintén hiszem, hogy tisztelsz, és soha többé nem akarsz, merő jóindulatból, helyettem döntenem – tette hozzá fanyarul.

– Soha. – Adam végigsimított a vállán, a karján, és végül megfogta mindkét kezét. – Leszel a társam, Faith? A gyermekeim anyja, a szerelmesem?

– Leszek – mosolygott rá Faith a könnyein keresztül. – És legyen ez az igazi esküvőnk, most, hogy már van közöttünk szerelem!

Utóhang

– *M*egjöttem!

Frances hangja hallatán Faith amilyen gyorsan csak tudott, kisietett a családi szalonból. A kislány az előcsarnokban állt, és amint meglátta, sálját félredobva odarohant hozzá.

– Hé, óvatosan! – Adam elkapta a derekánál fogva, és addig pörgött vele, míg Frances sikongatni kezdett. – Nehogy megüsd a babát!

Frances áhítattal szemlélte Faith pocakját.

– Megérinthesem?

– Lehet, hogy még meg is rúg. – Faith megfogta a kezét, és a hasára szorította.

– Tényleg megrúgott! – hüledezett Frances. – Fiú lesz?

– Nem tudjuk, de nem is számít.

– Alig várja, hogy megismerhessen – tette hozzá Adam. – Épp időben tértél vissza. Jól érezted magad Skóciában?

– Ó, imádom! Lehet lovagolni, vannak kiskutyák, akikkel játszhatok, és a szobámból látom a hegyeket. Csodálatos dolog egy virágos mezőn olvasgatni. Ó, Anya elnézésekért kéri, hogy nem tudott eljönni.

Faith és Adam megkönnyebbülten néztek össze. Marian eddig betartotta a szavát.

– Frances! – Sophia rohant oda, hogy megölelje az unokahúgát. – Annyira örülök, hogy itt leszel az esküvőn!

– Legfőbb ideje, hogy összeházasodjatok Mr. Percyvel –

forgatta a szemét Theodosia néni. – Csak nem hagyhatta, hogy Faith legyen az egyetlen bátor, aki beházasodik ebbe a famíliába.

Sophia elpirult, és rámosolygott Faithre, aki hónapok óta bizonygatta, hogy nem ő szolgált példa gyanánt Mr. Percynek, aki mégiscsak rászánta magát a lánykérésre, miután az újságban megjelent az az undok híresztelés. Úgy vélte, Sophia szépsége és kedvessége ébresztette rá végül, hogy soha nem talál hozzá fogható nőt.

És az esküvők idejét élték, mert végül, amikor Lord Shenstone feladta, hogy meghódítsa Lady Emmeline-t, az ifjú hölgy rájött, hogy valójában megkedvelte, és beleegyezett, hogy feleségül megy hozzá.

Kezét a pocakján nyugtatva, Faith mosolyogva nézte, ahogy Frances sorban megöleli minden családtagját.

A családjuk tagjait. Rámosolygott a férjére, hálatelten, amiért jött, és megkereste azon a napon a Hyde parkban, amiért hercegnévé és anyává tette – de legfőképpen a feleségévé.

VÉGE